ENIGMA

52 ENIGMA Z ENIGMA Z

James Hadley Chase

BLONDELE SUNT MOARTEA MEA

James Hadley Chase

BLONDELE SUNT MOARTEA MEA!

Editura Z

1998

Traducerea: Nicolae Constantinescu
Editor: Yamfir M. Rusu
Coperta: Editura Z
Redactor: Constantin Dumitru
Tehnoredactor: Mihaela Bârloiu
ISBN: 973-9127-21-4

= CAPITOLUL I =

Nu mi-a trebuit mult ca să mă prind cum stă treaba la Cranville. Un miros dulceag de putreziciune pătrundea prin geamurile lăsate ale Packard-lui. În depărtare, coşurile de cărămidă ale turnătoriei scoteau un fum negru care, în timp, acoperise totul cu un strat de un galben murdar.

În oraşul ăsta era o delăsare sordidă care nu mi-a plăcut deloc. Primul poliţai pe care l-am întâlnit avea mare nevoie să se radă şi îi lipseau doi nasturi de la uniformă. Al doilea, care dirija circulaţia, avea un trabuc înfipt în colţul gurii.

Trotuarele, pline de mizerie şi de hârtii, erau circulate în draci. La colţul străzilor se formaseră grupuri compacte. Câţiva tipi citeau ziarele, alţii încercau să citească peste umărul lor. Femeile se fofilau cu un aer preocupat destul de bizar. Magazinele păreau complet goale; până şi patronii restaurantelor stăteau în pragul uşii de la intrare. Cranville era încordat ca un arc, cu o ambianţă de iritare şi surescitare greu stăpânită.

M-am oprit la un *drugstore* şi l-am sunat pe Lewes Wolf ca să-i spun că am sosit.

— Bine, vino imediat.

Mi-a lăsat impresia unui tip care nu avea obiceiul să se lase dus cu vorba. Vocea lui era dură şi puţin enervată.

— Mergi drept înainte şi faci la dreapta la prima intersecţie luminoasă. Puţin mai mult de o milă.

I-am spus că vin şi am ieşit din drugstore.

În jurul maşinii mele se adunaseră câţiva gură-cască, dar nu le-am dat nici o atenţie. În timp ce-mi croiam drum spre maşină, am auzit pe cineva zicând: „El e, detectivul de la New York...”

Am aruncat o privire peste umăr, dar fără să mă opresc. Era un grup de tipi cu un aer mânios, gen vagabonzi căzuţi în mizerie, cu nişte feţe cenuşii şi obosite. Unul dintre ei, cu mărul lui Adam foarte proeminent, mi-a strigat:

— Cel mai bun sfat pe care pot să ţi-l dau e să te cărăbăneşti d-aici!

Ceilalţi tipi au început să mormăie şi să se apropie de mine de parcă ar fi vrut să arunce un blestem asupra mea.

Am deschis repede uşa şi m-am aşezat la volan.

Tipul cu mărul lui Adam proeminent şi-a vârât moaca nerasă pe fereastră.

— Plimbă ursu', nenică! a zis el cu o voce gâjâitoare foarte ciudată. Noi nu înghiţim aşa ceva.

Am răsucit repede cheia.

— Bine, bine, am zis, cu o poftă nebună să-i pocesc mutra, şi am apăsat pe acceleraţie.

I-am urmărit un moment în oglinda retrovizoare. Se uitau după mine tăcuţi.

Toată chestia asta mi-a provocat furnicături în bicepşi, dar nu venisem acolo ca să mă încaier cu vagabonzii.

Am găsit casa lui Wolf fără probleme. Îţi sărea în ochi, atât de mare era. Între stradă şi zidurile proprietăţii era aproape o jumătate de pogon de gazon. Trotuarul şi aleea care duceau la poarta mare de fier de la intrare erau foarte late şi mărginite de boscheţi înfloriţi. Mi-am lăsat maşina lângă trotuar, am traversat peluza şi am sunat la intrare.

Valetul de cameră care a venit să-mi deschidă avea vreo cincizeci de ani, ochi pătrunzători şi un mers foarte uşor. M-a dus imediat în biroul stăpânului său.

Wolf mă aştepta aşezat lângă fereastră. Era un bărbat gras cu un cap rotund şi un păr alb proaspăt tuns. Avea un nas ca un cioc de pasăre şi nişte buze subţiri şi răutăcioase. Se uita fix la mine cu ochii lui tulburi.

— Eu am telefonat acum cinci minute, am zis. Vin din partea secţiei newyorkeze a Biroului de Cercetări Internaţionale.

— De unde ştiu eu că e aşa? Ce dovadă ai, a zis el examinându-mă bănuitor?

I-am întins actul de identitate, special conceput de patronul meu, colonelul Forsberg, pentru clienţi de genul lui Wolf, foarte neîncrezători şi irascibili.

Wolf l-a întors pe toate părţile. Poate că îi făcea plăcere să mă facă să aştept.

— Bine, e în regulă, a mormăit el în cele din urmă, pasându-mi actul de identitate. Ştii de ce te afli aici?

I-am răspuns că nu.

Şi-a pipăit nervos lanţul de aur al ceasului, după care mi-a făcut semn să stau jos.

Timp de câteva minute a privit pe fereastră fără să spună nimic. Poate credea că asta mă calcă pe nervi. Vreau însă să vă spun că mă durea exact în găoază.

— Vezi asta?! a exclamat el brusc arătându-mi cu degetul ceva prin fereastră.

M-am uitat în direcţia indicată, şi a fost nevoie să mă aplec puţin ca să zăresc, în depărtare, coşurile înalte ale uzinei.

— Erau ale mele.

Neştiind prea bine dacă trebuia să-l consolez sau să-l felicit, am luat hotărârea de a nu zice nimic.

— Am condus uzina asta timp de douăzeci de ani... Era a mea, trup şi suflet. Am părăsit-o luna trecută.

Faţa lui părea că se albeşte pe măsură ce vorbea.

— Evident, un tip de genul tău nu poate să înţeleagă asta, a zis el, şi ochii mici şi tulburi i-au lucit într-un chip ciudat. Am lucrat acolo douăsprezece ore pe zi timp de douăzeci de ani, şi acuma îi duc lipsa....

Am dat politicos din cap.

Wolf a izbit furios cu pumnul în braţul fotoliului.

— Trei zile departe de uzină, şi simt că-mi pierd minţile! Nu pot să mă lipsesc de ea... De aceea, ştii ce-am să fac acum?

Se aplecă spre mine, cu faţa congestionată de iritare.

— O să fac în aşa fel încât să fiu numit primarul afurisitului ăsta de oraş. Mai sunt doi candidaţi, a continuat el cu o voce deosebit de duşmănoasă. Alegerile au loc peste două luni. Ai la dispoziţie trei săptămâni ca să dai de urma fetelor care au dispărut.

— Ce fete?

Şi-a agitat mâinile agasat.

— Nu-mi mai amintesc numele lor. Secretara mea îţi va da toate detaliile. Au dispărut trei fete. Esslinger şi Macey se pregătesc să folosească chestia asta ca să obţină voturi. Îţi dai seama ce ţăcăniţi pot să fie, dar e un atu care ar putea să meargă. Treaba ta e să pui mâna pe afurisitele astea de fete, înainte de Macey şi Esslinger. N-am fost deloc zgârcit cu Forsberg, dar dacă nu reuşeşti, nu dau doi bani pe viaţa ta.

Nu pricepeam nici o iotă, dar am înţeles că Wolf nu era genul de tip pe care să-l plictiseşti cu întrebări de detaliu.

— Poate că ar fi mai bine să am o mică discuţie cu secretara, am zis ridicându-mă din fotoliu.

— Îţi va spune tot ce doreşti să ştii, a zis el înclinând-şi cu vigoare capul mare şi rotund. Nu uita însă nici o clipă că vreau să fiu primarul acestui oraş. Şi când vreau ceva, obţin neapărat!

A apăsat pe un buton. Aproape imediat a apărut o fată de vreo douăzeci de ani, mică şi palidă, cu un aer speriat. Purta ochelari. Tipa arăta ca o subnutrită.

— Domnul e detectiv, a mormăit Wolf. Ia-l cu tine şi pune-l la curent cu toată situaţia.

Fata m-a dus pe un culoar îngust, într-o încăpere mai mică, care era probabil biroul ei.

— Mă numesc Marc Spencer, am zis imediat ce a închis uşa. Sper că nu te deranjez prea tare.

S-a uitat la mine curioasă. Poate că nu mai văzuse până atunci un detectiv în carne şi oase.

— Ce doriţi să ştiţi? m-a întrebat ea.

— Domnul Wolf i-a trimis două vorbe şi un cec patronului meu, colonelul Forsberg, cerându-i să se ocupe de o „treabă”, fără să dea nici un fel de precizare. Eu am fost trimis să rezolv problema, drept pentru care aş vrea să ştiu care e treaba.

— În urmă cu aproximativ o lună, a început ea cu o voce joasă şi monotonă, o tânără pe nume Luce MacArthur a dispărut. Tatăl ei lucrează într-un *drugstore*. Două zile mai

târziu, a dispărut altă fată. Fata unui poştaş numit Dengate. După o săptămână de la această ultimă dispariţie, a dispărut a treia, anume Joy Kuntz. Domnul Wolf s-a dus la şeful poliţiei, Macey, ca să vadă dacă s-a făcut ceva pentru găsirea lor. În oraş începea să domnească o stare de incertitudine, iar presa locală începuse să insinueze că prin împrejurimi ar trăi un fel de vampir. Poliţia a început o anchetă, în urma demersului făcut de domnul Wolf. S-a căutat în toate casele goale din Cranville, şi în una dintre ele s-a găsit un pantof al ultimei dispărute, Joy Kuntz. Asta a fost tot ce-au găsit, şi nici azi nu au alt indiciu. Oricum, descoperirea pantofului a stârnit panică în Cranville şi domnul Wolf a considerat că e mai bine să aducă un profesionist.

— Am început să mă prind cam cum stă treaba, am zis eu, nu fără o oarecare admiraţie faţă de uşurinţa cu care îmi expusese faptele.

— Cine e Esslinger?

— Antreprenorul de pompe funebre. Candidează şi el la postul de primar.

— Antreprenorul de pompe funebre? am zis cu o mică înfiorare.

Nu mi-a răspuns şi am continuat:

— Are şanse să devină primar?

— Da, aşa cred... Muncitorii ţin mult la el.

După tonul vocii mi s-a părut că şi ea era de părerea lor.

Oricum, mi se părea cam anapoda ca muncitorii să poată să ţină la un tip de genul lui Wolf, dar n-am zis nimic.

— În fond, domnul Wolf crede că dacă le găseşte pe cele trei fete, asta îl va face popular în oraş şi va avea toate şansele de partea lui la alegeri.

Ea a făcut un semn afirmativ.

— Şi Esslinger? Ce spune de toate astea?

— A început să facă şi el cercetări.

— Cine lucrează pentru el? am întrebat puţin cam surprins.

— Cranville are propriul detectiv, a răspuns ea. Domnului Esslinger nu-i place deloc ca străinii să-şi bage nasul în problemele municipale.

A urmat un moment de tăcere în care am privit-o cu atenţie, apoi am întrebat-o:

— De ce nu i-a cerut domnul Wolf detectivului local să facă ancheta?

Secretara a strâns din buze.

— Nu-i prea plac femeile. Nu are încredere în ele. Iar la noi, Agenţia e ţinută de o femeie.

Asta era prima informaţie reconfortantă. În privinţa asta, eram pe deplin de acord cu Wolf. Am reflectat o clipă înainte de a o întreba ce credea despre asta poliţia locală.

— Poliţia nu-l va ajuta pe domnul Wolf şi nici pe domnul Esslinger. Macey, şeful poliţiei, are candidatul lui.

De data asta am izbucnit în râs.

— E puţin cam complicat, a admis ea. Macey, şeful poliţiei, ar vrea ca primar să fie Rube Starkey.

— Cine e acest Starkey?

— Mi-e teamă că n-am să vă pot da informaţii, a zis ea dând din cap cu un aer evaziv. Nu ştiu mare lucru despre el, decât că e un jucător şi nu e genul de om pe care aş dori să-l văd la primărie.

— Ei bine, am zis zâmbind, nu e chiar atât de rău pentru un om despre care nu ştii mare lucru... Şi ce informaţii ai despre cele trei fete?

— Au dispărut. E tot ce se ştie.

Am luat o ţigară Camel din tabacheră şi am aprins-o cu bricheta. Toată chestia părea al naibii de complicată.

— Ia să încercăm să facem puţină ordine. Există trei anchete separate care încearcă să pună mâna pe aceste fete. Iar Wolf, Esslinger şi Macey ştiu că cel care va reuşi are toate şansele să ajungă primar. Eu nu trebuie să contez pe ajutorul poliţiei şi am toate şansele ca, nefiind de-aci, să fiu văzut cu ochi răi de populaţie. În schimb, fata care lucrează pentru Esslinger are sprijinul locuitorilor, dar poliţia îi bagă beţe în roate. În mare, cam asta e. Nu?

Secretara a dat uşor din cap.

Mi-am amintit grupul de tipi care se strânsese în jurul maşinii mele. Dacă asta avea să se repete la fiecare cinci minute, atunci chiar că n-aş fi avut de ce să mă plictisesc...

— Am impresia că oamenii sunt destul de nervoşi... nu?

— Consideră că încă nu s-a făcut nimic pentru lămurirea situaţiei, a răspuns ea. Noaptea trecută, unii dintre ei s-au dus la comisariatul de poliţie şi au spart câteva geamuri.

— Poţi să-mi dai numele şi adresa tuturor persoanelor despre care am vorbit?

A deschis un sertar şi a scos o foaie de hârtie.

— M-am gândit că veţi avea nevoie de ele, a zis ea întinzându-mi foaia de hârtie.

I-am mulţumit şi am pus-o în buzunar.

— O să fac o mică recunoaştere a zonei, am zis ridicându-mă.

Deodată m-a privit drept în ochi. Am fost impresionat de cât de mult putea să mă urască. În calitate de salariată, probabil că îl susţinea pe Esslinger. Având un patron ca Wolf, n-o puteam învinui, dar îmi dădeam seama că nu va fi deloc uşor.

— Unde aş putea să-mi las maşina? Are număr de New York şi chestia asta nu pare să se bucure de prea multă popularitate în sector.

A schiţat un zâmbet.

— O puteţi lăsa în garajul din spatele casei. E destul loc.

I-am mulţumit.

— Nu ţi-am înţeles prea bine numele, i-am spus când am ajuns în pragul uşii.

— Wilson, a răspuns ea roşind, cu un aer stingherit.

— Mi-ai fost de mare ajutor, domnişoară Wilson. Sper că nu te-am deranjat prea mult.

Mi-a răspuns că nici vorbă de aşa ceva şi s-a aplecat peste maşina de scris.

*

* *

Mi-am luat o cameră la *Eastern Hotel*, pe Strada Mare, mi-am cărat bagajele şi m-am apucat de treabă. Am oprit un taxi şi i-am cerut şoferului să mă ducă la domiciliul lui MacArthur.

Şoferul părea grăbit să scape cât mai repede de mine. A trecut pe roşu la o intersecţie, pe lângă un poliţist, care nici nu s-a sinchisit. Macey, şeful poliţiei, probabil că era o nulitate...

După o goană smintită de patru minute, a ajuns pe o străduţă sordidă. Scările de incendiu din fier se întindeau de-a lungul faţadelor jegoase şi grupuri mici de bărbaţi şi femei stăteau tăcuţi pe trepte. Se uitau în stradă pe măsură ce auzeau taxiul. Câteva femei îşi strigau soţii prin ferestrele deschise ca să vadă şi ei spectacolul.

Mi-am dat seama că am făcut o greşeală venind cu maşina în acel cartier. I-am spus şoferului să meargă mai departe.

A făcut la stânga la capătul străzii şi i-am spus să oprească.

Am ocolit lotul de case ca să le las timp afurisiţilor de gură-cască să se calmeze puţin, apoi am pornit pe stradă în direcţia imobilului în care locuia MacArthur.

De-a lungul întregii străzi, le-am simţit ochii pironiţi asupra mea. Ăsta e necazul cel mai mare într-un orăşel ca ăsta. Tipul care nu e din partea locului pare imediat un irochez. Imobilul lui MacArthur era o casă mare de cărămidă cu cinci etaje, situată chiar la mijlocul străzii.

Am intrat înăuntru răsuflând uşurat. Am văzut cinci cutii de scrisori. MacArthur locuia la etajul trei.

Am urcat. Atmosfera era încărcată de mirosuri de mâncare foarte puternice, dar nu mă deranja deloc.

Am bătut la o uşă de la etajul trei.

Mi-a deschis un bărbat mic de statură, în cămaşă şi pantaloni, cu nişte papuci vechi în picioare. Nu era ras. Faţa lui îngustă şi palidă părea foarte obosită.

— Ce doriţi? a întrebat el privindu-mă prin ochelarii cu lentile groase.

— Domnul MacArthur?

— Eu sunt.

Am simţit că era surprins că i se spunea „domnule”. Părea genul de tip obişnuit mai mult să primească şuturi.

— În legătură cu fiica dumneavoastră, am zis privindu-l cu atenţie.

Pe faţă i-a apărut o expresie de teamă amestecată cu speranţă.

— Oare... Oare a fost găsită? a zis el cu un fel de aviditate patetică şi reţinută.

— Nu încă.

Am făcut un pas înainte.

— Aş vrea să schimbăm două vorbe.

A părut cumplit de dezamăgit, dar s-a tras într-o parte ca să pot intra.

— Ştiţi, suntem într-o mare încurcătură, a murmurat el de parcă ar fi vrut să se scuze.

Am îngânat câteva fraze vagi de simpatie şi am închis uşa în urma mea. Încăperea era mică, curată şi mobilată sărăcăcios. Ciorapi şi lenjerie de damă se uscau pe o sfoară întinsă de-a curmezişul camerei.

MacArthur stătea în picioare lângă masă şi mă privea cu un aer întrebător.

— Din partea cui aţi spus că veniţi?

I-am întins legitimaţia şi, mai înainte de a fi avut timp s-o examineze, am şi pus-o la loc în buzunar.

— Aş vrea să dezleg misterul dispariţiei fiicei dumitale, am zis. Ajută-mă şi îţi promit că o voi găsi.

— Da... bineînţeles, a zis el cu vioiciune. Ce vreţi să ştiţi? Mulţi au venit să-mi pună întrebări. Dar până acum nu s-a făcut nimic.

Îşi răsucea degetele unele peste altele.

M-am aşezat pe un colţ de masă.

— După părerea dumitale, ce i s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

Încerca să nu-şi mai răsucească degetele dar nu reuşea.

— Nu-i plăcea aici acasă? Vreau să spun... credeţi că a fugit... sau ceva în genul ăsta?

A scuturat din cap cu un aer nefericit.

— Era o fată bună, avea o slujbă bună şi era fericită.

— Crezi în minciuna gogonată cu vampirul care ar bântui împrejurimile?

S-a aşezat brusc pe scaun şi şi-a ascuns faţa în mâini.

— Nu ştiu.

Era clar că nu-mi putea fi de nici un ajutor.

— Ştiţi că aceste dispariţii vor fi folosite pentru câştigarea voturilor la apropiatele alegeri? am zis cât am putut de calm. Nu credeţi că aceste trei fete ar fi putut fi plătite ca să dispară? Adică... vreau să spun... credeţi că fata ar fi putut accepta o combinaţie de felul ăsta?

— Tot ce s-a întâmplat fetei mele, i s-a întâmplat împotriva voinţei sale, a murmurat el. Spuneţi-mi, domnule... nu-i aşa că nu e moartă? Nu credeţi că e moartă?

Credeam că era, dar m-am ferit să i-o spun. Înainte de a putea continua, uşa s-a deschis larg şi a apărut o cumătră grasă cu păr cărunt. Avea ochii roşii şi umflaţi.

— Cine e, Tom? a zis ea apropiindu-se de el.

MacArthur părea stingherit.

— Cineva care a venit pentru Luce.

M-a privit crunt strângând din maxilare.

— Lucrezi pentru Wolf?

Asta părea că o scoate din sărite. S-a întors spre MacArthur.

— Cretinule! De ce l-ai lăsat să intre? E un spion trimis de Wolf!

MacArthur se uita la ea cu un aer implorator.

— Poate să ne ajute, i-a explicat el cu solicitudine. Haide, Mary, trebuie să încercăm totul pentru a o regăsi.

A făcut doi paşi până la uşă şi a deschis-o.

— Haide... Cară-te... Şterge-o!

Am făcut un gest de refuz.

— Ascultă-mă cu atenţie, doamnă MacArthur. Nu înţelegi despre ce e vorba, am zis cu un ton calm. Cu cât vor fi mai mulţi care se vor ocupa de caz, cu atât şansele de reuşită sunt mai mari. Vreţi să vă găsiţi fata, şi cred că eu pot să vă ajut în privinţa asta. Nu vă va costa un cent.

— Are dreptate, s-a grăbit să zică MacArthur. Domnul vrea doar să ne ajute.

— Nu voi accepta nici cel mai mic ajutor de la un ticălos ca Wolf, a zis femeia, după care a ieşit trântind uşa.

MacArthur îşi răsucea mâinile nervos.

— Aţi face mai bine să plecaţi, a zis el. Cu siguranţă că s-a dus să-şi aducă fratele.

Mă durea în cot. Putea să-l aducă şi pe papa de la Roma.

— Nu vă faceţi griji, am zis fără să mă mişc din loc. De ce-l detestă în halul ăsta pe Wolf?

— Majoritatea îl detestă. Cel puţin cei care au lucrat la el, a zis MacArthur privind neliniştit spre uşă.

Femeia s-a întors destul de repede. Era însoţită de un tip solid, de vreo patruzeci de ani, cu un aer dur şi plin de siguranţă.

— Ăsta e tipu'? a întrebat-o el pe doamna MacArthur.

— Da.

Vocea ei avea un ton de triumf care nu mi-a plăcut deloc.

A pornit spre mine.

— O să te cărăbăneşti d-aici şi o să-mi faci plăcerea să nu mai pui piciorul în casa asta, a zis el agăţându-mă de haină. N-avem nevoie de ticăloşi ca tine care să vină să ne spioneze.

I-am apucat degetul cu care mă agăţase de haină şi i l-am răsucit scurt.

Solidul a căzut în genunchi ca o marionetă, ţipând de durere.

— Îmi place de tine, amice, am zis ajutându-l să se ridice. Dar... ar fi mai bine să lăsăm gluma de-o parte.

S-a dus şi s-a trântit pe un scaun gemând şi agitându-şi mâna.

Am ajuns la uşă.

— Sunteţi foarte zguduiţi, cred. Dar nu vă daţi seama că pierdeţi timp? Pot să vă găsesc fata dacă mă ajutaţi. A dispărut de patru săptămâni şi nimeni n-a făcut încă nimic... Mie puţin îmi pasă. Dacă n-o găsesc pe-a voastră le voi găsi pe celelalte două. Gândiţi-vă mai bine. Stau la *Eastern Hotel*. Dacă vreţi să vă ajut, veniţi la mine.

Nu m-am oprit ca să constat rezultatul mustrării. Am părăsit încăperea închizând uşa liniştit în urma mea.

*
* *

Sediul *Jurnalului din Cranville* se afla la etajul patru al unui imobil dărăpănat.

Casa scării, îngustă şi întunecoasă, era de o murdărie respingătoare şi puţea a sudoare şi tutun. Ascensorul nu funcţiona. Am fost obligat să urc patru etaje pe jos.

Am străbătut un culoar şi am dat de o uşă din sticlă mată pe care scria cu litere negre, pe alocuri cojite: *Jurnalul din Cranville*.

Am deschis uşa şi am intrat într-o încăpere îngustă. O femeie, care se afla la fereastră, s-a întors cu un aer indiferent. Era o tipă înaltă şi slabă, cu un aer ursuz de bătrână bigotă.

— Directorul e aici? am întrebat ridicându-mi pălăria şi încercând să arăt că eram mai încântat de cunoştinţă decât se arăta ea.

— Despre ce e vorba? m-a întrebat ea cu un ton care m-a făcut să presupun că probabil directorul nu primea prea multe vizite.

— Mă numesc Spencer, am zis, şi n-am venit să-i vând aspiratoare, nici ca să-l fac să-şi piardă timpul.

Femeia a deschis o uşă pe care nu o remarcasem, în fundul încăperii, şi a închis-o încet în urma ei.

M-am sprijinit de perete şi am aprins o ţigară. Biroul arăta destul de prăpădit pentru un birou de director.

Ziarul era la nivelul oraşului.

Femeia s-a întors.

— Domnul Dixon vă poate acorda câteva minute.

Am traversat încăperea, am zâmbit femeii în trecere, şi am intrat dincolo.

Camera de dincolo era şi mai lugubră decât prima. Un tip de o anumită vârstă, într-un costum din serj albastru lucitor, stătea pe un fotoliu pivotant, la un birou.

— Domnul Spencer? a întrebat el. Am înclinat capul.

— Ia loc, domnule Spencer.

A întins spre scaun o mână mică, grasă şi păroasă.

— Sunt totdeauna bucuros să primesc un vizitator al oraşului nostru.

După care m-a privit cu o expresie savant studiată.

— Presupun că vă aflaţi aici ca vizitator?

— Mai mult sau mai puţin, am răspuns, apropiind scaunul de biroul lui. Dar mai înainte de a vă spune ce mă aduce, aş vrea să vă pun o întrebare.

Şi-a vârât degetul mic în ureche şi l-a agitat de câteva ori. După ce l-a scos, şi-a examinat unghia cu interes şi a şters-o cu grijă pe pantaloni.

— Cum să nu, a răspuns el zâmbind.

— Vă preocupă să aflaţi cine va fi ales primar al oraşului? am zis eu brusc.

Nu se aştepta la asta. A închis repede ochii mici şi a început să se foiască cu un aer jenat...

— Dar, de ce-mi puneţi o astfel de întrebare? a zis el după o clipă.

— De ce nu-mi răspundeţi cinstit da sau nu, am zis eu lăsând scrumul să cadă pe covorul tocit până la urzeală.

— Da, bineînţeles, a zis el în cele din urmă, cu o circumspecţie prudentă, totuşi nu văd de ce... Nu discut niciodată politică cu străinii, domnule Spencer.

— Dacă nu m-aţi mai considera străin, am zis, şi aţi juca cu cărţile pe masă, poate că discuţia noastră ar fi foarte interesantă.

S-a gândit din nou, apoi a început brusc să râdă. Era ceva dur şi sinistru, ca un rânjet de hienă.

— Nu sunteţi un tip obişnuit, domnule Spencer, a zis el. În fond, nu văd de ce nu v-aş da această mică informaţie. Între Wolf şi Starkey nu e o diferenţă prea mare. Şi unul şi altul fac tot cam atâtea parale. În consecinţă, preferabil ar fi Esslinger. Dar, în fond, văzând lucrurile de sus, mă doare-n cot că e X sau Y... Eu, domnule Spencer, cred că voi asista la alegeri ca un martor imparţial, fără prejudecată sau părtinire...

— Asta e perfect, am zis, întinzându-i legitimaţia mea. A examinat-o cu real interes.

— Un mic document foarte interesant, zise el vârându-şi din nou degetul în ureche. Când v-am văzut, am ghicit că sunteţi detectivul de la New York.

M-am uitat cu atenţie la el ca să văd dacă şi el se va închide în el ca şi ceilalţi, dar fizionomia lui a rămas neschimbată.

— Cred că mă puteţi ajuta, am zis, punând legitimaţia la loc în buzunar.

— Aş putea... da... bineînţeles, a răspuns Dixon, bătând uşor cu degetele în sugativa plină de pete de cerneală. Dar nu văd de ce-aş face-o. N-am ajutat pe nimeni altul până acum, domnule Spencer.

Am zâmbit.

— Poate că altcineva nu avea nevoie de ajutorul dumitale. Tot ce vreau e o mică perspectivă a situaţiei interne a oraşului. Am deplină libertate să plătesc informaţiile interesante.

A închis ochii mici, dar nu destul de repede ca să nu văd lucind în ei tentaţia.

— Foarte interesant, a murmurat el, dar mă întreb ce fel de informaţii doriţi.

— Cred că Macey, şeful poliţiei, ar vrea ca Rube Starkey să fie ales primar. Ai putea să-mi spui de ce?

Şi-a băgat degetul în nas şi l-a curăţat gânditor.

— Voi spune părerea generală, nu a mea personală.

— S-auzim, am zis, ştiind că, oricum, va fi o părere personală.

— Vezi dumneata, a început el încrucişându-şi mâinile pe sugativă şi privindu-mă cu ochii lui mici şi şireţi, marea problemă a oraşului e că, în ultimii douăzeci de ani, toţi primarii au fost aleşi după mari programe de reforme morale. S-a depus atâta osteneală, încât în prezent, la Cranville, nu mai există ocazii de a face să circule banii. Pentru ca un oraş să fie înfloritor, domnule Spencer, trebuie să încurajezi, într-un fel sau altul, muncitorii să cheltuie banii. În urmă cu douăzeci de ani, Cranville avea patru case de jocuri de noroc, un teren de curse, două localuri de noapte foarte frumoase şi chiar un bordel bine organizat. Oamenii se distrau şi cheltuiau banii. Oraşul era prosper şi înfloritor. Dar toate au fost închise. În asta constă problema.

A luat un creion şi a început să deseneze un cub pe sugativă.

— Macey ar vrea ca Starkey să devină primar pentru că ar redeschide toate aceste locuri susceptibile să-i aducă câştiguri mari.

Dixon s-a oprit din desenatul cubului şi a început să rostogolească creionul pe sugativă cu degetul.

— Macey nu e un şef de poliţie foarte bun, dar e un om de afaceri excelent.

— Dacă Starkey pune mâna pe Cranville, am spus cu un aer indiferent, s-ar putea ca oraşul să devină un loc cam nerecomandabil, nu-i aşa?

— Foarte probabil, domnule Spencer.

S-a uitat la mine şi a zâmbit.

— Şi dacă învinge Esslinger?

— Lucrurile sunt foarte diferite. Cred că ar putea ameliora situaţia. E un om foarte sincer, dar poate că e puţin cam prea anticapitalist ca să se simtă cu adevărat în voia lui la Cranville.

— Ce s-ar putea şti despre el?

Dixon s-a lăsat pe spate în fotoliu şi şi-a împreunat capetele degetelor.

— Ia să vedem, a zis el încruntându-se şi privind spre tavanul negru de jeg. A sosit la Cranville în urmă cu treizeci de ani, ca angajat al Casei Mosley, antrepriză de pompe funebre, iar la moartea domnului Mosley a preluat afacerile. Era, şi aşa a rămas, un muncitor înverşunat şi conştiincios, şi a făcut multe pentru oraş. E foarte iubit şi foarte stimat. O să-ţi placă, domnule Spencer, dar poate că n-o veţi aprecia la fel de mult şi pe nevasta lui.

A aruncat o privire pe fereastră şi a dat din cap.

— O femeie forte. Totdeauna m-a mirat că s-a măritat cu Esslinger.

Apoi a adăugat cu glas scăzut:

— Tipa bea.

Am mârâit.

— Şi pe urmă mai e şi fiul, a continuat Dixon. Un băiat excelent. Se înţelege perfect cu tatăl lui. Nemaipomenit de inteligent, studiază medicina şi cred că îl aşteaptă o carieră strălucită.

Şi-a vârât din nou degetul în ureche.

— Mama lui îl adoră. Nu-l are decât pe el pe lumea asta... şi sticluţa, bineînţeles.

S-a uitat cu atenţie la ceara galbenă scoasă din ureche.

— Are bani? am întrebat.

Dixon a strâns din buze.

— Esslinger? Asta depinde de ce înţelegem prin a avea bani. Afacerile îi merg bine. Oamenii mor în continuare. Ba se poate spune că în Cranville oamenii mor foarte bine. Nu e propriu-zis un oraş foarte sănătos.

M-a fericit cu un zâmbet afectat.

— În orice caz, nu pentru toată lumea.

— Am remarcat asta, am zis eu tăios. Dar eu sunt rezistent.

Ne-am uitat unul la altul, apoi am scos un pachet de Camel din buzunar şi i-am întins o ţigară.

— După părerea dumitale, ce-a putut să li se întâmple acestor fete care au dispărut? am zis.

— Părerea mea şi cea pe care o public în ziar sunt două lucruri foarte diferite, a răspuns el prudent. Am un tânăr care se ocupă de ştirile locale şi care e înclinat spre senzaţional. El m-a convins că povestea cu vampirul va face să crească tirajul.

A zâmbit cu şiretenie arătându-şi dinţii galbeni.

— Dar nu crezi în chestia asta?

A dat uşor din umeri.

— Bineînţeles că nu.

— Ai vreo idee despre toată povestea asta?

— Există un lucru important, a zis el. Dacă aceste fete au fost asasinate, unde sunt cadavrele?

— M-am gândit şi eu la asta. Poate că ai o idee?

—Nici cea mai mică idee, s-a grăbit el să răspundă. Trebuie să vă faceţi una singur. Cred că domnul Wolf vă plăteşte bine.

— Bine, bine... Se pare că Esslinger a angajat o femeie ca să ancheteze, am adăugat după un moment de tăcere.

— O tânără femeie foarte încântătoare, a zis Dixon aruncându-mi o privire şmecherească. Evident, e cam novice în meserie.

— A ajuns la vreun rezultat?

Dixon a dat din umeri zâmbind.

— Am impresia că nimeni nu contează pe asta, a zis el apăsând pe „nimeni”.

— Te referi şi la Esslinger? am zis privindu-l cu atenţie.

A dat din cap, dar n-a scos o vorbă.

— Şi totuşi Esslinger a angajat-o, am zis cu impresia că se profilează o pistă.

— Aşa cum ziceţi... Esslinger a angajat-o.

— Şi nu crede că ea va lămuri misterul? E greu de înţeles. Dixon a luat creionul şi a început să deseneze alt cub.

— Tot ce pot să fac pentru dumneata, este să sugerez din când în când o mică idee. Nu trebuie să vă aşteptaţi să vă fac eu treaba, domnule Spencer.

L-am privit lung.

— Ce ştiţi exact despre cele trei dispărute?

A deschis un sertar şi a scos trei fotografii. Mi le-a întins.

— Nişte fete cât se poate de obişnuite, domnule Spencer, dintr-un mediu cât se poate de mediocru, fără secrete, fără mistere.

Am aruncat o privire la fotografii. Într-adevăr, nu aveau nimic extraordinar. Genul de fete pe care le întâlneşti zilnic, pe toate străzile oraşului.

— Exceptând faptul că toate sunt blonde, mai au şi altceva în comun? am întrebat înapoindu-i fotografiile.

A deschis gura să răspundă dar a sunat telefonul. S-a scuzat şi a ridicat receptorul. A spus: „Alo?... da”. Apoi a ascultat fără să mai spună nimic.

Auzeam slab de la capătul celălalt al firului o voce ascuţită şi tăioasă, dar nu reuşeam să înţeleg ce spunea.

Deodată Dixon a început să se agite din ce în ce mai stingherit. „Da, da... înţeleg...” se bâlbâia lamentabil în receptor. „Da, da... bineînţeles... evident.” A mai ascultat câteva clipe fără să vorbească, apoi tipul a închis brusc. Dixon a pus încet receptorul în furcă şi s-a uitat ţintă la sugativă. Am remarcat picăturile de sudoare de pe fruntea lui.

— În afară că sunt toate blonde, mai au altceva în comun? am repetat după un lung moment de tăcere.

A tresărit şi s-a uitat la mine cu un aer de panică, de parcă ar fi uitat de prezenţa mea.

— Îmi pare rău, domnule Spencer, dar sunt foarte ocupat... Mi-e teamă că nu pot să prelungesc această conversaţie, a zis el repezit, fără să se uite la mine. Mi-a părut foarte bine de cunoştinţă.

S-a ridicat şi mi-a întins o mână jilavă şi flască. Era palid la faţă.

— Nu cred că mai aveţi vreun interes să mai reveniţi aici, domnule Spencer. Timpul dumneavoastră este foarte preţios şi mi-ar părea rău să vă fac să vi-l pierdeţi.

— Nu vă faceţi griji pentru asta, am zis.

Am scos portofelul şi l-am lăsat să vadă teancul de bancnote.

— Cât priveşte timpul dumitale, voi şti să-l plătesc aşa cum se cuvine. Oricum, nu există nici un motiv ca să vă faceţi sânge rău.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, a zis el. Dar n-am nimic de vânzare, domnule Spencer... N-am nimic de vânzare.

Am pus portofelul la loc şi l-am privit cu atenţie.

— Cine a fost la telefon?

— O persoană pe care nu o cunoaşteţi, a zis el prăbuşindu-se în fotoliu. Bună seara, domnule Spencer, cred că nu e nevoie să vă conduc.

Mi-am pus mâinile pe birou şi m-am aplecat spre el.

— Pariez c-a fost Macey, sau Starkey, am zis privindu-l în ochi. Pariez că ţi-a spus să-ţi ţii gura sau ceva în genul ăsta. Am dreptate?

S-a făcut şi mai mic în fotoliu, a închis ochii şi a repetat cu o voce stinsă:

— Bună seara, domnule Spencer.

— Salut! am zis părăsind încăperea.

În timp ce coboram încet cele patru etaje, m-am trezit că fluieram *Marşul funebru* de Chopin.

*
* *

Am urcat cele câteva trepte de la intrarea hotelului meu şi am intrat în hol. Funcţionarul de la recepţie făcea necazuri unei fete. Era înaltă, iar părul ei bogat, auriu, cădea frumos peste gulerul alb al rochiei. La picioarele ei se afla o valiză plină cu etichete de hoteluri.

M-am apropiat şi am aşteptat câteva clipe. Recepţionerul o întrebase dacă rezervase cameră.

Fata a răspuns că nu avusese timp.

El a privit-o cu un aer nehotărât, şi am avut impresia că o va refuza.

— De ce să fi rezervat? am zis. Aveţi destule camere libere ca să adăpostiţi un regiment.

Recepţionerul s-a uitat la mine cu răceală, dar a întins clientei registrul. Ea mi-a aruncat o privire rapidă, apoi a semnat în partea de jos a paginii. Era drăguţă foc. Avea o piele frumoasă şi trăsături fine şi regulate.

Recepţionerul mi-a dat cheia şi am plecat spre ascensor, urmat de un groom negru care ducea valiza fetei. Ne-am întâlnit cu toţii în ascensor şi am urcat împreună până la etajul trei.

Negrul a deschis o uşă aflată în faţa uşii mele, în timp ce eu băgăm cheia în broască. Înainte de a intra, m-am întors ca să o privesc. Se întorsese şi ea şi se uita la mine.

— Mulţumesc, a zis ea zâmbind.

— Poate făceai mai bine dacă încercai în altă parte, am zis. Pare o păduchelniţă.

— Există şi mai rău, a zis ea zâmbind din nou.

Apoi a intrat în cameră.

Am închis uşa în urma mea şi m-am aşezat într-un fotoliu. Zgomotul tramvaielor pe stradă şi gemetele ascensorului între etaje m-au făcut să înţeleg fuguţa că nu era locul ideal pentru a te deda unor meditaţii profunde.

Am aprins o ţigară şi mi-am zis că venise momentul să beau un păhărel. Am ridicat receptorul telefonului şi am cerut recepţionerului să-mi trimită o sticlă de whisky. M-am întors în fotoliu şi am început să mă gândesc la Wolf, Dixon, Esslinger şi toată clica. Am ajuns repede la concluzia că foarte curând o să mi se întâmple ceva nasol. Nu era prima dată. Dar era preferabil să-l avertizez pe colonelul Forsberg, măcar pentru tarifele speciale cu care îşi gratifica agenţii trimişi să rezolve cazuri deosebit de spinoase.

Începusem să formulez în minte un mic raport pentru colonel, când cineva a bătut la uşă.

I-am strigat să intre, fără să mă ridic, crezând că mi se aducea comanda.

Am auzit în spatele meu o voce de femeie.

— Ştiu că e o prostie, dar am pierdut cheia valizei.

Am întors capul şi m-am ridicat imediat. Stătea în prag, cu mâna pe clanţă, cu o privire plină de încredere. Am observat în tăcere că avea coapsele lungi şi gambele frumoase.

— De unde ai ştiut că mă pricep să sparg încuietorile? am zis.

— Habar n-aveam, a zis ea râzând. Dar mi-am zis că ai putea să mă ajuţi, pentru că ai aerul unui om puternic şi descurcăreţ.

— Intră o clipă, i-am zis arătându-i spre cel de al doilea fotoliu. Am comandat whisky. Mama mi-a recomandat să nu beau niciodată singur.

A ezitat o clipă, a închis uşa şi s-a aşezat în fotoliu. Şi-a tras fusta pe genunchi şi m-a privit.

— Venisem doar pentru valiză...

— Nu-ţi face griji, i-am spus aşezându-mă şi eu. Mă voi ocupa de ea după ce bem un păhărel. De trei ore mă aflu în oraşul ăsta şi sunt tot singur.

— Serios? N-aş fi crezut că un tip de felul tău poate să fie vreodată singur.

— Numai în oraşul ăsta, am zis. Nu apreciez prea mult atmosfera. Nu e prea atrăgătoare. N-ai remarcat?

A scuturat din cap.

— Abia am sosit. Ne prezentăm sau preferi să rămânem incognito?

— Spencer, am zis, înclinându-mă uşor şi privind-o cu plăcere. Marc Spencer. Sunt detectiv.

— Nu e cazul să mă păcăleşti, a zis ea cu gravitate. Nu sunt chiar atât de naivă. Vinzi ceva?

— Numai asta, am zis lovindu-mă cu degetul peste frunte. Se plăteşte bine aici la Cranville.

I-am întins una dintre legitimaţiile mele. S-a uitat la ea apoi mi-a înapoiat-o.

— Prin urmare e adevărat, eşti detectiv?

Mă privea cu o mare curiozitate. E tare ciudat felul în care se uită fetele la mine când află ce sunt.

— Mă numesc Marian French, a continuat ea. Vând lenjerie fină. Necazul e că, pe-aici, probabil lumea nu prea poartă lenjerie fină. Om vedea! Sunt obişnuită.

Negrul a sosit în sfârşit cu whisky-ul. S-a uitat pe rând la fiecare holbând ochii ca un apucat. I-am dat un bacşiş ca să-l fac să se care.

— Până acum n-am văzut pe nimeni de-aici susceptibil să pară interesat de lenjerie fină, am zis eu desfăcând sticla de whisky. În afară de tine, am adăugat eu după un moment de gândire. Cum bei? Sec sau cu sifon?

Ea a scuturat din cap.

— Mama mi-a spus totdeauna să nu beau băuturi tari cu străinii. Doar puţin sifon.

I-am turnat o jumătate de pahar de sifon şi m-am servit cu o doză zdravănă de whisky.

— Să fim iubiţi, am zis aşezându-mă în fotoliu şi dând pe gât jumătate de pahar.

— Ai venit aici să lucrezi sau eşti în vacanţă? m-a întrebat ea întinzându-şi picioarele frumoase.

— Ca să lucrez, am răspuns, zicându-mi că ar fi foarte plăcut să am ceva mai des o fată cu mine, o fată plăcută aşa cum era Marian French. Nu era deloc genul de femeiuşcă pe care o duci imediat în pat.

— N-ai auzit povestea? Trei blonde au dispărut din oraş în ultimele patru săptămâni. Mă aflu aici ca să le găsesc.

— Nu e greu, a zise ea. E destul să anunţi poliţia. Va face ea toată treaba, iar tu nu vei avea decât să te duci şi să-ţi iei banii. Dacă aş avea şi eu pe cineva care să vândă marfa în locul meu... Dar sunt obligată să fac totul singură.

Am golit paharul.

— Nu m-am gândit la asta, am zis. Nu e o idee rea.

— Am capul plin de idei, a zis ea cu un aer puţin ostenit, dar nu mă duc la nimic. Acum doi ani, mi-am pus în cap să mă mărit, să am copii şi să-i cresc. Dar până la urmă n-am făcut-o, a adăugat ea închizând ochii şi sprijinindu-şi capul de speteaza fotoliului.

Aş fi vrut să-i spun ceva consolator dar, văzându-i profilul şi conturul energic al buzelor, mi-am zis că mai bine nu.

— Nu-ţi face probleme, am zis eu vesel. Încă nu eşti fată bătrână, o să-ţi vină şi ţie rândul.

A zâmbit.

— Trebuie să mă duc să despachetez, a zis ea îndoind din nou picioarele şi ridicându-se. Ziua asta trebuie marcată cu o bilă albă. Eşti primul tip simpatic pe care îl întâlnesc de doi ani.

— Poate că n-ai căutat bine, am zis ridicându-mă şi eu. Haide să-mi arăţi valiza. Să văd dacă mă mai pricep...

Am băgat de seamă că nu mă asculta. Se uita ţintă la parchetul de lângă uşă, cu acea privire pe care o au fetele când zăresc un şoarece.

I-am urmărit direcţia privirii. Cineva strecura un plic alb pe sub uşă. Am făcut un pas spre uşă, m-am lovit de Marian care s-a dat uşor într-o parte şi am deschis brusc uşa. M-am uitat la stânga şi la dreapta pe culoar, dar nu era nimeni. Am luat plicul şi l-am pus în buzunar.

— Ei bine, îţi dai seama ce fel de hotel e ăsta! am zis cu nepăsare. Abia ai sosit şi îţi şi trimit nota de plată.

— Eşti sigur că e nota de plată? a întrebat cu o expresie ciudată în privire.

I-am deschis valiza cu un ac de păr luat de la ea. Mi-a luat mai puţin de un minut.

— Vezi! am zise zâmbind. Nu-mi zic degeaba prietenii Arsène Lupin!

— Am crezut că te cheamă Marc, a zis ea.

— Aşa e... Dar nu spun asta la toată lumea.

Am deschis uşa şi m-am întors.

— Vrei să iei cina cu mine în seara asta?

M-a privit cu un aer visător. Am ghicit la ce se gândea.

— N-aş vrea să mă consideri cocoşul satului, am zis eu. Nu-ţi întind nici o cursă.

Ea a roşit uşor şi a început să râdă.

— Scuză-mă, a zis, dar am văzut deja destule. O fată în situaţia mea atrage în general o întreagă ceată de indivizi întreprinzători şi cu o presiune arterială puternică.

— N-ai de ce te teme, am zis. Dacă preferi să te odihneşti...

— Nu. Accept cu plăcere, a spus ea. Dar vreau mai întâi să fac o baie. E bine la opt?

— E bine, am zis închizând uşa.

M-am întors în camera mea, am scos plicul din buzunar şi l-am deschis imediat. Înăuntru am găsit o singură foaie de hârtie bătută la maşină:

Ai două ore la dispoziţie ca să părăseşti oraşul. Ăsta e primul şi ultimul avertisment. Nu că n-am ţine la tine. Ne topim după tine. Dar nu e destul aer la Cranville ca să putem respira cu toţii în voie. Aşa că, fii înţelept şi şterge-o. Altfel, vom fi obligaţi să-ţi fixăm de urgenţă data funeraliilor.

Mi-am umplut din nou paharul şi m-am aşezat în fotoliu ca să reflectez. Tipul care a strecurat plicul pe sub uşă se afla probabil în una dintre cele două camere de lângă mine. Nu avusese timp să dispară de pe culoar în cele câteva secunde care îmi trebuiseră ca să deschid uşa.

Am pus scrisoarea deoparte, am reflectat un moment, apoi m-am dus la masă ca să scriu raportul pentru Forsberg.

În capul meu se amestecau o sumedenie de gânduri contradictorii. După un timp, am scos valiza, am deschis-o şi am luat un solid *Police 38*. Am cântărit revolverul în mână, apoi am zâmbit şi l-am pus fără grabă la centură.

= CAPITOLUL II =

— Am impresia că suntem urmăriţi, a zis Marian cu o voce calmă.

Terminaserăm cina şi ne întorceam la hotel. O lună mare şi încruntată stătea agăţată pe un cer fără nori. Aerul serii era sufocant şi mi-am pus haina pe braţ.

Marian, îmbrăcată într-o rochie de vară, preferase să ne întoarcem pe jos la hotel. Părăsisem restaurantul la zece fix.

— Nu crezi că păhărelele pe care le-am băut ţi-au tulburat puţintel mintea? am zis aruncându-i o privire.

A scuturat din cap.

— Nu cred. Nu te uita acuma, dar am impresia că cineva se interesează de noi.

Deocamdată voiam să fie linişte. Era inutil s-o amestec pe Marian în treburile mele. M-am uitat după un taxi, dar strada era pustie. Am aruncat o privire peste umăr, dar umbra caselor întuneca prea mult strada ca să se poată vedea destul de clar.

— Nu văd pe nimeni, am zis grăbind pasul.

— Când am ieşit, am văzut un bărbat în faţa restaurantului. A pornit în urma noastră. Nu m-am mai gândit la el până în momentul în care l-am zărit din nou, când a trecut prin lumină. Când a văzut că întorc capul, s-a repezit la adăpostul unei uşi.

Şi-a strecurat mâna în mâna mea şi m-a strâns tare de degete.

— Cum arăta?

— Nu l-am văzut foarte bine, a zis ea. Era destul de solid, dar altceva n-am avut timp să remarc.

— Bine. Nu-ţi face griji. Poate că nu ne urmăreşte. De altfel, o să ne convingem imediat. Apucăm pe prima stradă şi tu vei merge mai departe. Zgomotul tocurilor tale ar

trebui să-l îndemne să-şi continue urmărirea. Iar eu îl voi aştepta la colţ ca să-i fac o mică surpriză.

S-a uitat la mine cu un aer îngrijorat.

— Eşti sigur că e o idee bună? Poate că e periculos.

Am râs încetişor.

— Nu, nu. Nu-ţi face griji. În curând ajungem la un colţ de stradă. Mergi mai departe. Dacă întârzii, eşti în stare să găseşti singură hotelul?

— Cred că da, a răspuns ea fără prea mare siguranţă. Doar n-ai să fii... rănit. N-aş vrea...

— Nici o problemă, am zis bătând-o uşurel pe mână. E o chestie frecventă în meseria mea. Până acum n-am fost niciodată rănit.

Am dat colţul şi am împins-o uşurel înainte.

— Haide, sufleţelule, am zis cu glas scăzut, trage-i tare cu tocurile!

Mi-a aruncat o privire rapidă şi a mers mai departe. Tocurile ei de lemn pocneau ritmic pe trotuar.

Am pus mâna pe revolver şi m-am sprijinit de zid, supraveghind colţul străzii. Singurele zgomote pe care le auzeam erau cele care veneau dinspre Strada Mare şi tocănitul pantofilor tinerei mele prietene, care devenea din ce în ce mai slab.

În sfârşit, am auzit paşi uşori care se apropiau. Ajunşi la colţ, paşii încetiniră ritmul, apoi se opriră. Urmă o tăcere lungă.

Nu făceam nici o mişcare. Stăteam cât mai aproape de zid, respirând încet pe nas şi străduindu-mă să percep cel mai mic zgomot.

Deodată, tipul de la celălalt colţ a început să tuşească. O tuse răguşită şi sugrumată care m-a înfiorat puţin.

A urmat un zgomot slab şi o umbră foarte lungă a apărut brusc de-a lungul trotuarului, chiar în faţa mea. Îl priveam de parcă ar fi fost o fantomă. Mi s-a părut că sudoarea care îmi curgea pe spate şi sub braţe a devenit deodată rece ca gheaţa.

Omul era chiar lângă mine şi lumina lunii îi proiecta umbra în aşa fel încât îl vedeam foarte clar, fără însă a-l vedea pe el.

Umbra apărea ca o caricatură grotescă, cu nişte umeri enormi. Pălăria trasă pe ochi părea minusculă în comparaţie cu umerii largi, iar pantalonii erau atât de largi că ai fi zis că sunt nişte pânze de corabie. Necunoscutul stătea nemişcat, cu capul aplecat în faţă.

Am tras piedica revolverului şi am urmărit umbra nemişcată preţ de câteva minute. Nu se mişca. Era posibil ca tipul să-şi fi dat seama că îl aşteptam şi probabil că era hotărât să nu facă primii paşi.

Zgomotul tocurilor tinerei mele prietene nu se mai auzeau. În aer stăruia ceva imuabil şi sufocant care făcea situaţia şi mai agasantă. Deodată, o femeie a început să râdă isteric. Era un râs ascuţit şi aproape dement care izbucnise chiar deasupra mea. M-am tras puţin înapoi, am ridicat capul şi am aruncat o privire. La etajul patru al imobilului lângă care mă aflam, nu era decât o singură fereastră luminată. În clipa în care mă uitam, o pală uşoară de vânt a agitat perdelele murdare în afara ferestrei.

Femeia a început să râdă din nou, dar râsul s-a transformat brusc într-un fel de geamăt.

M-am uitat din nou la colţul străzii, pe trotuar. Umbra dispăruse. Nu se mai auzeau decât gemetele femeii şi plesnetul perdelelor agitate de vânt.

Am scos revolverul şi m-am apropiat încet de colţ. Am împins capul înainte şi am aruncat o privire. Nici urmă de bărbatul care ne urmărise. Strada era complet goală, cu excepţia unei pisici care s-a refugiat în umbră când m-a văzut.

Am scos batista şi mi-am şters faţa. Apoi am început să râd în surdină. „Încă trei-patru nopţi ca asta şi sunt bun pentru casa de nebuni”, mi-am zis.

Am mai aruncat o privire pe stradă, ca să fiu sigur că nu era nimeni, apoi am luat-o la fugă după Marian. Mă aştepta

la colţul următor, şi când m-a văzut sosind, a venit repede în întâmpinarea mea.

— Mi-a fost foarte frică să nu ţi se întâmple ceva, a zis ea prinzându-mă de braţ. Ai văzut pe cineva?

—Numai o pisicuţă flămândă, i-am răspuns zâmbind. Sper că nu ţi-e frică de pisici?

— Mi-a fost frică, a mărturisit ea. Eram sigur că ne urmărea un bărbat.

Am oprit un taxi care trecea pe stradă şi i-am dat adresa hotelului.

După ce-am urcat în taxi, Marian m-a întrebat brusc:

— Sper că nu m-ai minţit?

I-am strâns uşor mâna.

— Pe tine, nu, am spus. Te asigur că nu era nimeni.

— Nu mai înţeleg nimic, a zis ea după un moment. Când l-am văzut dispărând atât de grăbit, m-a trecut un fior, aşa cum nu mi s-a mai întâmplat până acum.

Când taxiul a trecut prin lumina felinarelor, i-am zărit faţa. Era palidă şi puţin crispată.

— Mă întreb de ce m-ai invitat în seara asta la cină, a zis ea pe neaşteptate.

— Ţi-am spus. Eram singur. Tu la fel. Iar Cranville nu e un oraş deosebit de excitant. Regreţi?

— Deloc, a zis ea. Am petrecut o seară aşa cum n-am mai petrecut de multă vreme. Regret doar că am fost atât de proastă adineauri.

A ridicat capul, s-a uitat la mine şi m-a întrebat:

— Ce se petrece în oraşul ăsta? Când am coborât din tren, am simţit...

S-a oprit o secundă apoi a continuat:

— Lasă, să nu mai vorbim! Probabil că din cauza căldurii sunt atât de nervoasă.

— Ce-ai simţit? am întrebat-o prinzând-o de mână.

— M-am simţit puţin speriată. E în oraşul ăsta ceva care îmi creează o stare de stinghereală. Totul pare atât de murdar, atât de trist, de penibil. Oamenii au un aer foarte ciudat. Ai remarcat şi tu toate astea sau am închipuiri?

— Am remarcat şi eu, am zis. Dar asta n-are de ce să te sperie.

Taxiul s-a oprit în faţa hotelului.

I-am plătit şoferului şi am prins-o din urmă pe terasă. Am remarcat două siluete vagi în fotolii-balansoar. Au aruncat o privire în direcţia mea. Am traversat holul până la recepţie.

Recepţionerul ne-a murmurat un „bună seara” vag, privindu-ne pe rând, cu un aer dezaprobator.

— Doi domni vă aşteaptă pe terasă.

— Mulţumesc, am zis. M-am întors spre Marian care mă privea cu un aer neliniştit.

— Fugi repede la culcare, i-am zis. Am petrecut o seară excelentă.

— Şi eu.

A ezitat un moment, apoi s-a îndreptat spre scară.

I-am urat noapte bună şi m-am întors spre recepţioner.

— Cine sunt tipii? l-am întrebat.

— Unul dintre ei e MacArthur, a răspunse el cu un ton indiferent. Pe celălalt nu l-am văzut prea bine.

MacArthur! Se gândise la ce-i spusesem, găsise un pretext ca să scape de nevastă şi acum era gata să vorbească.

— Bine, am zis. Mă duc să văd ce doresc.

MacArthur a ridicat ochii spre mine, apoi şi-a îndreptat imediat privirea spre picioare cu un aer stingherit.

— Domnule Spencer... a zis el cu timiditate. Domnule Spencer, trebuie să mă scuzaţi...

— Să nu mai vorbim despre asta, am zis trăgând spre mine un fotoliu cu vârful pantofului. Îţi stau în continuare la dispoziţie.

Cel de-al doilea tip s-a ridicat şi a intrat în lumină. Era tânăr, slab şi puţin mai scund decât mine. Purta un costum bine croit.

— E Ted Esslinger, a zis MacArthur cu o voce joasă. I-am vorbit de dumneavoastră şi am hotărât să venim împreună.

— Eşti fiul lui Max Esslinger? am întrebat privindu-l cu un oarecare interes.

— Da, eu sunt, a zis el întinzând mâna.

L-am privit cu atenţie. Avea un cap frumos. Era sensibil, deschis, destul de palid, cu un păr negru şi ondulat. Ne-am strâns mâna.

Ted Esslinger a luat conducerea operaţiunilor.

— Domnule Spencer, a zis el coborând vocea, bănuiţi probabil că mă aflu într-o situaţie jenantă. Putem discuta undeva liniştiţi?

Mi-am amintit de tipul care probabil că se afla într-o cameră de lângă camera mea.

— În orice caz, nu în camera mea, am zis. Propune un loc, voi veni fără probleme.

Ted a întors capul spre MacArthur care nu a zis nimic.

— Sunt cu maşina, a zis el. Aş putea să vă vorbesc în timp ce conduc.

— Perfect, am zis, şi am coborât treptele peronului.

Am traversat strada. În întuneric era parcat un Pontiac. Ted a deschis portiera şi s-a aşezat la volan.

Am aruncat o privire spre hotel, peste umăr. Toate jaluzelele erau trase, cu excepţia unei singure camere de la etajul trei. Am zărit silueta unui bărbat care privea în stradă. Se contura foarte clar în geamul ferestrei. Văzând că întorc capul, s-a tras repede înapoi, dar am avut tip să remarc trei lucruri. Fereastra de la care privea se afla chiar lângă fereastra mea, avea umeri foarte laţi şi purta o pălărie trasă pe frunte.

Am urcat în Pontiac şi am trântit uşa.

După ce-am ieşit din oraş, Ted Esslinger s-a oprit sub un pâlc de copaci, apoi s-a lăsat pe spateaza scaunului şi a zis:

— Cred că aici vom fi liniştiţi.

MacArthur, aşezat pe bancheta din spate, se aplecase în faţă, şi îi simţeam respiraţia pe gât. Îl simţeam îngrijorat şi stingherit.

Am aprins o ţigară, am aruncat chibritul pe geam şi am aşteptat. A urmat un lung moment de tăcere. Am aruncat o privire spre Esslinger. Se uita fix la masa întunecată a copacilor. Lumina lunii îi dădea un aer şi mai tânăr. Probabil

că nu avea mai mult de douăzeci şi trei de ani. Şi el părea puţin stingherit.

— Sunteţi singura noastră speranţă, a zis el deodată, cu o voce joasă. De aceea am venit.

N-am răspuns.

S-a uitat peste umăr la MacArthur.

— Mac, nici o vorbă despre asta cuiva. Tata s-ar înfuria cumplit dacă ar auzi...

MacArthur a răspuns cu o voce răguşită şi surescitată:

— Dă-i drumul! Ştii foarte bine că n-am să spun nimic.

I-am lăsat să se sperie unul pe altul. N-aveam de ce să intervin. Ei trebuia să vorbească.

Ted Esslinger s-a întors spre mine.

— Ştiţi, nu ţin cu nimeni în toată povestea asta, a zis el bătând uşor cu degetele în volan. Dar sunt sigur că puteţi să faceţi mult ca să mă ajutaţi să găsesc fetele, şi pentru mine numai asta contează.

— Asta contează chiar atât de mult pentru tine? am întrebat privindu-l cu atenţie.

— Eram prieten cu Luce. Cu Vera eram coleg de şcoală. Cu Joy mă vedeam în mod regulat. Le cunoşteam foarte bine şi ţineam mult la ele. Erau fete de treabă.

A suspinat adânc, apoi a zis:

— După cum merg lucrurile, n-o să le mai găsim niciodată.

— Deci, erau prietenele tale? am zis apăsând pe „prietene”.

Muşchii feţei sale s-au crispat.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, a zis, puţin supărat. Dar nu e deloc asta. Erau nişte fete cât se poate de cuminţi. Doar că le plăcea să se distreze. Nu eram eu singurul. Ceilalţi băieţi din Cranville se întâlneau şi ei cu ele. Dar nimic mai mult.

M-am întors spre MacArthur. Arăta jalnic la faţă.

— E adevărat, domnule, a zis. Nu se poate spune nimic despre ele.

— Bine, bine... am mormăit eu. Dar ce te face să crezi că nu vor fi găsite?

Mâna lui Esslinger s-a crispat pe volan.

— E o afacere politică, a răspuns el cu o voce plină de amărăciune. Nimănui nu-i pasă de ce li s-a întâmplat. Poliţia nu mişcă un deget. Atâta vreme cât nu vor fi găsite, Macey n-are treabă. Are rezultatul alegerilor în buzunar. Starkey are intenţia să forţeze mâna alegătorilor. Banda lui controlează urnele. Nu e greu. N-are decât să...

— Ştiu, ştiu... am zis puţin cam brusc. Să nu pierdem timpul. Ce vreţi exact de la mine?

— Păi... să înţelegeţi bine situaţia, a răspuns el. Ştiţi, dacă fetele nu sunt găsite, asta nu are nici o importanţă pentru Starkey, dar are o importanţă enormă pentru Wolf şi pentru tatăl meu. Au promis că le vor găsi. Iar interesul lui Macey e ca ei să nu reuşească.

— Deci, poliţia nu se ocupă deloc de caz, am zis. Şi persoana angajată de tatăl tău?

Ted a făcut un gest nervos.

— Audrey? Zău că nu ştiu ce l-a apucat pe tata. E nebun dacă aşteaptă ceva de la Audrey Sheridan. E o fată cumsecade. O cunosc dintotdeauna, dar nu are nici o putere împotriva unor tipi ca Starkey şi Macey. Şi nu are nici cea mai mică experienţă în cazuri de genul ăsta.

Am dat fumul uşor pe nas.

— Are legitimaţie profesională, aşa mi se pare. Dar de ce-a mai angajat-o tatăl tău dacă nu foloseşte la nimic?

Ted a dat din umeri declarându-şi astfel neputinţa de a rezolva această problemă.

— Habar n-am, a zis el. Mă întreb şi eu. Ştie prea bine că nu va reuşi nimic.

— Nu, Ted, a zis MacArthur. Trebuie să-i spunem adevărul. S-a aplecat puţin în faţă. Puteam să-i văd faţa îngrijorată.

— Toată lumea de-aici ţine mult la Audrey, a continuat el. Angajând-o, tatăl lui a contat pe popularitatea ei. Reproşurile vor fi mult mai slabe dacă nu le va găsi pe fete.

— Asta mă dezgustă, a mormăit Ted. Nici tatălui meu nu-i pasă de fete. Nu se gândeşte decât la alegeri. Înţelegeţi acum ce e în sufletul meu? Când Mac mi-a vorbit de dumneavoastră, mi-am zis că sunteţi singura noastră speranţă. Puţin îmi pasă cine va fi primar, dar trebuie neapărat să le găsim pe fete!

— O să vi le găsesc, dacă mai sunt pe-aici, am zis, dar trebuie să mă ajutaţi. Ce credeţi c-au păţit?

— Cred că toată povestea e o chestie pusă la cale pentru discreditarea lui Wolf şi a tatălui meu. Bag mâna în foc că Starkey a răpit fetele, ştiind că asta îi va face să piardă voturi la alegeri.

— Nu e decât o ipoteză. Ai dovezi?

— Cred că am o mică pistă. I-am vorbit despre ea lui Audrey, dar n-a obţinut nimic.

Am tras din ţigară, am dat fumul pe nări şi am aşteptat.

— În ajunul zilei în care a dispărut, Luce mi-a spus că un fotograf ambulant i-a făcut o fotografie. Trebuia să se ducă s-o ia a doua zi, iar prăvălia de unde trebuia s-o ia îi aparţine lui Starkey.

Am reflectat câteva clipe. La prima vedere, nu era mare lucru, totuşi mă interesa.

— Crezi că în locul acela au fost răpite?

A dat din cap.

—Nu ştii dacă şi celelalte fete au fost fotografiate în acelaşi fel? Dacă da, atunci asta ar putea să însemne ceva.

Mi-am amintit de cele trei fotografii pe care mi le arătase Dixon. Toate fuseseră făcute pe stradă.

— Toate au fost fotografiate în felul ăsta, am zis. Cei de la ziar au fotografiile lor. Toate au fost făcute pe stradă.

Ted s-a uitat la mine gânditor.

— Atunci, Starkey e cu siguranţă amestecat, a zis el zâmbind. Ce facem?

— De asta mă ocup eu, am răspuns. Mai ştiţi şi altceva?

S-au uitat unul la altul. Nu, nu mai aveau nimic de zis. Mi-era indiferent. Nu-mi pierdusem timpul. Aveam o bază de plecare solidă.

— Vrem să participăm şi noi, domnule Spencer, a zis Ted cu nerăbdare. Nu trebuie să ne laşi de-o parte.

— Nu trebuie să uitaţi că lucrez pentru Wolf... dar dacă chiar vreţi ca fetele să fie găsite, va trebui să-mi transmiteţi toate informaţiile pe care le puteţi obţine.

M-am uitat la ceas. Era trecut puţin de unsprezece.

— Cunoaşteţi locul unde se merge după fotografii?

—Se numeşte *Stop-Foto* şi se află cam pe la mijlocul străzii Murray.

— Cum dau de tine, în caz de nevoie?

—A scris un număr de telefon pe spatele unui plic şi mi l-a dat.

— Aveţi mare grijă, a zis el. Tata s-ar înfuria rău de tot dacă ar afla...

— Nu-ţi face griji, am zis. O să fiu atent.

A pornit motorul şi, înainte de a demara, mi-a spus:

— Sper că soţia nu se va supăra.

— Soţia mea? Dar... nu sunt căsătorit.

— Scuzaţi-mă. Am crezut că tânăra femeie cu care eraţi...

Am început să râd.

— Nu era soţia mea. În seara asta am întâlnit-o prima dată. Eram amândoi singuri... am invitat-o la cină.

— A, da! înţeleg...

— Nu cred că o cunosc. E foarte frumoasă.

— Vino într-o zi să ţi-o prezint, am zis. O să-i pară bine.

S-a luminat la faţă.

— Da, cu siguranţă, a zis el, demarând în direcţia oraşului.

*
* *

Am intrat în hol şi am aruncat o privire în jur. Nu era nimeni, cu excepţia fetei de la recepţie. Mesteca gumă şi citea un ziar cu actori de cinema. Nu a ridicat ochii înainte de a ajunge lângă ca.

— Bună seara, am zis.

Mi-a aruncat o privire interesată şi a întins mâna în spate ca să-mi dea cheia.

Era micuţă, brunetă şi bine făcută.

— Eşti angajată cu luna sau cu ziua? am întrebat aplecându-mă şi trăgând cu ochii la formele ei cu o admiraţie vădită.

— Oricum, nu văd de ce te-ar interesa, a zis ea.

— Depinde, am zis. Am o natură înclinată spre genul sofisticat.

A dat din umeri mestecându-şi în continuare guma.

— Îţi pierzi timpul cu mine, a zis.

Am scos un teanc de bancnote şi i l-am arătat.

— Uite cu ce-mi aprind trabucele, am zis cu un aer detaşat. Banii de buzunar îi las la bancă.

A clipit uşor şi a părut că se mai îmblânzeşte.

— Poate că facem o plimbare într-una din zilele astea, a zis ea.

— Foarte bine. Alegi tu ziua, am zis.

Apoi am profitat de întorsătura propice pe care o lua situaţia ca să întreb:

— Cine e tipul de la 369?

— Nu e nimeni la 369. De ce?

— Am zis 369? Ce prost sunt! E a treia oară când mă înşel pe ziua de azi. Am vrut să spun 365.

Privirea i-a devenit ezitantă.

— Îmi pare rău, dar nu pot să-ţi răspund, a zis ea, sprijinindu-şi obrazul într-o mână. Te afli într-un hotel respectabil.

— Nu mai pot de bucurie! am zis.

Am luat o bancnotă de cinci dolari din teancul de bani şi am pus-o în faţa ei.

— Cine spuneai că stă la 365?

Bancnota a dispărut fulgerător.

— Un anume Jeff Gordon.

— Jeff Gordon, am zis zâmbind. Nu e cumva unul din oamenii lui Starkey?

S-a încruntat şi privirea ei a devenit din nou ursuză.

— N-aş şti să spun, a zis ea cufundându-se din nou în lectura ziarului.

I-am urat noapte bună şi am urcat în ascensor.

Când am ajuns în cameră, m-am îndreptat spre comodă. Făceam zgomot pentru ca tipul din camera alăturată să ştie că mă întorsesem. Am stat jos şi mi-am turnat un pahar de whisky.

Dacă mă gândeam bine, pentru prima zi, nu era rău deloc. Era clar că cele trei fete fuseseră răpite. Dacă încă n-o mierliseră, sosirea alegerilor avea să le fie cu siguranţă fatală. Starkey nu putea să fie atât de prost ca să le elibereze, oferindu-le astfel posibilitatea să vorbească. Toată povestea se localiza în jurul lui Starkey. Max Esslinger nu era decât un politician mediocru care încerca să urce în grad. Pentru Wolf era altceva. El chiar voia să le găsească pe fete. Nu chiar din filantropie, ci ca să marcheze puncte împotriva lui Starkey şi Esslinger.

Am luat o gură de whisky şi m-am gândit la Ted Esslinger. Cel puţin el era sincer. Îmi plăcea. Pentru a le găsi pe fete, era gata să acţioneze împotriva tatălui său.

Ideea cu *Stop-Foto* era interesantă. Trebuia cercetat. Era o găselniţă bună ca să atragi o fată pe care ai intenţia s-o răpeşti.

Trebuia aflat dacă fuseseră ucise pe loc sau scoase prin partea din spate a studioului foto şi încărcate într-o maşină.

Mi-am amintit de pantoful uneia dintre fete, găsit într-o casă părăsită. Poate că fusese special lăsat acolo ca să abată atenţia de la studioul foto.

Am mai luat o gură de whisky şi m-am uitat la peretele din faţa mea. Acest Jeff Gordon era cu siguranţă tipul care ne urmărise.

M-am ridicat, am pus paharul pe birou şi m-am uitat gânditor la perete. În fond, mi-am zis, era o idee, ca să fiu cu sufletul împăcat.

Am ieşit uşurel pe culoar şi am bătut la uşa camerei 365.

— Cine e? a întrebat o voce de bărbat.

— Groom-ul, am răspuns schimbându-mi vocea.

Uşa s-a întredeschis uşor. Am lovit brusc cu umărul în ea şi am deschis-o larg, îmbrâncind un nenişor cu aspect de maimuţă care se uita la mine cu o surprindere cât se poate de sinceră.

Era tipul de om pe care nu ţi-ar plăcea să-l întâlneşti noaptea la marginea unei păduri. Avea nişte picioare groase şi enormitatea mâinilor combinată cu platitudinea feţei te ducea cu gândul direct la un urangutan.

— Ce te-a apucat?

— Nimic, am venit să schimbăm o vorbă, am zis închizând uşa şi sprijinindu-mă de ea.

— Ce vrei?

— Mai adineauri m-ai urmărit... De ce?

Şi-a îndreptat privirea spre podea, apoi a ridicat repede capul.

— Am altceva mai bun de făcut decât să urmăresc oamenii, a mormăit el, în cele din urmă.

— Sanchi! am zis zâmbind amabil. Şi îmi mai trimiţi şi mesaje.

A scuturat din cap cu un aer încăpăţânat. Tot timpul cât îi vorbeam, îl simţeam gata să acţioneze, dacă aş fi făcut cea mai mică mişcare. Asta se vedea după felul în care lăsa să-i atârne braţele, cu o neglijenţă prefăcură.

— Dacă nu ieşi imediat, o să sun la recepţie, a zis el cu un aer ameninţător.

M-am prefăcut că dau înapoi.

— Poate că m-am înşelat, am zis, dar semeni al naibii de bine cu tipul care m-a filat.

S-a destins puţin.

— N-am nici o treabă, a zis el. De ce să te filez?

— Tocmai asta voiam să aflu şi eu. Scuză-mă că te-am deranjat.

M-am întors, ca şi cum aş fi vrut să plec. Pe o etajeră am văzut o carte de telefon. Am apucat-o repede şi am aruncat-o în el. A recepţionat-o direct în tâmplă şi s-a

clătinat din cauza şocului. Am sărit la el mai înainte de a fi avut timp să-şi recapete echilibrul.

Pumnul meu l-a atins la baza gâtului şi s-a prăbuşit pe podea. I-am lăsat atâta timp cât să-şi ridice bustul şi l-am pocnit cu piciorul în gură. Asta l-a potolit pe moment. Zăcea pe spate, cu ochii daţi peste cap, cu respiraţia tăiată.

M-am lăsat în genunchi lângă el şi am început să-i fac inventarul buzunarelor. N-am găsit nimic interesant în pantaloni şi şi-a revenit chiar când treceam la haină. A vrut să-mi tragă o directă, dar am văzut-o. M-am lăsat ca să mă feresc de ea şi am apucat să-i trag doi pumni în burtă înainte de a mă trimite cât colo. Avea destulă putere şi m-am lovit de perete. Am sărit din nou peste el mai înainte de a avea timp să se ridice, dar a îndoit picioarele şi m-a lovit puternic cu ele la ghiozdan. M-am prăbuşit pe parchet, cu respiraţia tăiată.

S-a ridicat, beat de furie. Nu reuşeam să fac nici o mişcare. Puterile parcă mi se evaporaseră şi-mi venea să strig.

A venit spre mine. Am scos puşcociul şi i l-am vârât sub nas.

S-a oprit brusc, de parcă s-ar fi lovit cu nasul de un perete. Am încercat să reacţionez ca să scap de greaţă şi să respir din nou normal, fără să-l scap din ochi.

— Aşează-te pe pat, am reuşit să spun.

S-a aşezat, cu mâinile pe genunchi, cu ochii ţintă la mine.

Am mai rămas pe podea încă trei-patru minute ca să-mi revin, după care m-am ridicat. Aveam picioarele ca de vată şi am fost obligat să mă sprijin de perete.

— Acum o să putem avea o discuţie... nu? am zis ţinând puşcociul îndreptat spre el.

A răspuns cu un mârâit.

— Eşti din banda lui Starkey, nu?

Şi-a ferit privirea. Nimerisem bine.

Fără să las în jos puşcociul, am luat din buzunar biletul strecurat pe sub uşă şi l-am agitat în faţa lui.

— Chiar crezi că o să mă sperii cu copilării de felul ăsta? am zis eu rânjind.

Se uita la propriile lui picioare fără să zică nimic.

Am continuat pe acelaşi ton.

— Nu-mi plac deloc tipii care se distrează filându-mă. Asta mă face nervos. Şi când sunt nervos, nu mai răspund de caracterul meu. Să-i spui asta lui Starkey, şi să-i mai spui că m-ar mira să devină primar. Poţi să-l anunţi că mâine o să-i fac o vizită.

S-a uitat la mine cu ochii holbaţi de mirare.

Am arătat cu capul spre uşă.

— Şi acum ia-o din loc. Şi să nu te mai văd în preajma mea, făcând pe câinele de vânătoare... Ar putea să te coste o lună-două de spitalizare.

S-a ridicat, şi-a luat pălăria de pe scaun şi şi-a pus-o pe cap. Acum eram sigur că el ne urmărise.

— Cărelu! i-am zis.

S-a dus până la uşă, a deschis-o şi apoi s-a întors. Ochii îi scăpărau de ură.

— Mardeiaşi de-ăştia de mahala ca tine am caftit cu zecile, am zis. Hai, fa paşi!

A scuipat pe podea, în direcţia mea, şi a ieşit fără să se grăbească. L-am urmărit cu privirea de-a lungul coridorului şi l-am văzut pornind în jos pe scară cu un pas ţeapăn şi sigur.

*
* *

M-am trezit tresărind. Cineva bătea la uşă, încetişor, dar continuu. Era un sunet destul de înăbuşit. Ai fi crezut chiar că e un ronţăit de şoarece. Am bâjbâit cu mâna după butonul veiozei şi am aprins lumina. M-am sculat în capul oaselor şi mi-am trecut mâna prin păr. Nu prea mă dezmeticisem.

Ciocănitul continua din ce în ce mai insistent.

Am aruncat o privire la ceas. Era două şi zece. Mi se părea că pleoapele cântăresc cel puţin o tonă. Căldura era sufocantă, deşi avusesem grijă să deschid larg toate ferestrele înainte de a mă urca în pat.

M-am dat jos din pat, am pus pe mine un halat de casă şi mi-am luat puşcociul de sub pernă.

Am ajuns la uşă.

— Cine e? am întrebat cu o voce joasă.

Bătăile au încetat.

— Esslinger.

I-am recunoscut vocea, am descuiat şi am deschis.

Ted Esslinger a intrat repede şi a închis uşa în urma lui. Era palid de tot la faţă.

I-am aruncat o privire plină de reproşuri şi m-am aşezat pe pat. Am pus puşcociul sub pernă şi mi-am masat ceafa.

— Pentru Dumnezeu, nu mă puteai lăsa să dorm! am zis eu.

— Mary Drake nu s-a întors aseară acasă, a zis el.

Clănţănea din dinţi.

Am căscat, m-am întins şi am continuat să-mi masez ceafa.

— Altă prietenă de-a ta?

— Dar chiar nu înţelegi? a zis el cu o voce încordată. A plecat în dimineaţa asta la muncă şi nu s-a mai întors nici până acum. Drake a venit să-l anunţe pe tata.

— Şi ce vrei să fac eu, Dumnezeule mare! am zis. Nu pot să lucrez douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

A început să se plimbe nervos prin cameră.

— Cu siguranţă că i s-a întâmplat ceva, a zis el. După ce a venit Drake, m-am strecurat afară din casă ca să vin să te anunţ. Numai Drake şi tatăl meu ştiu despre asta.

Începeam să mă simt ceva mai bine.

— Când a fost văzută ultima dată? am întrebat reţinându-mi un căscat.

—- A plecat de la birou la orele cinci, ca să se ducă la dans. Roger Kirk, tipul cu care avea întâlnire, văzând că nu mai vine, a crezut că nu se simte bine şi s-a dus acasă. Abia

după ce i-a telefonat Drake, la unsprezece, a început îngrijorarea.

Am scotocit prin buzunarele hainei, am luat un pachet de Lucky Strike şi am scos două pe plapumă.

— Să stăm jos şi să tragem o pipă, am zis aprinzându-mi ţigara.

S-a aşezat, dar a refuzat să fumeze. M-am gândit un minut-două, în timp ce tânărul mă privea cu nelinişte.

— Drake a anunţat poliţia?

— Nu încă. A venit la tata întrucât credea...

— Da, bineînţeles... Şi tatăl tău ce-a făcut?

— Încă nimic. Nu va face nimic până mâine dimineaţă. De asta am venit. Avem un avans de şapte ore faţă de oricare dintre ei.

— Mda, am zis fără mare entuziasm, dar nu putem să facem mare lucru.

Am scuturat scrumul şi am căscat.

— O cunoşteai?

— Foarte bine. Era prietenă cu Luce MacArthur. Eu şi Roger Kirk am fost colegi. Ieşeam deseori toţi patru.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre scaunul pe care îmi pusesem hainele. Mi-au trebuit aproape trei minute ca să mă îmbrac şi m-am dus în sala de baie ca să mă pieptăn şi să-mi dau cu puţină apă pe faţă. Când am revenit în cameră, ochii lui Ted luceau de curiozitate.

— Ne vom juca atuurile, am zis cu calm. Nu cred că asta e cea mai bună tactică, dar o să riscăm. E departe de-aici prăvălia aia faimoasă, *Stop-Foto*?

— Pe strada Murray. Cinci minute cu maşina.

— Eşti cu maşina?

— E jos.

— Bine. Să mergem.

Abia am închis uşa că cea din faţa mea s-a întredeschis şi a apărut Marian French.

— Eşti somnambul? m-a întrebat ea cu o curiozitate pe care nu i-o puteam reproşa.

Era drăguţă foc în micul ei neglijeu de mătase albastră. Părul blond, lung şi mătăsos, îi cădea pe un umăr şi avea faţa umflată de somn.

— Salut! am zis. Dacă vei avea răbdare să aştepţi un minut-două vei vedea răsăritul soarelui. Eu mă ocup de treaba asta.

A aruncat o privire spre Ted Esslinger apoi s-a uitat din nou la mine,

— E asistentul tău? a întrebat ea.

— Domnişoară French, dă-mi voie să-ţi prezint pe domnul Ted Esslinger, am zis eu cu un aer ceremonios. Şi acum, fii drăguţă şi întoarce-te în pat. Eu şi domnul Esslinger vom face puţină mişcare.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat ea după ce i-a zâmbit lui Esslinger.

— Nu, nu... Face parte din obiceiurile mele. Asta mă ajută să mă menţin în formă.

I-am făcut un mic semn cu mâna şi m-am întors spre Esslinger.

— Haide.

Ted i-a zâmbit cu timiditate tinerei femei şi a venit după mine. Am auzit-o pe Marian suspinând exasperată, apoi închizând uşa.

— E drăguţă, nu? am zis coborând liniştit scara.

— Da, dar nu e momentul...

— N-ai grijă, am zis intrând în hol. Cu mine, toate momentele sunt bune.

Omul din schimbul de noapte, un tip mic şi gras cu o mustaţă mare, s-a uitat la noi puţin uimit, dar n-am considerat util să-i dau vreo explicaţie. Am ieşit din hotel şi am urcat în Pontiacul oprit la marginea trotuarului.

Esslinger a ocolit maşina şi s-a aşezat la volan.

— Hai repede, am zis instalându-mă comod. Aş vrea să mai dorm puţin în noaptea asta.

— Speraţi să găsiţi ceva? a întrebat el.

— Nu ştiu, am răspuns aprinzând o ţigară. Am numai o idee vagă.

Mi-a aruncat o privire scurtă şi a apăsat pe acceleraţie. Nici unul dintre noi nu a mai spus nimic până pe strada Murray. Deodată, se apropie de trotuar şi opri maşina.

— Aici e, zise el.

Am coborât şi am aruncat o privire la vitrina îngustă, plină de fotografii. M-am dat puţin înapoi ca să citesc firma de deasupra. Erau nişte litere mari, cromate, care străluceau domol în lumina lunii — *Stop-Foto*.

Am scos din buzunar o lanternă şi am îndreptat fasciculul luminos spre vitrină.

Ted stătea lângă mine.

— Ce faceţi? a zis el urmărind cu privirea lumina lanternei, care „scotocea" prin mulţimea de fotografii, format carte poştală, prinse pe un fel de plan înclinat, în fundul vitrinei.

— Vezi pe cineva cunoscut? am zis continuând să plimb lumina lanternei peste fotografii.

Începea să înţeleagă.

Chiar în mijlocul planului înclinat, se afla fotografia unei fete blonde care zâmbea. În planul doi, în spatele capului ei, se putea recunoaşte foarte clar Strada Mare. Fotografia era de patru ori mai mare decât toate celelalte din vitrină. Dedesubt scria: *Măriri speciale. Un dolar şi jumătate în plus.*

— Ea e? l-am întrebat pe Esslinger.

— Da.

S-a înfiorat şi s-a agăţat de braţul meu.

— În cazuri din astea, trebuie totdeauna să ataci în forţă, am zis stingând lanterna.

— Vă... vă daţi seama de situaţie? a zis el cu o voce nesigură. Toate au fost răpite... Şi chiar de-aici. Poate că Mary mai e încă aici...

M-am apropiat de uşă. Jumătate avea geam. Singurul mod de a intra era să sparg geamul. Dar preferam să n-o fac. Zgomotul ar fi fost mult prea mare.

— S-ar putea intra prin spate? am întrebat.

— Să intrăm prin spate? a întrebat el speriat. Doar n-o să...

— Ba bine că nu... dar tu n-ai nici o treabă. O să te întorci acasă.

A ezitat un moment, apoi a zis cu un aer plin de încăpăţânare:

— Nu, dacă intraţi, intru şi eu.

— Nu, nu. Nici, vorbă, m-am grăbit să răspund. Eu sunt plătit să fac asta. Iar în cazul în care suntem prinşi, tatăl tău va afla că mă ajuţi. Şi nu vreau deloc asta. Îmi eşti util atâta vreme cât nimeni nu ştie că ne cunoaştem.

— Poate că aveţi dreptate, a zis el fără tragere de inimă. Mai ales că nimeni nu ştie c-am plecat de-acasă. Vreţi maşina?

— S-ar putea să am nevoie, dar poate să fie recunoscută. Nu, urcă-te în ea şi pleacă.

Am mers mai departe încă vreo sută de metri, apoi am găsit o străduţă pe stânga. În timp ce încercam să mă orientez, întrebându-mă dacă străduţa ducea în spatele prăvăliei, am auzit maşina demarând în spatele meu, apoi am văzut-o trecând în mare viteză.

Acum eram mai uşurat. În situaţii de felul ăsta, nu ştii niciodată ce gogomănii poate să facă un amator. Şi nu voiam deloc scandal. Totdeauna am preferat să lucrez singur.

Străduţa era îngustă şi mirosea urât. M-a dus aproximativ în spatele imobilului cu pricina. Locul era foarte întunecos. Am reperat uşa care nu părea prea solidă. Am dat o lovitură cu umărul. S-a zguduit puternic dar n-a cedat complet. Am mai izbit încă o dată cu umărul şi uşa s-a deschis larg. M-am dat puţin înapoi şi am tras cu urechea un moment. Nu se auzea nimic. Am camuflat lumina lanternei cu mâna, am aruncat o privire prin uşa deschisă şi am pătruns pe un culoar îngust. În faţa mea se afla o uşă care ducea în prăvălie. În dreapta era altă uşă întredeschisă.

Am străbătut culoarul şi am deschis uşa prăvăliei. Lumina lunii care intra prin vitrină era destul de puternică ca să pot vedea bine fără să aprind lanterna. Am aruncat o privire rapidă în jur, fără să văd nimic deosebit, şi m-am întors

repede pe culoar. Preferam să nu mă fac remarcat. Nişte poliţişti aflaţi în trecere m-ar fi putut zări din stradă.

M-am întors deci şi am deschis cea de a doua uşă. Am intrat într-o încăpere mare care servea în mod vădit ca laborator. În mijloc se aflau două mese pe care erau îngrămădite rame şi fotografii. Am luminat cu lanterna podeaua şi pereţii de jur-împrejurul încăperii. Căminul era plin de hârtii arse, dar nu era nimic care ar fi putut fi legat de dispariţia celor patru fete.

Mi-am împins pălăria pe ceafa şi am început să-mi scarpin fruntea gânditor. Nu aveam nici o idee precisă când venisem, dar mă aşteptam la rezultate mai bune.

M-am întors la uşa din spate şi am aruncat o privire afară pe străduţă. Acolo nu se putea parca o maşină, şi asta mă intriga foarte tare. Cum fuseseră scoase fetele de-acolo, dacă într-adevăr acolo fuseseră răpite?

Tocmai îmi făceam tot felul de gânduri, când am auzit o maşină sosind cu mare viteză. Aproape imediat au scârţâit frânele şi maşina s-a oprit. M-am întors repede pe culoar şi am închis uşa în urma mea. M-am apropiat repede de uşa prăvăliei şi am întredeschis-o puţin.

Am zărit foarte clar strada prin geamul vitrinei. Din maşina oprită în faţă coborau trei bărbaţi. Unul dintre ei a rămas lângă maşină. Era clar că stătea de pază. Ceilalţi doi au traversat trotuarul şi unul dintre ei a introdus o cheie în broasca uşii de la intrare.

Totul se petrecuse atât de repede încât nu avusesem timp să mă retrag. Am închis uşurel uşa şi am pus mâna pe puşcoci.

I-am auzit pe cei doi bărbaţi intrând în magazin.

— Mişcă-te repede, a zis unul dintre ei. Poliţistul va apărea în cinci minute.

Avea vocea răguşită şi respiraţia destul de grea.

— Gata, gata, nu te agita, a făcut celălalt. Dă-mi fotografia de colo.

Am auzit ceva greu căzând pe podea. Am întredeschis iar uşa dar nu reuşeam să văd ce se petrece.

— Nu reuşesc s-o prind, zise celălalt.

— Ai grijă ce faci, prostănacule, îl certă primul. Ai să răstorni totul.

Au urmat câteva murmure, după care primul bărbat a zis:

— Gata. S-o ştergem de-aici.

I-am auzit deschizând uşa şi încuind-o în urma lor. Am aruncat o privire prudentă. Au urcat în maşină. Nu putusem să văd cum arătau, doar că erau foarte solizi. Unul dintre ei ar fi putut să fie Jeff Gordon, dar n-aş fi putut să bag mâna în foc.

Maşina a demarat. Dacă un poliţist avea să vină în următoarele cinci minute, era cazul să ies la aer curat. Am străbătut repede culoarul până la uşa din spate.

Deschizând uşa, privirea mi-a fost atrasă de ceva insolit. Am aprins lanterna. O batistă şifonată, care la început probabil că fusese albă, se afla pe parchet aproape la picioarele mele. Am luat-o de jos. Era o batistă mică cu margini de dantelă, cu iniţialele M.D. brodate într-un colţ.

Am ieşit în străduţă, am închis uşa în urma mea şi am ajuns repede la Strada Mare.

Iniţialele M.D. nu puteau să însemne decât un singur lucru. Era batista tinerei Mary Drake! Cu ea şi cele patru fotografii, aş fi putut, foarte uşor să-i fac necazuri lui Macey dacă nu voia să-mi sprijine ancheta. Răpirea era un delict federal şi ar fi avut tot FBI-ul pe cap.

Am pus batista în buzunar şi am păşit cu prudenţă pe Strada Mare.

Nici ţipenie de om. Am luat-o spre *Stop-Foto*.

Luna era acum deasupra mea. Vedeam clar, în vitrină, detaliile fiecărei fotografii. Dar una singură mă interesa, cea pe care scria *Măriri speciale. Un dolar şi jumătate în plus.*

O singură privire a fost de ajuns. Acum ştiam de ce veniseră cei trei bărbaţi şi de ce erau atât de grăbiţi. Schimbaseră fotografia. Fata blondă despre care Esslinger îmi spusese că era Mary Drake nu-mi mai zâmbea. În locul

ei se afla acum fotografia unei fete cu faţă colţuroasă, cu o pălărie albă pe cap.

*
* *

Era trei fix când am ajuns în faţa imobilului în care se afla sediul ziarului local.

Pe trotuarul gol, în lumina lunii, mă simţeam la fel de insolit ca un nudist rătăcit într-un metrou. Aerul se menţinea sufocant şi eram lac de năduşeală.

Am trecut mai departe, dar am aruncat o privire la uşa dublă. Era bine închisă. Am mai mers încă cincisprezece metri şi m-am adăpostit în nişa primei porţi mari.

Trebuia să forţez o uşă pe o stradă unde se vedea ca ziua. Drăguţă treabă! Ar fi fost destul ca un poliţai zelos să arunce o privire după colţul străzii, chiar la momentul potrivit, şi eram în găleată... Mă lămurisem în privinţa poliţiştilor din Cranville, nişte tipi care mai întâi trăgeau şi pe urmă îţi cereau actele...

Am tras un moment cu urechea fără să mă mişc. Totul era cât se poate de calm şi tocmai voiam să mă apuc de treabă, când am auzit paşi. M-am tras înapoi în ascunzătoare, felicitându-mă că aşteptasem un moment înainte de a trece la acţiune.

O femeie venea spre mine. Ştiam că e o femeie după zgomotul tocurilor pe trotuar. Mergea repede. Apoi paşii îşi încetiniră ritmul ca apoi să se oprească.

Am întrezărit-o o clipă. Ajunsese în faţa imobilului unde se afla sediul ziarului local. Nu puteam să văd decât că era slabă, de înălţime mijlocie, şi purta un taior negru. Femeia s-a uitat la stânga şi la dreapta. M-am tras înapoi.

După câteva secunde, pentru că nu mai auzeam nici o mişcare, am aruncat din nou o privire. Acum era lângă uşa dublă, în timp ce o urmăream cu atenţie întrebându-mă ce căuta acolo, am auzit zgomotul slab al unei chei răsucindu-

se în broască. În clipa următoare, femeia deschidea uşa şi intra.

M-am căutat în buzunar după o ţigară. Eram mirat la culme.

Am aşteptat două minute şi m-am îndreptat spre imobil. Uşa era încuiată.

Aveam capul încă greu de somn şi mă simţeam la fel de proaspăt ca un cadavru de zece zile. Nu prea ştiam ce să fac. Încă mai stăteam proţăpit în faţa imobilului când am auzit din nou paşi. Am avut totuşi destulă prezenţă de spirit ca să mă eschivez cât mai departe de imobil când am dat nas în nas cu un poliţai apărut ca din pământ, care mă privea cu un aer ciudat.

— Ia s-auzim ce faci pe-aici... a zis el cu un aer ameninţător.

M-am hotărât să fac pe beatul şi am dat peste el.

— Păi, dom'le, am zis agăţându-mă de umărul lui, cin' te pune să tragi — pam! pam! — aşa iute... Ascultă-mă pă mine, bătrâne... Pam! Pam!... Iute... Pă' dă ce?

— Gata, gata! a zis el respingându-mă. M-am lămurit de unde vii. Cară-te mai repede acasă, că altfel mă obligi să-ţi trag la moacă.

— N-ai treabă! am zis clătinându-mă. Întâi femeile şi copiii, p'ormă masculii. Treb'e... Treb'e să pui barca pă apă... Pleosc! Treb'e, dom'nle... Treb'e...

M-am depărtat, mergând în zigzag în josul străzii.

În sfârşit, am găsit o stradă laterală. Am dat colţul şi m-am oprit aproape imediat. I-am lăsat poliţistului două-trei minute pentru fiecare clădire şi am aruncat o privire. O luase din loc şi după câteva momente a dat colţul pe Strada Mare.

Am alergat imediat până la imobil, blestemându-l pe poliţistul care mă făcuse să pierd vreo zece minute bune.

Am scos briceagul, am ales lama potrivită şi am încercat să forţez broasca. A cedat la a treia tentativă. Am intrat în holul mic unde stăruia un miros ciudat de ogradă şi am închis încet uşa în urma mea.

Am tras cu urechea fără să fac nici o mişcare, dar nu am auzit nici un zgomot. M-am îndreptat spre scară şi am început să urc. Mi-a trebuit puţin timp până să ajung la etajul patru. Mă străduiam să nu fac zgomot şi tăcerea deplină care domnea în imobil mă cam îngrijora. Femeia nu putuse să plece. Ar fi trebuit s-o aud.

Birourile ziarului local se aflau chiar la capătul culoarului. Nu voiam să mă folosesc de lanternă şi cunoşteam drumul. Înaintam pe pipăite în întuneric.

M-am oprit la mijlocul culoarului. Nu eram foarte sigur, dar mi se părea că zărisem ceva. M-am lipit de perete şi am încercat să văd în întuneric. Deodată am avut impresia că mi se ridică părul în cap. Era ceva chiar în faţa mea. Am strâns lanterna într-o mână şi cu cealaltă am vrut să apuc puşcociul.

Aproape în aceeaşi clipă, lucrurile s-au precipitat în aşa hal, încât n-am avut timp să reacţionez. Am întrezărit o formă vagă desprinzându-se din întuneric şi cineva a trecut prin faţa mea în fugă.

Am întins imediat mâna şi am prins un braţ – un braţ de femeie. Pe urmă... Numai Dumnezeu ştie ce s-a petrecut. Am simţit-o apăsând pe mine cu toată forţa şi braţul meu a fost puternic aruncat în spate. Ceva tare şi ascuţit mi-a intrat brusc în coaste şi mi-am simţit picioarele desprinzându-se de pe podea. Parcă îmi luam zborul, dar am căzut aproape imediat, lovindu-mă cu capul de zid. Pe urmă, nimic...

Am ieşit dintr-un fel de ceaţă roşiatică, cu capul parcă dilatat. M-am sprijinit de bine de rău de perete şi am înjurat ca la uşa cortului. Întreg imobilul era cufundat în tăcere şi nu aveam habar cât timp zăcusem fără cunoştinţă. Am aprins lanterna şi am luminat ceasul. Era patru fără douăzeci de minute. Fusesem KO vreun sfert de oră. Lumina mi-a făcut rău la ochi, aşa că am stins-o. N-am reuşit să mă ridic. Fiecare mişcare pe care o făceam îmi răsuna dureros în cap. Am înjurat din nou, ca să mă uşurez. Dacă aş fi ştiut că am de-a face cu o femeie şi că e

profesoară de judo, aş fi rămas în pat să trag la aghioase... Nu reuşeam să mă obişnuiesc cu gândul că o fetiţă mă adusese în halul ăla. Totdeauna crezusem că am o oarecare pricepere, dar tipa asta luase cu siguranţă lecţii cu cel mai mare maestru...

M-am aşezat uşurel în fund, gemând uşor la fiecare lovitură de gong care răsuna în capul meu. După un moment m-am simţit mai bine şi m-am ridicat. M-am târât până la scară şi am tras cu urechea, dar n-am auzit nici un zgomot. Probabil că plecase.

M-am întors la birourile ziarului local. Uşa nu era încuiată, ceea ce nu m-a surprins decât pe jumătate. Am deschis uşa şi am aprins lanterna. Primul birou era la fel de lugubru. M-am îndreptat spre cel al lui Dixon, am tras cu urechea o clipă, apoi am deschis larg uşa.

M-am apropiat de birou. Sertarul din centru era deschis. Mă cam aşteptam la asta. Am aruncat o privire rapidă şi m-am convins că cele trei fotografii ale dispărutelor, pe care Dixon mi le arătase cu câteva ore în urmă, nu mai erau acolo.

M-am gândit câteva clipe, cu ochii ţintă la sertar. Era clar că fata le luase. Asta avea să complice lucrurile. Având fotografiile, puteam să determin intervenţia poliţiei federale, iar Macey mi-ar fi mâncat din palmă... Mă întrebam dacă fata ştia asta.

Capul începuse să mă doară rău de tot. M-am întors spre uşă şi m-am oprit brusc. În fotoliul de lângă fereastră se afla cineva. Am tresărit şi m-am tras instinctiv înapoi. Chiar mi-a scăpat lanterna din mână. Aplecându-mă s-o iau de jos, am simţit sudoarea rece înfiorându-mi epiderma.

— Cine e? am întrebat apucând puşcociul.

Aveam gura uscată şi mă simţeam sigur pe mine ca o hârtie rătăcită într-un ciclon. A urmat o tăcere apăsătoare ca un sicriu de plumb. Am aprins lanterna şi am îndreptat-o spre fotoliu. Dixon mă privea cu ochi sticloşi. Faţa lui albă ca varul era crispată de groază. Din gură îi picura sânge şi limba îi atârna afară din gură.

Am făcut un pas înainte şi l-am privit mai cu atenţie. În jurul gâtului avea un şnur fin, ascuns pe jumătate de perniţele de grăsime.

= CAPITOLUL III =

Am ieşit din sala de baie şi am dat peste doi bărbaţi în camera mea, unul sprijinit de uşă, altul aşezat pe pat.

Cel care se sprijinea de uşă era gras. Avea ditamai burta. Cred că avea în jur de patruzeci de ani iar buzele lui erau mici şi subţiri.

Celălalt de pe pat era scurt şi gras. Avea nişte umeri enormi, parcă nici nu avea gât, iar faţa era roşie şi buhăită.

— Salut! am zis eu, privindu-i şi sprijinindu-mă de uşa de la baie.

Aveam eu aşa o impresie că nu mă prea simpatizau şi că, oricât m-aş fi străduit, aş fi avut puţine şanse să-i fac să-şi schimbe părerea.

Omul de pe pat se uita la mine aparent fără mare interes. A băgat în buzunar o mână mică, albă şi dolofană şi a scos un trabuc. L-a aprins cu grijă şi a aruncat neglijent chibritul pe covor.

— Cine v-a dat voie să intraţi? am zis. Asta e o cameră de hotel, nu un hol de gară.

— Tu eşti Spencer? a întrebat tipul de pe pat, îndreptându-şi spre mine trabucul ca să nu fie nici un fel de echivoc în privinţa persoanei.

Am dat din cap.

— Intenţionam să-ţi fac o vizită în dimineaţa asta, am zis, dar am dormit mai mult decât îmi propusesem.

Ochii i s-au fixat asupra mea o secundă.

— Ştii cine sunt?

— Macey, şeful poliţiei.

A întors capul spre tipul de la uşă.

— Ai auzit? Domnul mă cunoaşte.

A rânjit.

Tipul de la uşă n-a răspuns. Desfăcea un pachet de gumă de mestecat. Şi-a vârât o lamă în gură şi a început să mestece...

— Deci, aşa, voiai să stai de vorbă cu mine... Despre ce, mă rog? a întrebat Macey cu gura lui mare.

— Sunt detectiv oficial, am răspuns. Am nevoie de ajutorul tău.

S-a uitat fix la mine şi şi-a răsucit trabucul între buzele băloase.

— Zău? Ei bine, nu sunt de acord. Aici nu ne plac tipii care se dau Sherlock Holmes. Nu-i aşa, Beyfield?

Tipul de la uşă a dat din cap.

— Exact, a zis el.

Vocea lui părea că iese din buric.

— Păcat, pentru că eu totuşi am nevoie de ajutor.

Macey a început să-şi frece nasul.

— Ce fel de ajutor?

Nu mă privea în faţă, se uita la propriile lui picioare.

— În oraşul ăsta au dispărut patru fete, şi până în prezent nimeni n-a făcut nimic, am zis. Am fost angajat ca să le găsesc.

— Patru fete?

Vocea lui nu-şi schimbase tonul, dar obrajii şi locul în care ar fi trebuit să se afle gâtul deveniseră roşii.

— Cine ţi-a spus asta?

— N-are importanţă cine mi-a spus. Am urechi... asta e tot. Dar e posibil să aveţi necazuri în privinţa afacerilor voastre, dacă continuaţi să nu faceţi nimic.

A scuturat scrumul cu degetul şi a zis:

— Cine ţi-a spus de Mary Drake?

— Nu e cazul să te preocupe asta, am răspuns instalându-mă confortabil în fotoliu. Aţi face mai bine să-i spuneţi lui Starkey s-o lase moartă. Nu e la înălţime.

Macey a strâns uşor din buze şi s-a uitat la Beyfield.

— Ai auzit ce-a spus? a zis el cu o voce ascuţită.

— Am putea să-l facem să danseze puţin, a propus Beyfield. Poate că asta o să-l calmeze.

— Nu încercaţi să mă intimidaţi, am zis uitându-mă pe rând la fiecare. Am deja destule dovezi ca să-i pun lui Starkey poliţia federală în cârcă. Ce ziceţi de asta?

Ipoteza nu părea să-i încânte deloc.

— La ce dovezi te referi?

— Gata, am zis. N-am destulă încredere în tine. Nu acţionezi ca un adevărat şef de poliţie. Tot ce-am descoperit e pentru poliţia federală.

A suflat spre picioare un nor gros de fum, a dus mâna la buzunar şi a scos un revolver cu surdină pe care l-a îndreptat spre mine.

— Aruncă o privire, i-a zis lui Beyfield.

Tipul a examinat totul metodic, repunând fiecare lucru la locul lui. După zece minute, văzuse totul.

Mă uitam la el stând liniştit în fotoliu.

— Ai uitat sala de baie, am zis.

A mormăit nu ştiu ce şi a intrat în baie.

— Un tip conştiincios, nu? Aş putea să te arestez şi să te fac să vorbeşti.

Gura lui Macey era congestionată rău de tot.

— Nu cred că lui Wolf i-ar plăcea foarte tare chestia asta, am zis. Haide, Macey, nu te prosti. Nu-ţi poţi permite să faci pe poliţistul atâta vreme cât îl susţii pe Starkey. Nu mi-e frică nici de tine şi nici de oamenii tăi. Bagă-mă la zdup şi ai să vezi ce câştig vei avea. Wolf o să facă atâta scandal încât toată treaba va ajunge la urechile guvernatorului.

Beyfield a ieşit din sala de baie.

— Nimic, a zis el, sprijinindu-se de perete şi mestecând întruna.

Macey a arătat cu bărbia spre costumul meu aşezat pe scaun. Imediat mi-am amintit de batista tinerei Mary Drake. Dacă ar fi găsit-o, aş fi încurcat-o. Ar fi putut chiar să mă acuze de răpire.

— M-am săturat, am zis cu un aer mânios. Lăsaţi-mi lucrurile în pace şi veniţi cu un mandat de percheziţie.

Macey a ridicat încet revolverul până când ţeava lui a ajuns exact între ochii mei.

— De la distanţa asta, a zis el arătându-şi dinţii galbeni, pot să spun că nu ratez niciodată ţinta. Dacă nu mă crezi, încearcă să faci o mişcare ca să vezi ce ţi se-ntâmplă.

Beyfield a început să-mi exploreze buzunarele într-un mod care dovedea o lungă practică în acest domeniu. Când a ajuns la buzunarul în care pusesem batista, a trebuit să fac un efort ca să nu intervin. Am fost atât de surprins când i-am văzut mâna goală încât am fost gata să mă trădez.

— Aţi terminat? am zis, arzând de nerăbdare să-mi explorez şi eu buzunarul. Ştiam că nu avea cum să nu o găsească şi asta însemna că batista nu mai era acolo. Asta mai însemna că o luase femeiuşca care mă dăduse cu capul de pereţi, şi gândul ăsta mă înfuria la culme.

Beyfield a mai mestecat de câteva ori apoi a zis:

— Vrea să ne tragă-n piept.

— Credeţi că sunt ţăcănit să ţin aici ceva? am zis. Tot ce-am găsit se află în siguranţă. Şi acum că aţi terminat, hai să vorbim puţin şi de treaba noastră... Ce-aveţi de gând să faceţi pentru Mary Drake?

Macey a lăsat în jos pistolul. S-a strâmbat şi s-a uitat la mine gânditor. Îmi dădeam seama că nu ştia ce să facă cu mine.

— O căutăm, a zis el în cele din urmă. O vom găsi la timp.

— Luce MacArthur a dispărut acum o lună. Pe ea aţi găsit-o la timp?

Beyfield se plimba de colo-colo prin cameră, dar Macey l-a făcut să încremenească cu o uitătură furioasă.

— O lună... Nu e mult, a zis el. În curând le vom găsi pe toate.

— Starkey ar putea să le găsească chiar azi.

— Ce te face să crezi asta?

— Se vede de la o poştă, am zis. Le-a răpit ca să-i înfunde pe Wolf şi pe Esslinger.

A dat din cap.

— Greşeşti crezând asta.

— Şi totuşi ăsta e adevărul, am zis. Sau poate că ai alte sugestii...

— Eu? a zis el aproape jignit. Ne ocupăm de acest caz, dar încă nu ştim mare lucru. Nu e cine ştie ce. Vor apărea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Dixon pretinde că au fost asasinate, am zis privindu-l în ochi. Asasinate în serie... şi zici că nu e cine ştie ce....

— Dixon... E smintit. Şi, de altfel, a murit.

— A murit? am zis prefăcându-mă surprins.

A dat din cap.

— Mda, a zis. A murit...

— Dar ieri am stat de vorbă cu el, am zis îndreptându-mi spatele.

— Ştii cum e viaţa... Azi una, mâine alta... a avut un fel de atac, sau cam aşa ceva. Doctorul a spus că suferea de inimă de mai multă vreme. O moarte subită. A fost găsit în dimineaţa asta.

— Cine l-a găsit?

— Noi doi. Nu-i aşa, Beyfield?

Beyfield a mârâit afirmativ.

— Nu puteau să deschidă uşile biroului, iar noi tocmai treceam pe-acolo...

Macey a scuturat scrumul, a suspinat şi a dat din cap.

— Lucrase până târziu noaptea trecută. Probabil că a murit pe la două. Asta a zis procurorul.

Mă uitam fix în podea. Voiam să-i văd cât mai repede plecaţi ca să-mi pot pune ordine în idei.

— Am foarte multă treabă, am zis după un moment de tăcere. Dacă mai pot să vă fiu de folos cu ceva...

Macey s-a ridicat.

— N-am vrut decât să schimbăm o vorbă, a zis el. Nu ne plac detectivii particulari, şi am considerat că e mai bine să te prevenim. Cel mai bun lucru pe care ai putea să-l faci, ar fi să pleci cu primul tren. Nu-i aşa, Beyfield?

Beyfield a mârâit afirmativ.

— Şi încă ceva, a zis Macey ajuns în prag. Ai face bine să-l eviţi pe Starkey. Nici el nu-i prea înghite pe detectivii particulari.

— Am intenţia să-i fac o vizită în după-amiaza asta, am zis strivind chiştocul în scrumieră. Vreau să-i vorbesc de FBI. Sunt sigur că subiectul o să-l intereseze.

— Nu-mi plac scandalurile, a zis Macey strâmbându-se. În locul tău, m-aş căra de-aici. Serviciul meu nu poate să asigure protecţia detectivilor particulari. Avem şi aşa destulă treabă.

Beyfield şi-a dres glasul zgomotos.

— Iar un particular de genul tău ar avea nevoie de o protecţie solidă dacă mai rămâne în sector.

Au plecat, iar eu m-am pus imediat pe scris:

Dragă colonele Forsberg,

M-am întâlnit ieri cu Lewes Wolf. Wolf este un industriaş bogat retras din afaceri şi care are intenţia să ajungă primar. Dar se loveşte de opoziţia antreprenorului de pompe funebre al oraşului, Max Esslinger, şi a unui stâlp al tripourilor pe nume Rube Starkey. Se pare că Esslinger se bucură de simpatia populaţiei, dar Starkey este susţinut de şeful poliţiei. Oricum, şansele sunt de partea lui Starkey, care are intenţia să câştige prin orice mijloc.

Acestea fiind zise, din oraş au dispărut trei fete. Una este fata unui spiţer, cealaltă e fata unui portar, iar a treia este o orfană numită Joy Kuntz. Dispariţia lor a stârnit tulburare în oraş.

Wolf face apel la noi ca să le găsim pe cele trei fete. Asta doar pentru că are bani de aruncat pe fereastră şi speră că astfel îşi va atrage sufragiile alegătorilor. Esslinger, ca să nu rămână mai prejos, a angajat defectiva agenţiei locale, o anume Audrey Sheridan. Poliţiştii care îl susţin pe Starkey şi care ştiu că tot el va fi ales până la urmă, nu se ocupă deloc de acest caz. Dacă fetele nu sunt găsite, asta ar da o lovitură distrugătoare şanselor lui Wolf şi lui Esslinger care au promis că le vor găsi.

Trebuie să se ţină cont şi de opoziţia locuitorilor. Nimeni nu-l înghite pe Wolf deci nimeni nu mă înghite nici pe mine. Dacă nu sunt atent, mâine-poimâine o să mă trezesc în cap

cu un bolovan de una-două tone. Am fost la MacArthur, dar am fost dat afară de nevasta lui. Unul din oamenii lui Starkey m-a urmărit şi mi-a trimis un bilet ameninţător. Ted Esslinger, fiul lui Max Esslinger, care le cunoştea bine pe cele trei fete, doreşte cu adevărat să le găsească şi nu-i pasă de cine va câştiga alegerile. El a venit la mine noaptea trecută, împreună cu MacArthur, şi s-a oferit să mă ajute. După spusele lui, Starkey a răpit fetele pentru a-i pune pe Wolf şi pe tatăl său într-o postura neplăcută. La prima vedere, asta e ipoteza cea mai seducătoare, dar atâta vreme cât n-am aprofundat problema, nu o consider ca fiind singura posibilă. În mare, cele trei fete au fost fotografiate de un fotograf pe stradă şi li s-a dat, la toate trei, un tichet ca să-şi ia fotografiile de la un magazin specializat care îi aparţine lui Starkey. Fetele s-au dus acolo în ziua în care au dispărut. Puteau foarte uşor să fie imobilizate în interior, dar nu-mi dau seama cum au putut fi scoase din acel loc. Iar dacă au fost omorâte, unde sunt cadavrele?

Lucrurile s-au precipitat noaptea trecută. A mai dispărut o fată. Asta am aflat de la Ted Esslinger. Am hotărât să risc şi să mă duc la magazinul cu pricina. În vitrină se afla fotografia mărită a tinerei Mary Drake, ultima fată dispărută. Prea frumos, nu? Asta e şi părerea mea. Ai zice că e un adevărat scenariu. Am reuşit să intru înăuntru şi să cotrobăi prin colţuri – fără însă să găsesc nimic – când trei bărbaţi din banda lui Starkey – n-aş putea să dovedesc asta, dar contrariul m-ar mira – au intrat brusc, au smuls fotografia, au înlocuit-o cu alta şi au luat-o rapid din loc. Plecând de la faţa locului, am găsit pe culoar, lângă uşa din spate, o batistă cu iniţialele MD. Sunt aproape sigur că nu era acolo când am intrat. Poate mă înşel, dar m-ar mira să-mi fi scăpat. Ar fi putut să fie pusă acolo în timp ce eu mă aflam în magazin. Toată povestea asta e prea frumoasă. Ted lucrează pentru tatăl lui sau nu e decât o mică haimana? Nu ştiu. Pare corect, dar îl ţin sub observaţie.

Dixon, directorul ziarului local, mi-a arătat trei fotografii, făcute pe stradă de fotograful magazinului. Am fost la el de cum am sosit, dar n-am putut să scot de la el decât o singură informaţie interesantă, după care un tip i-a telefonat şi i-a spus să-şi ţină gura. Mi-a spus că Esslinger nu are deloc încredere în Audrey Sheridan pentru rezolvarea cazului şi că nu a angajat-o decât de faţadă.

Imediat după ce-am găsit batista, m-am dus la biroul lui Dixon. O femeie pe care n-am putut să o identific, a intrat acolo înaintea mea. Ne-am pomenit nas în nas în momentul în care ieşea şi mi-a aplicat o figură de judo. Mi-a luat batista în timp ce zăceam fără cunoştinţă. Puţin după aceea l-am găsit pe Dixon asasinat. Cineva l-a strâns prea tare cu un şnur de gât. Cele trei fotografii dispăruseră, iar Dixon nu cred că dăduse ortul popii decât de vreo zece minute. Femeia putea foarte bine să-l fi ucis şi să fi luat fotografiile, deşi strangularea cu şnurul nu mi se pare un mod foarte feminin de a asasina. E adevărat că o astfel de pricepere în materie de jiu-jitsu... Cele trei fotografii şi batista erau dovezi suficiente pentru a pune în mişcare FBI-ul, dar din nefericire nu le mai am. E posibil ca femeia să fie Audrey Sheridan sau o creatură a lui Starkey. Voi încerca să lămuresc această problemă.

Macey, şeful poliţiei, a venit în dimineaţa asta la mine cu unul dintre zbirii lui. Au făcut pe durii, dar n-a mers. Credeau probabil că deţin vreo probă. Nu ştiu dacă era vorba de batistă sau de cele trei fotografii, dar au scotocit peste tot, de parcă ar fi căutat ceva foarte important. I-am tras în piept, făcându-i să creadă că am nişte chestii despre Starkey, şi am impresia că trebuie să continue să creadă asta dacă vreau să stau bine cu sănătatea.

Mi-au spus că Dixon a murit de o criză cardiacă. Asta poate să însemne două lucruri:

1. Că Starkey l-a omorât ca să ia fotografiile şi că poliţia îl acoperă.

2. Vor ca un eveniment, indiferent care ar fi el, să abată atenţia de la răpiri, şi mai ales de la cea de-a patra.

Asasinarea unui director de ziar este o ştire mult mai importantă decât dispariţia unei muncitoare. Starkey şi Macey vor să creeze cât mai multă dezordine în oraş.

În foarte scurt timp, se vor petrece câteva mici evenimente care for face să dea paharul pe dinafară. Sper că pe nota de plată a lui Wolf aţi prevăzut o sumă importantă pentru orice risc. Nu mi-ar plăcea să fiu lichidat la tariful obişnuit. Vă voi ţine la curent cu evoluţia evenimentelor. Dacă aveţi timp să aprindeţi o lumânare pentru mine, ar fi o iniţiativă excelentă. Am nevoie de cât mai multe acte de îmbărbătare.

Tocmai voiam să semnez când a sunat telefonul. Era Ted Esslinger.

— Aţi găsit ceva?

Vocea lui părea că vine de la capătul pământului.

— Nu, dar asta nu înseamnă nimic.

Nu eram sigur, dar aveam impresia că cineva asculta ce vorbeam.

— Să nu mai vorbim acum, am zis. Te voi suna după-amiază, când voi avea un moment liber. Vreau să-ţi cer ceva. Cunoşti vreo fată în oraş care practică judo?

— Ce? Ce spuneţi?

Părea uluit.

Am repetat întrebarea.

— Da... Audrey Sheridan... a învăţat de la tatăl ei. De ce?

— Aşa, am răspuns eu închizând.

*
* *

Am traversat banda de gazon şi am sunat la porticul de cărămidă.

Mi-a deschis aceeaşi slugă.

— Bună ziua, domnule, a zis el. Domnul Wolf e acasă.

L-am urmat în antreu.

— Vă rog să aşteptaţi puţin.

Prin uşa închisă a biroului, auzeam ţăcănitul monoton al maşinii de scris a domnişoarei Wilson, cu sunetul scurt al unui clopoţel care se repeta.

Valetul de cameră a revenit.

— Pe aici, vă rog.

Wolf stătea lângă fereastra deschisă. Între buzele subţiri avea vârât un trabuc mare. Lângă el se afla o măsuţă plină de documente. În mână mai avea şi altele.

— Le-ai găsit? s-a răstit el la mine după ce uşa s-a închis. Am luat un scaun şi m-am aşezat fără grabă.

— Mai întâi, am zis eu destul de tăios, să punem lucrurile la punct. Poate că sunt angajatul dumitale, dar nu primesc ordine de la dumneata, nici de la nimeni altul.

Şi-a scos trabucul din gură şi m-a privit mânios.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu încerca să faci pe durul, am zis scoţând pachetul de ţigări. Dacă vrei să lucrez pentru dumneata, trebuie să mă tratezi corect.

Am scos o ţigară şi am aprins-o liniştit.

Wolf şi-a trecut mâna peste părul proaspăt tuns.

— Dar, Dumnezeule mare, a mai dispărut încă o fată! Crezi că te plătesc ca să te uiţi la ele cum se volatilizează?

Tonul i se îmblânzise.

— Mă plăteşti pentru că vrei să găseşti fetele. Nu le pot împiedica să dispară, dar pot să le găsesc.

— Destul cu vorba, a mormăit el. Ţi-am spus că n-ai de ce veni aici înainte de a fi descoperit ceva.

— Chiar vrei să devii primar? am întrebat.

— Parcă ţi-am mai spus. Voi fi primar, a zis el cu duritate. Şi când spun ceva, aşa şi fac.

— Nu cred că stând pe scaun toată ziua poate cineva să devină primar, am zis. Ceilalţi se mişcă. Părerea mea e că trebuie să joci strâns de tot.

— Te-ai gândit la ceva?

— În vocea lui era un fel de aviditate.

— Cui aparţine ziarul local?

— Lui Elmer Shanks. De ce?

— Ce fel de tip e?

— Un bătrân nebun... un inutil... aproape ramolit, a mormăit Wolf. Dixon se ocupă de ziar. Shanks nu pune niciodată piciorul acolo.

— Crezi că l-ar vinde?

Wolf s-a uitat la mine cu mirare. O bucată mare de scrum i-a căzut din trabuc şi i s-a împrăştiat pe haină.

— Dacă ar vinde?... Dumnezeule mare, de ce-ar vinde? Câştigă bine de pe urma lui şi Dixon face toată treaba.

— Dar Dixon a murit.

S-a făcut alb la faţă, apoi roşu.

— A murit?

Părea deodată bătrân şi rătăcit.

— Nu citeşti ziarele? A murit noaptea trecută.

Vestea părea că l-a doborât. Se uita la mine fără să mă vadă, ghemuit în fotoliu, trăgându-se de nasul ca un cioc de pasăre.

I-am lăsat timp să-şi revină şi am continuat:

— Poliţia pretinde că a murit în urma unui stop cardiac, dar nu e adevărat. A fost asasinat.

Wolf a tresărit.

— Asasinat?

— Da, a fost asasinat. Macey acoperă crima din motive pe care nu le cunosc.

M-am aplecat în faţă.

— Acum, că Dixon e mort, ai putea să cumperi ziarul dacă te grăbeşti.

S-a gândit câteva clipe. Când a ridicat capul, am văzut în ochii lui un amestec ciudat de ezitare şi interes.

— Şi de ce-aş cumpăra ziarul? m-a întrebat.

— Mi-ai spus că te plictiseşti de moarte de când ai părăsit uzina. Ia ziarul, e o ocazie nesperată de a-ţi umple timpul. Fără să mai spun că e o armă redutabilă. Dacă n-ai în mână oraşul prin ziar, nu-l vei avea niciodată. Cu un editorial bun în fiecare zi, ai toate şansele să-i bagi la fund pe Starkey, Macey sau oricare alt tip care ar putea să ţi se pună în cale.

S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi prin cameră. Avea faţa congestionată şi ochii lui mici aveau o strălucire febrilă. S-a întors la birou.

— Un moment, am spus, văzând că vrea să apese pe buton. Ce faci?

— Nu te ocupa de asta, a zis el. Voi discuta cu omul meu de afaceri.

— De acord, am zis arătându-i telefonul. Dar sună-l personal. Nu prin intermediul altuia.

— Ce mai e şi chestia asta?

— De cât timp o ai pe domnişoara Wilson?

— Domnişoara Wilson? E secretara mea de şase luni. Ce amestec are în toată treaba asta?

— În şase luni, am zis, a avut tot timpul să strângă destulă ură. Nu eşti deloc genul de tipi care să seducă fetele. Dacă cumva te îndoieşti de asta, dă-mi voie să-ţi spun că-ţi faci iluzii. Dacă vrei să devii proprietarul ziarului, trebuie să te grăbeşti şi să fii cât mai discret. Starkey ar putea să fie şi el interesat.

— De unde ai mai scos toate astea? a zis el cu un aer şiret. N-am nimic de reproşat domnişoarei Wilson.

— Sună-ţi singur omul de afaceri, am zis. Nimic nu trebuie lăsat la întâmplare. Şi anunţă-mă când ai obţinut ziarul. Îţi voi da o mâna de ajutor în privinţa modului în care trebuie să te foloseşti de el.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă.

— Stai puţin, a zis el. Aş vrea să ştiu ce-ai făcut. Să te întorci să-mi spui...

— Încă n-am ce să-ţi spun, am zis. Cumpără ziarul indiferent de preţ. Având ziarul în mână, vei putea să-ţi aranjezi toate afacerile şi să devii primar, papă sau orice altceva îţi trece prin cap... dacă mai eşti în viaţă.

Am deschis uşa şi am ieşit în antreu. L-am auzit mormăind ceva şi, aproape imediat, a ridicat receptorul telefonului.

M-am apropiat de biroul domnişoarei Wilson, încercând să fiu uşor şi silenţios ca o pană în vânt. Am pus mâna pe clanţă, am apăsat şi am intrat.

Domnişoara Wilson se afla la biroul ei, cu receptorul telefonului lipit de ureche. Asculta cu mare atenţie ce-i spunea Wolf omului său de afaceri.

Eu m-am uitat la ea şi ea s-a uitat la mine. Pupilele i s-au mărit puţin, dar şi-a păstrat sângele-rece.

M-am aplecat peste birou şi i-am luat receptorul din mână.

— Nu e nevoie să-l asculţi, am zis. Mai bine ascultă-mă pe mine, sunt mult mai interesant.

A încercat să mă atingă cu mâna, dar m-am ferit de unghiile ei. Am prins-o de braţ şi am tras-o spre mine pe deasupra biroului. A încercat să se lupte, dar am strâns-o mai tare şi s-a prăbuşit pe birou răsturnând totul în cădere.

Făcusem asta cu o singură mână. Cu cealaltă, pusesem receptorul în furcă. După care, am ajutat-o amabil să-şi recapete echilibrul.

M-a îmbrâncit cu brutalitate, cu ochii plini de ură şi ciudă.

— Nu-ţi lipseşte tupeul! a zis ea.

— N-am vrut să asculţi ce vorbea, i-am explicat cu calm, aşezându-mă pe birou. Cred că n-ar fi deloc o idee rea să-ţi faci bagajul şi s-o iei din loc. Nu pot să te las să-l mai tragi pe sfoară pe Wolf.

Furia i-a dispărut brusc din privire şi a părut înspăimântată.

— Nu făceam nimic, a zis ea, reţinându-şi cu greu tremurul buzelor. Te rog, nu-i spune. N-aş vrea să-mi pierd slujba.

Am dat din cap.

— Cred şi eu că nu vrei s-o pierzi. Pentru cine lucrezi? Pentru Esslinger sau pentru Starkey? Sau pentru altul?

Tânăra femeie şi-a masat cu nervozitate buza de jos. A făcut ochii mari. Am crezut că va sări la mine şi mă pregăteam să mă feresc, dar a reuşit să se stăpânească.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, a zis ea cu o voce neutră. Lucrez de şase luni pentru domnul Wolf şi niciodată nu a avut vreun motiv să se plângă de mine.

— Şase luni e deja prea mult. Fă-ţi bagajele şi pleacă. Schimbarea aerului îţi va face foarte bine, şi încă şi mai bine lui Wolf.

— Nu primesc ordine decât de la domnul Wolf, a zis ea cu răceală. Dacă el vrea să plec, atunci plec.

— Atunci am să-i cer s-o facă, am zis întorcându-mă spre uşă.

În ochii ei a apărut din nou o lucire de panică.

— Nu, nu!

Am traversat antreul, am bătut la uşă şi am intrat în biroul lui.

Wolf tocmai punea receptorul în furcă.

I-am povestit ce se întâmplase.

— Debarasează-te de ea, i-am spus. Tot ce faci ajunge imediat la urechile lui Starkey sau Esslinger.

S-a schimbat la faţă.

— O să stau de vorbă cu ea, a zis. Nu vreau s-o dau afară aşa. Nu ştim... Vreau să spun că asta nu e decât o presupunere...

L-am privit drept în ochi.

— Dar asculta ce vorbeai...

— Ştiu, ştiu...

Începea să se enerveze.

— N-am nevoie de indicaţiile nimănui când e vorba să-mi aleg personalul!

Am dat uşor din cap şi am ieşit.

Edna Wilson era în pragul biroului ei. Îmi zâmbea cu un aer ironic şi triumfător. I-am zâmbit şi eu.

— Trebuia să-mi spui că te culci cu el!

Zâmbetul i-a dispărut ca prin farmec.

A intrat în birou şi a trântit uşa.

*

* *

Am apăsat pe clanţă şi am intrat în camera mică unde am găsit biroul prăpădit, compartimentele pentru dosare şi covorul uzat.

Fata bătrână şi uscată din ajun se afla la biroul ei, cu capul în mâini. S-a uitat la mine cu ochii roşii şi umflaţi de plâns.

— Cine se ocupă de ziar? am întrebat. Mi-a arătat spre al doilea birou.

Am bătut la uşă şi am intrat.

La biroul lui Dixon şedea un tânăr mic de statură care m-a privit cu un aer întrebător.

— Ce doriţi? a întrebat el cu o voce care voia să fie fermă şi care nu se prea potrivea cu tinereţea trăsăturilor.

Am luat un scaun, m-am aşezat şi i-am întins legitimaţia.

L-am examinat în timp ce privea actul meu de identitate. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani şi cu siguranţă că încă nu se răsese până atunci.

Mi-a dat înapoi legitimaţia, după ce a examinat-o cu grijă, şi s-a uitat la mine.

— Totdeauna am dorit să mă fac detectiv particular, a zis el pe un ton semiconfidenţial. Cred că e grozav.

Am scos pachetul de ţigări, am scos două, i-am dat lui una şi eu am luat-o pe cealaltă.

— Mulţumesc, a zis el.

Am aprins ţigările şi m-am aşezat confortabil pe scaun.

— Eşti tipul de care mi-a vorbit Dixon? Tipul care a avut ideea cu vampirul?

A dat din cap.

— Da, eu sunt, a zis cu o mândrie satisfăcută. I-am spus bătrânului că asta va dubla tirajul. Ţi-a zis asta?

— Mda. Numai de tiraj a fost vorba?

— Aşa i-am spus lui, dar, în fond, eu cred în asta.

— Cum te cheamă?

— Reg Phipps. Par un puşti, dar lucrez de trei ani la ziar.

— Prin urmare, crezi că fetele au fost asasinate?

— Sigur că da. E excitant, nu? Mă întreb ce a făcut cu cadavrele.

— Cine?

Phipps s-a încruntat.

— Păi, ucigaşul!

Am schimbat subiectul.

— De fapt, cine va fi noul director?

S-a întunecat la faţă.

— În orice caz, nu eu, a zis el cu amărăciune. Shanks nu e genul de tip care să acorde o şansă tinerilor. O să ne aducă cine ştie ce animal!

— Ai fi în stare să te descurci?

— Să conduc ziarul? a zis el râzând. L-aş face şi dacă aş fi surdo-mut.

— Vorbeşti serios?

Ochii îi străluceau de dorinţă; dar a dat din umeri resemnat.

— I-am spus lui Wolf să cumpere ziarul, am zis. Dacă o va face, nu există nici un motiv să nu te ocupi tu de el.

A stins ţigara şi s-a gândit un moment.

— S-ar putea să nu fie chiar atât de grozav să lucrez pentru Wolf, a zis el în cele din urmă.

L-am liniştit cu un gest.

— Voi fi cu ochii pe el. Eu însă vreau să ştiu dacă într-adevăr eşti în stare să conduci un ziar sau vorbeşti doar aşa.

— Nu glumesc, a zis el cât se poate de serios. Eu făceam şi până acum tot ziarul, mai puţin partea politică, asta fiind treaba lui Dixon. Dar voi şti s-o fac şi pe asta, sau poate că o va face Wolf.

— Şi ea? am zis arătând spre uşă.

— Ea nu va rămâne. Părea foarte convins.

— Dacă Wolf cumpără ziarul, tot oraşul va fi dat peste cap, am zis. I-am putea ataca tare de tot pe Macey şi Starkey. Ţi-ar plăcea?

El părea încântat.

— Scrisesem un articol mare despre Starkey, dar lui Dixon i-a fost frică. N-a îndrăznit niciodată să-l publice. Macey şi Starkey, un cuplu de pungaşi.

— Am impresia că n-au să se lase cu una cu două.

Şi-a trecut degetele pătate de cerneală prin părul des şi blond.

— Ce-ar face?

— Ei l-au lichidat pe Dixon, am zis eu cu voce suavă.

A tresărit de mirare.

— Bătrânului i se bulise motoraşul. Aşa a zis procurorul.

— Şi tu crezi tot ce se spune?

S-a aplecat în faţă şi şi-a sprijinit braţele pe birou. Am remarcat că avea manşetele tocite.

— Mă păcăleşti...

— Cineva a trecut un şnur după gâtul lui Dixon şi a uitat să-l mai scoată. A fost asasinat. Macey a răspândit zvonul că a avut un stop cardiac. Nu ştiu de ce.

A respirat adânc. A pălit uşor la faţă. Dar ochii nu-şi pierduseră nimic din strălucire.

— Vrei să spui că m-ar putea lichida şi pe mine?

— Pe tine, pe mine, pe Wolf.

S-a gândit câteva clipe.

— Dacă rezişti, rezist şi eu, a zis el până la urmă.

M-am ridicat.

— Perfect. Imediat ce Wolf mă anunţă că a cumpărat ziarul, trec pe la tine.

M-a condus până la uşă.

— Crezi că Wolf va fi de acord să...

I-am promis că îi voi cere acest lucru şi l-am întrebat unde o puteam găsi pe Audrey Sheridan.

— Are biroul pe strada Sinclair. Am uitat numărul, dar e un imobil mare cu cinematograf şi firme luminoase. N-ai cum să nu-l găseşti.

— Unde locuieşte?

— Pe strada Laurel. Într-un apartament. Îl vei găsi la jumătatea drumului pe dreapta. Acolo e o grădină-terasă. Mi-ar plăcea şi mie să locuiesc acolo.

— Poate că vei locui şi tu acolo într-o zi. La revedere.

— Pe curând, a zis.

Tocmai parcursesem biroul de la intrare când mi-a venit o idee. M-am întors.

— Edna Wilson. îţi spune ceva numele ăsta?

S-a încruntat.

— L-am mai auzit... E secretara lui Wolf... nu?

Am dat din cap.

— Cu cine iese la plimbare, în afară de Wolf?

— Glumeşti! Totdeauna am considerat-o prea serioasă ca să se întâlnească cu cineva.

— Atunci nu mai e nimeni altul?

— Ba da, Blackley. Am întâlnit-o zilele trecute cu el. Dar e acelaşi gen ca Wolf. Bătrân, chel, zbârcit...

— Cine e Blackley?

— Procurorul districtului. Un animal bătrân. Crezi că e ceva între ei?

Am reflectat cu grijă.

— Ceva?... Ce vrei să spui?

A dat din umeri.

— Vorbeşti în enigme.

— Ascultă, băiete, i-am spus bătându-l amical pe umăr, toată povestea asta afurisită este o mare enigmă.

Am ieşit în stradă, am oprit un taxi şi i-am dat şoferului adresa de pe strada Laurel.

La jumătatea străzii pe dreapta, am găsit imobilul cu grădina-terasă.

Am intrat imediat în hol.

— Cu domnul Selby, am zis.

Fata s-a încruntat.

— Aici nu e nici un domn Selby, domnule.

Am spus că domnul Selby era un vechi prieten, că făcusem patru sute de kilometri ca să vin să-l văd şi că aici locuia. Am adăugat că dacă nu-şi cunoştea numele locatorilor, ar face bine să-l sune pe administrator...

Mi-a arătat registrul ca să văd că nu aveam dreptate. Audrey Sheridan avea camera 853. Mi-am cerut scuze, i-am

spus că făcusem o eroare şi am întrebat-o dacă puteam să telefonez.

Mi-a arătat cabina şi i-am mulţumit.

Am sunat la camera 853 dar nu a răspuns nimeni. Cabinele telefonice nu puteau fi văzute de la biroul portarului şi ascensorul era alături. Am urcat la etajul opt şi am parcurs un culoar lung şi pustiu până la camera 853. Am bătut, am aşteptat, apoi am scos briceagul. După treizeci de secunde mă aflam înăuntru.

Mi-am agăţat pălăria în cuier şi am început să scotocesc prin încăpere. Am deschis tot: dulapuri, sertare, cufere, valize. Am cercetat cu grijă fiecare haină. M-am uitat pe sub mobile şi sub covor. Am tras storurile ca să văd dacă era ceva ascuns. Am luat la rând vesela, bateria de la bucătărie şi cutiile de conserve. Am examinat rezervorul de la toaletă şi am aruncat o privire pe ferestre ca să văd dacă nu cumva fusese agăţat ceva în exterior. Am cercetat apartamentul centimetru cu centimetru, dar n-am găsit cele trei fotografii şi nici batista tinerei Mary Drake.

Până la urmă, m-am oprit şi m-am uitat de jur-împrejurul camerei cu o privire dezamăgită. Cu toate astea, deşi nu găsisem ce căutasem, reuşisem să-mi fac despre Audrey Sheridan o imagine destul de intimă prin intermediul lucrurilor personale. Hainele unei femei pot să fie de o mare utilitate în explicarea caracterului, în mod special lenjeria de corp.

Aceasta era de o severitate spartană: nici dantele, nici culori, nici croieli excentrice. Hainele erau de un şic şi o sobrietate impecabile.

Crema, rujul de buze şi parfumul cu miros de liliac erau singurele ei farduri. Apartamentul era plin de cărţi. Pe masa de lângă fereastră se afla un aparat de radio şi o discotecă mare lângă uşă.

Cărţile şi discurile m-au convins că Audrey Sheridan nu era deloc o smintită. Totdeauna am fost în gardă faţă de femeile intelectuale, dar când pe deasupra mai sunt şi

campioane la jiu-jitsu şi nu ezită să dea de pământ cu detectivi particulari...

Mi-am zis că era timpul să am o mică discuţie cu Audrey Sheridan.

*
* *

Chiar în fundul unui culoar bine aerisit, am găsit o uşă din sticlă mată pe care era scris cu litere mari şi aurii *Agenţia Qui Vive*.

Am apăsat pe clanţă şi am intrat într-o încăpere mică, cu două ferestre acoperite de perdele crem foarte curate. Am văzut trei fotolii confortabile şi o masă lucioasă din stejar cu exemplare din *Saturday Evening Post, Harper's* şi *New Yorker*. Vazele cu flori confereau încăperii o notă incontestabilă de veselie. Ansamblul era completat de un covor oriental, foarte gros. O intrare destul de neobişnuită pentru o „Agenţie de poliţie particulară”.

Abia îmi revenisem din şoc, că imediat am avut parte de al doilea. Uşa care ducea la biroul principal s-a deschis larg şi a apărut vechiul meu amic Jeff Gordon. Avea un puşcoci în mână, pe care îl ţinea îndreptat spre mine fără nici un echivoc.

— Pe toţi dracii! a strigat Jeff arătându-şi dinţii galbeni. Asta da coincidenţă!

— Bine, dar în faţa mea... se află chiar vechiul meu prieten Jeff, am zis prefăcându-mă plăcut surprins. Acum eşti pe aici?

După felul în care ţinea pistolul, mi-am dat seama că nu-i ardea de glumă.

— Mâinile sus, ticălos nenorocit! Şi să nu faci pe deşteptul...

Am ridicat mâinile.

Jeff a strigat prin uşa deschisă:

— Ei! Vino să vezi cine şi-a făcut apariţia!

— Cine?

Era o voce de bărbat, ascuţită, tăioasă, aceeaşi care îl tulburase atât de mult pe Dixon la telefon.

— Detectivul de la New York, a zis Jeff rânjind.

— Adu-l încoace, a zis vocea.

Jeff mi-a arătat uşa cu capul.

— O clipă, am zis. Am venit la domnişoara Sheridan. Dacă e ocupată, pot să trec mai târziu...

Jeff a rânjit.

— De ocupată, e ocupată, dar nu-ţi face griji pentru asta, a zis el. Haide, intră, ticălosule!

Am dat dispreţuitor din umeri şi am intrat în cealaltă încăpere.

Era o cameră mare cu un alt covor oriental. La perete, lângă fereastra deschisă, se afla un birou mare din acaju.

Încăperea părea că fusese devastată de un uragan. Sertarele erau deschise, toate hârtiile fuseseră împrăştiate pe jos şi conţinutul sertarelor răsturnat pe covor.

Înăuntru se aflau trei persoane. Doi bărbaţi şi o fată.

Bineînţeles, fata nu putea să fie decât Audrey Sheridan. Era aşezată în mijlocul camerei, cu mâinile legate la spatele scaunului pe care stătea. Audrey Sheridan avea umeri laţi, şolduri înguste şi o siluetă nemaipomenită. Avea ochi albaştri şi gene lungi, o gură mare cu buze roşii şi cărnoase. Părul arămiu avea reflexe aurii şi îi cădea până pe umeri în bucle lungi şi bogate.

Unul dintre cei doi bărbaţi stătea pe birou, chiar în faţa ei, cu piciorul pe marginea biroului şi mâinile în jurul genunchiului.

Probabil că era Starkey. M-am uitat al el cu interes. Era mic de statură dar musculos. Avea pielea ciupită de vărsat, nişte ochi negri lipsiţi de expresie, o gură mică, aproape fără buze. Purta un costum alb, iar pălăria, tot albă, lăsată pe un ochi, îi dădea un aer uşor afectat. Dar, în realitate, fizionomia lui nu avea nimic afectat.

Celălalt tip, din spatele fetei, era de aceeaşi clasă cu Jeff Gordon. Gras, masiv, bovin şi fără nici cea mai mică sclipire de inteligenţă în privire.

— Ăsta e Spencer, i-a zis Jeff lui Starkey arătând spre mine cu capul.

— Ce vrei? a întrebat Starkey, privindu-mă cu ochii lui duri.

L-am privit şi eu.

— Hei, Starkey! i-am zis. Ai grijă, încă nu eşti primar. Ai face bine să tai sforile şi să-i dai drumul.

Jeff m-a apucat violent de umeri. I-am văzut pumnul venind şi m-am tras uşor într-o parte. Am simţit curentul de aer provocat de pumnul lui atingându-mi uşor urechea. Am profitat ca să-i trag una zdravănă la ghiozdan. A făcut un pas mic în faţă, împins de elan, şi i-am mai tras una la moacă.

Puşcociul i-a căzut din mână şi am făcut un plonjon ca să-l prind. Din nefericire, Starkey mi-a luat-o înainte. Reacţionase fulgerător. Îl avea în mână când am ajuns peste el. A încercat să mă evite, dar n-a putut. I-am tras una în piept, l-am apucat de braţ şi de centură şi l-am aruncat peste celălalt complice care îi venea în ajutor. S-au lovit unul de altul, trăgând-o după ei şi pe Audrey Sheridan, şi au ajuns toţi trei pe parchet.

Când mă pregăteam să sar la ei, Jeff a trecut la atac. Avea faţa congestionată şi ochii injectaţi de sânge. Am evitat lovitura de măciucă destinată mie. I-am tras o dreaptă şi o stângă şi am încasat o lovitură în coaste pe care am simţit-o până în vârful picioarelor.

M-am tras puţin înapoi văzând-o pe cealaltă gorilă ridicându-se în picioare. S-au repezit amândoi la mine. Am aruncat un scaun pe picioarele lui Jeff, iar pe celălalt l-am primit cu o lovitură zdravănă în umăr, după care i-am tras una zdravănă între ochi.

Am văzut că Starkey se ridicase. Ceilalţi doi se pregăteau să mă atace din nou, dar le-a strigat să se oprească. Amândoi au dat înapoi şi ne-am uitat unii la alţii în tăcere.

Starkey avea un revolver în mână.

— Rămâi unde eşti, a zis el cu o voce şuierătoare, plină de ură.

— Nu poţi să te foloseşti de jucăria ta aici, am zis. Haide, vino.

M-am deplasat uşor într-o parte, am luat o vază şi i-am aruncat-o în cap. A evitat-o doar aruncându-se pe burtă pe parchet.

Ceilalţi doi erau gata să se ciocnească între ei încercând să pună mâna pe mine. Am dat ocol biroului, am apucat telefonul şi l-am aruncat în capul lui Jeff în momentul în care voia să sară la mine. S-a clătinat pe spate cu un urlet de durere şi l-a izbit pe celălalt tip care se repezise la atac. Am apucat un scaun şi l-am ţinut la nivelul ferestrei.

— Acum, ascultaţi-mă cu atenţie, bandă de porci. O mişcare în plus, şi scaunul trece prin geam, ceea ce ar putea avea ca efect venirea poliţiei, şi bag mâna în foc că nici Macey nu va putea să vă mai scape. Jeff, mârâind ca un câine furios, se pregătea să sară din nou la mine, dar Starkey i-a strigat să se potolească.

Ne-am uitat din nou unii la alţii.

— Spune-le oamenilor tăi să se care, i-am zis lui Starkey. Vreau să stăm de vorbă numai noi doi.

Faţa lui palidă şi ciupită de vărsat era lipsită de expresie. S-a uitat la mine lung, apoi a întors capul brusc spre ceilalţi doi.

— Plecaţi, a zis el.

Am lăsat jos scaunul în momentul în care au ieşit pe uşă.

— Se încearcă punerea ta sub acuzare pentru asasinat, am zis. Iar Macey nu va avea ce să-ţi facă dacă probele sunt destul de evidente.

Starkey n-a zis nimic. A arătat spre fata căzută lângă el. M-am apropiat de ea şi am început să-i desfac nodurile.

— Supraveghează-l, nu te ocupa de mine, mi-a şoptit repede la ureche.

Dar sfatul a venit o secundă prea târziu. Starkey a sărit cu rapiditatea unui şarpe cu clopoţei şi m-a lovit cu piciorul în tâmplă. Am căzut peste Audrey Sheridan.

Am auzit, mai mult sau mai puţin vag, vocea ascuţită şi furioasă a lui Starkey.

— Repede, săriţi pe el!

Am simţit nişte mâini apucându-mă şi ridicându-mă şi, înainte de a-mi putea da seama de ceva, am primit o lovitură în faţă şi m-am lovit de perete. Am alunecat pe parchet, am zărit faţa strâmbată de ură a lui Jeff Gordon şi i-am blocat piciorul cu braţul chiar în momentul în care urma să mă izbească peste faţă.

L-am apucat bine mai înainte de a fi avut timp să-l tragă şi l-am aruncat pe spate. A bătut din braţe, a început să înjure şi s-a prăbuşit pe parchet. Când m-am ridicat, celălalt ajunsese deja la mine. M-a prins cu braţele în jurul şoldurilor. Ne-am rostogolit pe parchet, i-am tras vreo două la moacă şi l-am văzut pe Starkey repezindu-se cu pistolul la mine. Am încercat să evit lovitura, dar mânerul armei m-a izbit drept în creştetul capului. Totul a început să se clatine în faţa mea şi m-am prăbuşit în neant.

Mi-am revenit în simţiri după câteva minute, cu vaga impresie că eram legat cu mâinile la spate. Am simţit o durere puternică – sfoara îmi intra în carne.

O mână a ieşit din ceaţă, m-a apucat de cămaşă şi m-a ridicat brusc în picioare. Mi-am simţit picioarele îndoindu-se, dar mâna m-a împiedicat să cad. Am întors capul şi l-am zărit pe Jeff Gordon. M-a scuturat uşor şi deodată i-am văzut mâna enormă ridicată asupra mea. Mi-a tras trei perechi de palme, atât de violente încât mi-au ţâşnit lacrimile.

Am mormăit câteva înjurături şi mi-a aplicat altă serie de palme, după care m-a târât până la scaun, m-a lăsat să cad pe el şi a dispărut din raza mea vizuală.

M-am prăbuşit pe scaun. În faţa ochilor aveam un fel de ceaţă roşie. Dorinţa mea cea mai arzătoare era să dau în Gordon până când nu mai rămânea nimic din el, şi să-l dau pe Starkey cu capul de colţul biroului ca să am suprema plăcere de a-i vedea creierii împrăştiaţi pe covor. În ciuda stării de năucire completă în care mă aflam şi a durerilor pe care le simţeam în tot corpul, eram cât se poate de

conştient că niciodată nu urâsem pe nimeni aşa cum îi uram pe aceştia trei.

Un strigăt brusc şi ascuţit m-a scos din furia în care clocoteam. Am ridicat ochii şi am încercat să văd prin ceaţa în care mă aflam. Am zărit câteva siluete care s-au precizat treptat.

Gordon şi celălalt dur o ţineau pe Audrey Sheridan întinsă pe birou. Nu mai avea vesta pe ea şi Starkey ţinea o ţigară aprinsă deasupra braţului ei.

Cei doi abia reuşeau să o ţină. Gordon o apucase de braţe şi celălalt de picioare. Ea avea spatele arcuit deasupra biroului şi s-a răsucit din toate puterile când capătul aprins al ţigării i-a atins pielea.

Am tras aer în piept şi m-am repezit la ei. L-am aruncat cât colo pe Starkey cu o lovitură de umăr, dar a evitat şutul pe care i-l destinasem făcând un mic salt într-o parte, iar pumnul lui lung şi colţuros m-a izbit drept în faţă. M-am prăbuşit pe covor, dar i-am prins picioarele şi l-am tras după mine făcându-l să cadă pe covor cu un şuierat furios. A încercat să mă lovească cu pumnii, dar eram prea departe. L-am prins cu picioarele după gât şi am strâns. A început să se înverzească şi să se zbată pe covor, implorând ajutorul lui Jeff.

Jeff a lăsat-o pe Audrey şi s-a repezit spre noi. L-am strâns şi mai tare pe Starkey care abia mai respira şi m-am aruncat într-o parte ca să mă feresc de piciorul lui Gordon. Nu i-am recepţionat toată forţa, dar suficient de tare ca să ameţească. M-am prăbuşit moale pe covor.

Restul s-a petrecut ca într-un vis. Eram într-un fel de stare secundă, capabilă să mă facă să-mi dau seama de ce se întâmpla, dar fără să pot interveni în vreun fel.

Imediat ce Gordon i-a dat drumul, Audrey s-a ridicat şi i-a făcut o chestie celuilalt care s-a prăbuşit în genunchi gemând. A sărit de pe birou, a evitat la timp un ultim asalt al lui Starkey şi a aruncat o scrumieră grea în fereastră.

Zgomotul geamului făcut ţăndări a fost imediat urmat de o tăcere desăvârşită.

Apoi am auzit vocea lui Starkey: „Mai vorbim noi”. Vocea lui şuierătoare şi plină de ură m-a înfiorat. Am primit o lovitură puternică de picior în coaste şi am auzit o uşă trântindu-se.

Probabil că am zăcut aşa vreo douăzeci de minute înainte de a fi din nou deranjat. Cineva mă scutura uşurel. Am deschis un ochi şi am văzut-o pe Audrey Sheridan aplecată asupra mea.

Am mârâit şi am închis ochiul. M-a scuturat ceva mai tare.

— Haide, nu te copilări, a zis ea. N-ai nimic grav. Eşti cam plăpând şi nu prea rezişti. Haide, dezmeticeşte-te. I-am dat afară. Acum nu mai e nici un pericol.

— Ţi se pare politicos ce spui? am întrebat. M-au burduşit cu lovituri, m-au călcat în picioare şi aproape că am fost omorât de trei vlăjgani, şi tu ai tupeul să-mi spui că n-am nimic grav.

S-a lăsat pe vine, cu mâinile pe coapse şi m-a privit zâmbind.

— Credeam că detectivii din New York sunt din beton armat, a zis ea.

Mi-a trecut uşurel mâna peste cap.

— Asta ai văzut în filme, am zis ridicându-mă puţin pe coate şi gemând din cauza durerii care îmi iradia în tot capul. Nu mai sunt decât o masă informă de oase rupte şi muşchi învineţiţi. N-am să mai pot merge normal.

A continuat să se uite la mine cu un zâmbet ironic, şi deodată mi-am amintit că Starkey i-a ars braţul cu ţigara. M-am uitat la ea. Era palidă, dar zâmbetul ei nu avea nimic forţat.

— Apropo de chestia cu betonul armat, mi se pare că rezişti destul de bine, am zis eu.

Fata a aruncat o privire la urma roşie pe care ţigara i-o lăsase pe braţ şi s-a strâmbat.

— Mă doare, a zis ea, dar mă aşteptam la mai rău, după cum începuseră.

Ochii ei violeţi scăpărau de mânie. Am aruncat o privire peste câmpul de luptă, cu coatele sprijinite pe genunchi şi capul în mâini.

— N-ai cumva o picătură de alcool? am întrebat. Cred că am să-l suport. Şi cred că nici ţie nu ţi-ar face rău.

S-a ridicat, a scos dintr-un bufet o sticlă de whisky şi două pahare, apoi s-a întors şi s-a aşezat lângă mine pe covor. Am luat sticla şi am umplut paharele fără să mă grăbesc.

— Acum e mai bine, am zis. Cum s-a terminat? A venit poliţia?

A dat din cap.

— În timp ce erai leşinat, m-am ocupat de poliţişti, a zis ea. Le-am spus că scrumiera mi-a alunecat din mână. Au înghiţit-o. Şi când le-am spus că sunt nişte tipi formidabili şi că le eram foarte recunoscătoare pentru amabilitatea lor, au plecat fericiţi şi zglobii aşa cum numai bărbaţii pot să fie.

I-am aruncat o privire plină de reproşuri.

— Ceva îmi spune că eşti cam cinică, iar în starea în care mă aflu nu mă simt în stare să glumesc. Ar trebuie să încercăm să ne ridicăm şi să ne întoarcem fiecare la el acasă... Ne-am putea întâlni mai târziu, când am să mă simt mai în formă ca să mă pot deda bucuriilor conversaţiei...

— Bine, a zis ea golind paharul. De acord. Crezi că poţi merge singur până la baie, sau unde vrei să te duc?

— Astfel de doză de sarcasm la o persoană atât de tânără indică o sofisticare de care am oroare, am zis ridicându-mă cu greu în picioare.

— Ţi se întâmplă deseori să vorbeşti ca Walt Whitman sau e un mic deranjament trecător?

M-am echilibrat pe picioare şi m-am sprijinit de birou.

— Dragă prietenă, am zis, poate că sunt deranjat, dar ar trebui să mă auzi când sunt beat.

Mi-a arătat unde era sala de baie şi m-am dus să-mi torn puţină apă rece pe capul meu lovit.

— Vrei să-ţi fac un mic pansament la cap? a întrebat ea.

— Merge, am zis examinându-mă în oglindă. Dacă mă călca un camion n-aş fi arătat mai rău. Dar dacă ai cu ce, aş putea să-ţi pansez braţul.

— Nu, mulţumesc, a zis ea. Totdeauna m-am descurcat singură. N-am nici un motiv să-mi schimb obiceiul.

Ne-am îndreptat spre uşă.

— Ai să mă scuzi că nu-ţi dau o mână de ajutor ca să faci ordine, am zis oprindu-mă puţin ca să privesc dezastrul din cameră, dar nu cred că aş putea.

— Bineînţeles... de altfel, suntem confraţi. Între noi nu e nevoie de politeţuri.

— Nu mai mă lua peste picior, am zis suspinând. Avem o mulţime de lucruri să ne spunem. E bine diseară? Să luăm cina împreună?

—Nu iau niciodată cina cu un confrate, a zis ea cu fermitate. Pe cât posibil, nu amestec afacerile cu distracţia.

— Nu face nazuri, am zis. Cu mine ai putea să te distrezi de minune.

— Da, sunt sigură... dar asta nu înseamnă că am intenţia s-o fac.

— Bine, nu voi face presiuni... să spunem că voi veni diseară să te iau la ce oră doreşti. Vreau să stăm de vorbă.

A ezitat puţin, apoi a acceptat.

— Voi fi aici după orele nouă. Şi acum, la revedere. Şi mulţumesc pentru vizită... Dacă nu te simţi prea bine, trage pe nas săruri.

= CAPITOLUL IV =

Am fost trezit pe la orele şase de cineva care bătea la uşă. Am ridicat puţin capul, am constatat că-mi era mai bine şi m-am dus să deschid.

M-am dat la o parte ca s-o las să intre pe Marian French.

— Ce-ai păţit? m-a întrebat ea.

— Am avut o neînţelegere, am zis, zâmbind puţin forţat. Dar poţi intra. Nu sunt chiar atât de distrus pe cât par.

A intrat şi a văzut patul desfăcut.

— Dar te deranjez...

— Nici o problemă, am zis aşezându-mă pe pat şi pipăindu-mi delicat capul. Oricum, voiam să mă duc să mă spăl.

S-a aşezat lângă mine şi mi-a explorat cucuiele şi vânătăile cu mâna ei uşoară.

— Mă ocup eu de ele, a zis. Întinde-te pe pat şi lasă restul în seama mea.

M-a împins în pat. M-am lăsat în voia ei. Meritam să fiu şi eu mângâiat şi răsfăţat un piculeţ.

— Mă întorc imediat, a zis ea.

Cum a ieşit pe uşă, am aprins o ţigară şi m-am întins confortabil. Soarele făcea pete mari de lumină pe covorul vechi şi în cameră domnea o căldură apăsătoare.

Soneria telefonului mi-a răsunat cu brutalitate în cap şi am ridicat receptorul bombănind.

L-am recunoscut pe Wolf după mârâitul lui specific.

— Gata, am ziarul, a zis el. Mă întreb ce-am să pot face cu el. Şi trebuie să-ţi spun că m-a costat ceva...

— Foarte bine, am zis. Azi e prea târziu ca să mai facem ceva. Vom merge împreună la birou mâine dimineaţă. Având ziarul, îl vei pune pe Macey în buzunar când vrei.

— N-am habar cum se conduce un ziar, a mormăit el, dar am impresia că voi învăţa repede.

Am profitat ca să-i vorbesc de Reg Phipps.

— E tânăr, dar are vână. Păstrează-l lângă tine şi treaba va merge ca pe roate.

— Ai găsit ceva? a întrebat el.

Dar nu aveam chef de discuţii.

— De treaba asta mă ocup eu, am zis şi am închis fără să-i las timp să răspundă.

Tocmai sunam la ziar când s-a întors Marian. Adusese un bol plin cu gheaţă şi un întreg instrumentar heteroclit.

I-am făcut cu ochiul în momentul în care Phipps mi-a răspuns.

— A mers, i-am spus. Wolf a cumpărat ziarul şi tu te ocupi de el. Vom trece pe-acolo mâine dimineaţă.

Nu voia să mă creadă, dar după ce l-am convins că nu-l păcălesc, vestea a părut că-l entuziasmează.

— N-ar trebui să telefonezi, mi-a spus Marian cu severitate.

M-am lăsat din nou pe pat.

— A fost ultima informaţie pe care am dat-o înainte de a muri, am zis cu un glas stins.

A pus gheaţă într-o bucată de flanelă şi mi-a aşezat-o pe cap.

— Nu-i aşa că e bine? a întrebat ea aşezându-se pe pat lângă mine.

Am prins-o de mână.

— Formidabil, am zis. Aş servi o gheaţă d'asta zilnic, dacă aş avea o infirmieră atât de drăguţă.

Şi-a retras mâna şi a încercat să ia un aer sever.

— Cred că nu te simţi chiar atât de rău pe cât spui, a zis ea depărtându-se puţin. Dacă continui tot aşa, în curând a-i să-mi faci curte.

— Acordă-mi numai două ore, am zis în glumă, şi vei fi uimită de ce voi fi în stare să fac... În altă ordine de idei, cum mai merge comerţul cu lenjerie?

Am văzut că s-a întristat, deşi s-a străduit să zâmbească.

— Încep să mă descurajez, a zis ea. Dacă nu intervine o schimbare, mă întreb cum am să mă descurc.

Am privit-o cu atenţie. Nu era greu să-ţi imaginezi că Reg Phipps ar fi fost încântat până la Dumnezeu.

— Ştii să baţi la maşină şi să stenografiezi? am întrebat-o direct.

A părut puţin mirată, dar a răspuns că da.

— Există un post liber la ziarul local. Dacă te atrage, pot să aranjez lucrurile.

— Vorbeşti serios?

Spusese asta cu un fel de înflăcărare.

— Bineînţeles... dacă vrei.

— Se plăteşte regulat? M-am săturat să mă întreb în fiecare zi cum voi mânca mâine.

Am privit-o atent.

— E chiar aşa nasol?

Marian French mi-a schimbat gheaţa.

— E chiar aşa nasol, a repetat ea cu un aer serios.

— Ei bine, s-a făcut... Eşti angajată. Trimite înapoi marfa şi trimite-l pe patronul tău la toţi dracii, am zis, mângâindu-i uşor mâna. Vino mâine dimineaţă la ziar şi spune-i lui Reg Phipps – redactorul şef – că eşti noua lui secretară. Spune-i că eu te-am trimis.

Nu părea foarte convinsă.

— Eşti sigur că o să meargă? Poate că n-am să-i plac.

— Lui Phipps? am zis râzând. Dacă ai vedea-o pe cea pe care o are acum! O să fie în al nouălea cer...

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc... a început ea, dar am oprit-o cu un gest.

— Gata, treaba s-a aranjat!

A aruncat o privire spre ceasul de la mâna mea.

— Te rog să mă scuzi, a zis ea, sunt obligată să te părăsesc... Să nu crezi că ai de-a face cu o ingrată, dar i-am promis lui Ted Esslinger că ies cu el la plimbare şi trebuie să mă schimb.

— Esslinger? am zis încruntându-mă. Merge tare tipul! Ieri seară te-a întâlnit prima dată.

— Oh, ştii şi tu cum e! a zis roşind puţin. N-aveam nimic deosebit de făcut, şi mi-a telefonat...

— Glumeam, am zis văzând că îi creasem o stare de stinghereală. De altfel, e un băiat simpatic. Sper că veţi petrece o seară frumoasă.

S-a îndreptat spre uşă.

— Aş mai putea să fac ceva pentru tine, înainte de a pleca?

— Nu... Dar dacă Esslinger soseşte înainte de a fi tu gata, trimite-l la mine.

Imediat ce a ieşit pe uşă, am aprins o ţigară şi am început să mă gândesc la ea. Era o fată de treabă, şi îmi părea bine că făcusem ceva pentru ea... Apoi gândurile mi-au zburat la Audrey Sheridan. Asta era pentru mine o adevărată surpriză. Nu mă aşteptam să dau peste o asemenea frumuseţe de fată – şi un aşa temperament – într-o văgăună precum Cranville. Mă întrebam de unde avea atâţia bani. Dacă ce auzisem era adevărat, agenţia ei de detectivi era un eşec, dar aspectul exterior, ca şi apartamentul, dovedeau că avea bani. Poate că tatăl ei îi lăsase ceva lovele.

Felul în care îl înfruntase pe Starkey dovedea că nu se lăsa intimidată. Şi era şi tare bine făcută. Trebuie să recunosc mi-ar fi surâs să lucrez cu ea. Mă întrebam cum ar fi reacţionat colonelul Forsberg dacă i-aş fi propus să o angajeze ca agent la „Cercetări Internaţionale”. Cred că i s-ar urca sângele la cap.

Tocmai mă gândeam cum era mai bine să-l abordez pe Starkey, când Ted Esslinger a băgat capul pe uşă.

— Intră, am zis ridicându-mă în capul oaselor şi potrivindu-mi cu grijă săculeţul cu gheaţă.

— Dumnezeule mare! a exclamat el privindu-mă cu stupefacţie. Cum arătaţi!

— Stai jos, am zis arătându-i scaunul de lângă pat. Trebuie să stăm de vorbă.

S-a aşezat pe scaun şi a continuat să mă privească cu un aer preocupat de fizionomia mea.

— Ce-aţi păţit?

— Am căzut peste o grămadă de pene, i-am explicat pe scurt. Ceva noutăţi despre Mary Drake?

A scuturat din cap.

— Nimic. Oraşul e în fierbere. Mulţimea s-a dus până la sediul poliţiei şi a ieşit cu împuşcături.

— Au fost răniţi?

— Nu. Poliţia a tras în aer. Asta i-a speriat pe oameni. Să ştiţi, domnule Spencer, că dacă lucrurile vor continua în felul ăsta, o să iasă dandana mare.

— Dacă mă gândesc bine, cred că asta e tot ce doresc. Când nu va mai avea oraşul în mână, Macey va fi obligat să facă ceva.

S-a uitat la mine cu o privire plină de curiozitate.

— Ce-a putea să facă mai mult decât dumneavoastră?

Am rânjit.

— O mulţime de lucruri, dar asta n-are importanţă. Cine se ocupă de înmormântarea lui Dixon?

— Municipalitatea. Tata a dat sicriul, dar municipalitatea...

— Aş vrea să ştiu unde e cadavrul lui Dixon şi cine îl pune în sicriu?

— Se află la morga municipală, a răspuns Ted cu un aer puţin dezorientat. Acolo a fost dus sicriul în dimineaţa asta. Oamenii de la morgă vor pune cadavrul în sicriu. De acolo va fi trimis în salonul funebru al tatălui meu. Funeraliile vor avea loc a doua zi.

— Deci nimeni nu va vedea cadavrul, în afara celor de la morgă?

— Cred că nu, a zis el cu un aer din ce în ce mai uimit. Dar ce vreţi să spuneţi?

— Nu te preocupa de ce vreau să spun, am răspuns. Eu pun întrebările. Încă ceva... Cum ai ajuns să bănuieşti că magazinul foto putea să aibă vreo legătură cu dispariţia fetelor?

— Păi, v-am spus deja! Luce MacArthur fusese fotografiată pe stradă şi mi-a arătat tichetul.

— Ştiu... ştiu... Dar nu este destul pentru a face legătura cu răpirile. E o deducţie cam prea savantă, am zis aruncându-i o privire pătrunzătoare. Cred că ştii ceva.

A părut stingherit.

— Dă din tine, am zis.

Nu eram prea convingător făcând pe durul cu un săculeţ de gheaţă pe cap, dar probabil că totuşi am reuşit, pentru că mi s-a părut speriat.

— Ştiţi... eu... n-am crezut că asta ar putea avea importanţă, a zis el înroşindu-se la faţă. Dixon mi-a spus ceva...

— Dixon? Ce ţi-a spus Dixon?

— Doar că magazinul foto era amestecat în răpiri. Nu credea că fetele fuseseră asasinate. Credea...

— Ştiu ce credea Dixon, am bombănit eu. Deci nu era părerea ta personală? Era părerea lui Dixon?

Şi-a dres glasul cu un aer jenat şi a zis:

— Da... voiam să credeţi...

Am rânjit şi m-am aşezat confortabil în pat.

— Ai vrut să cred că asta e ideea ta. Nu-i aşa? Să lăsăm asta, am zis. Ţi-a spus Dixon pentru ce avea bănuieli în legătură cu magazinul foto?

A scuturat din cap.

— În orice caz, avea dreptate, a zis Ted. Fotografia lui Mary Drake o confirmă. Ce veţi face acum?

Nu aveam chef să răspund la întrebări, aşa că i-am spus că tocmai mă gândeam la toată povestea şi că mă durea îngrozitor capul. În momentul ăla a intrat Marian.

— Plecaţi amândoi, am zis închizând ochii. Vreau să mai dorm puţin. Gheaţa mi-a făcut bine.

După ce-au plecat, am ridicat receptorul telefonului şi am sunat din nou la ziar. Mi-a răspuns Phipps. Mi-a spus că avusesem noroc, căci tocmai voia să plece.

— Începând din momentul ăsta, aş vrea să ştii că nu mai ai casă. Ştii unde e morga municipală?

A răspuns că da. Ce treabă aveam cu morga?

— Mai vorbim noi despre asta diseară, am zis. Vino la mine pe la miezul nopţii. Vreau să-ţi încredinţez o trebuşoară.

— De acord.

Sunetul vocii sale trăda o mare curiozitate.

— Are vreo legătură cu morga?

Nu i-am dat nici o informaţie în această privinţă, în schimb l-am întrebat dacă ştia să se folosească de un aparat foto.

— Bineînţeles. Trebuie să-l iau cu mine?

I-am răspuns că exact asta voiam să-i cer.

— Pune-ţi nişte haine de culoare închisă şi tenişi în picioare, şi încearcă să arăţi ca un spărgător, i-am spus.

Am închis mai înainte de a avea timp să-mi mai pună vreo întrebare.

*
* *

Audrey Sheridan a deschis uşa apartamentului, s-a încruntat cu un aer ironic şi s-a tras într-o parte ca să mă lase să intru.

Era foarte drăguţă cu halatul ei de casă alb cu flori roşii, cu pijamaua de mătase albă şi sandalele roşii.

— Asta e o surpriză, a zis ea. Totuşi ai venit. Cu şalele burduşite şi restul... Mi te închipuiam în pat cu o infirmieră la căpătâi.

— Ai cam ghicit, am răspuns.

Mi-am pus pălăria pe un scaun şi am continuat:

— Ce mai face braţul?

S-a îndreptat spre o măsuţă pe rotile pe care se aflau pahare, sticle şi cuburi de gheaţă.

— Destul de bine, mulţumesc, a spus ea punând un cub de gheaţă în unul din pahare.

— Sper că n-ai capul chiar atât de demolat pe cât pare.

I-am răspuns că lucrurile mergeau bine. În ciuda solicitudinii pe care o aveam unul pentru celălalt, atmosfera mi s-a părut dominată de o oarecare stinghereală.

Mi-a dat paharul şi s-a aşezat pe canapea.

— Ţi se întâmplă des ca atunci când vin clienţii să te găsească în cafteli cu haidamacii? am întrebat aşezându-mă în faţa ei.

— Rube nu era în starea lui normală. De obicei nu e deloc aşa.

— Vrei să spui că era aşa pentru că nu voiai să-i dai batista?

Şi-a îndreptat privirea spre sandale, apoi a spus:

— Cred că n-ai avut destul timp ca să vizitezi oraşul? Fireşte, n-are nimic extraordinar. Dar are locuri mai plăcute decât restul.

— Să lăsăm oraşul, am zis. Spune-mi mai bine cum ai învăţat jiu-jitsu.

— Să nu vorbim de mine, a zis ea imediat. Mai bine să vorbim de tine. Eşti de multă vreme detectiv?

— Mi-ar plăcea să-ţi povestesc viaţa mea, merită, dar în acest moment, din nefericire, n-am timp, am răspuns. Ai spus pe bună dreptate că nu-ţi place să amesteci utilul cu plăcutul.

S-a încruntat dar n-a răspuns.

— Patru fete au dispărut din acest oraş. Tu şi eu am fost angajaţi să le găsim. Toate persoanele cu care am vorbit până acum n-au nici cea mai mică idee despre ce ar fi putut să li se întâmple. Nu mă ocup de acest caz decât de patruzeci şi opt de ore, dar deja e prea mult. Când oamenii îşi rezolvă micile lor neînţelegeri, nu se ştie ce li se poate întâmpla, oricum, pista se „răceşte”. Nu crezi că ar fi o idee bună să lucrăm împreună şi să ne folosim în comun de informaţiile pe care le avem?

— Poate, a zis ea cu prudenţă. Problema e dacă ai ceva de pus în comun, sau dacă nu cumva vrei să afli de la mine ce ştiu.

— Ţi-ai pus în cap că tu vei rezolva cazul. Nu-i aşa? Am dreptate?

S-a încruntat uşor.

— Când tata a murit, mi-a lăsat mie agenţia. Era mândru de ea, căci făcuse o treabă destul de bună pentru un om bătrân şi bolnav. Spera că voi continua şi vreau să continui. Până acum, nimeni nu m-a luat în serios în oraşul ăsta, dar în curând îşi vor schimba părerea. Toţi m-au luat peste picior, şi cred că nu sunt sănătoasă la cap încercând să menţin în continuare agenţia, dar îţi garantez că nimeni nu mă va împiedica să continui.

— Şi în timpul ăsta, am zis, patru fete au dispărut şi, după câte ştiu, nu le-ai găsit. Nu crezi că ai avea tot interesul să mi te alături? Împreună am putea să ajungem la ceva măcar satisfăcător.

A strâns din buze.

— Mă întreb pe ce te bazezi ca să crezi că vei putea să ajungi la ceva? a întrebat ea cu răceală.

— Mi-ai făcut o chestie urâtă seara trecută, dacă vrei să-ţi împrospătez memoria. Cu batista şi cu cele trei fotografii aş fi putut să-l prind la înghesuială pe Macey. Mi-ai luat batista. Poate că tot tu ai luat şi fotografiile. La asta mă refeream când am spus că ne pierdem timpul. Lucrăm unul împotriva celuilalt.

— N-am luat fotografiile, a spus ea cu o voce joasă. Altcineva mi-a luat-o înainte.

— Şi l-ai văzut pe Dixon? am zis cu un ton neglijent.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Dixon? Ce vrei să spui?

— Dixon era într-un fotoliu, lângă fereastră. La fel de mort ca un pui în frigare. Deci nu l-ai văzut?

Mă privea cu stupoare.

— Nu era acolo... Spui asta aşa...

Ar fi putut foarte bine să nu-l remarce, dacă s-a folosit de o lanternă şi dacă s-a dus drept la sertar ca apoi să iasă imediat.

— Nu spun aşa... Îţi dai seama că te-ai băgat singură în gura lupului? Dacă te-ar fi prins cineva, Macey îţi punea în cârcă asasinatul cât ai zice peşte.

— Dar Dixon a murit din cauza unui stop cardiac.

— Bine, bine, să nu mai vorbim despre asta, am zis eu, neavând intenţia să intru în explicaţii. Dar asta nu e o treabă pentru fetiţe. E o afacere politică cu o sumedenie de combinaţii. Crezi că te vor lăsa să-ţi vâri nasul în bucătăria lor murdară?

S-a aplecat puţin în faţă.

— Şi crezi că vor face o excepţie pentru tine?

— Asta e meseria mea, şi pentru asta sunt plătit, am explicat cu răbdare. Iar eu sunt bărbat.

S-a rezemat de speteaza canapelei şi m-a privit pe jumătate supărată, pe jumătate amuzată.

— Încă nu sunt convinsă, a zis ea.

— Bine, am zis. S-o luăm altfel. Crezi că fetele au fost suprimate, sau că au fost doar răpite?

A suflat deasupra capului un norişor de fum.

— Dar tu ce crezi?

— Eu cred că au fost doar răpite. Dacă ar fi fost omorâte, care ar fi fost motivul şi unde sunt cadavrele?

A aprobat cu un aer ironic.

Începeam să mă enervez.

— Poate crezi că nu e vorba nici de asasinat, nici de răpire?

— Ce mai rămâne? a întrebat ea privind pe fereastră cu un aer absent.

— Presupunând că Starkey le-a plătit ca să dispară. Nu crezi că asta i-ar discredita pe clienţii noştri?

— Şi toate astea le-ai găsit singur? a zis ea cu un aer de mirare exagerată.

— Ascultă, micuţo, felul ăsta de conversaţie n-o să ne ducă prea departe. Poţi să mă ajuţi, şi pot să te ajut. Cunoşti oraşul ca pe buzunarul tău, cu toate dedesubturile şi micile combinaţii. Eu vin cu experienţa. Intri în joc, da sau nu?

— Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar prefer să acţionez singură, a zis ea.

— Eşti mai încăpăţânată decât un catâr, am zis agasat de obstinarea ei. Esslinger te foloseşte doar ca să pară că face ceva. Puţin îi pasă dacă fetele sunt găsite sau nu. Tot oraşul te consideră mica detectivă drăguţă şi curajoasă care vrea să continue renumele tatălui. Râd de tine, dar le eşti simpatică. Iar Esslinger profită de asta. Chiar nu poţi înţelege asta?

Ochii îi scapărară de mânie.

— Poţi să spui orice, a zis ea ridicându-se. Nimeni nu mă va împiedica să fac ceea ce am hotărât să fac, cu atât mai puţin un newyorkez infatuat.

M-am ridicat şi eu.

— Aşa, deci? am zis dând frâu mâniei. Ei bine, nu eşti decât o biată încăpăţânată! E nevoie să-ţi bage cineva minţile în cap. Şi am intenţia să mă ocup chiar eu de asta.

A deschis larg uşa.

— Du-te şi spune toate astea altuia mai naiv, dacă vei găsi, a zis ea cu dispreţ.

— Să nu zici că nu te-am avertizat! Treaba asta e mult prea dură pentru tine. O să-ţi rupi gâtul. Închide agenţia şi apucă-te de tricotat. Mă angajez chiar să-ţi cumpăr lâna necesară.

— Oh! a exclamat ea. Te urăsc! Să nu te mai prind pe-aici!

M-am apropiat de ea, am tras-o la mine şi am sărutat-o.

Am rămas aşa un moment, cu braţul după umărul ei, cu buzele lipite. M-am depărtat şi am privit-o.

— Dumnezeule mare.... de ce-am făcut asta? am zis eu surprins.

A dus mâna la buze şi s-a uitat la mine. Mânia dispăruse din ochii ei.

— Poate că a fost dorinţa ta, a zis ea cu glas scăzut. Şi mi-a închis frumuşel uşa în nas.

*

* *

Când am intrat în holul hotelului, l-am zărit pe Reg Phipps conversând cu recepţionera.

S-a uitat peste umăr când m-a auzit intrând şi privirea i s-a luminat.

— Pe curând, i-a zis el fetei. Să te gândeşti la mine.

— Salut! i-am zis lui Reg luând cheia şi am întors capul spre fată.

— Ce mai faci, frumoaso?

Ea a aruncat o privire la vânătăile mele.

— S-ar zice că mai mult încasezi decât dai, a zis ea cu un aer glacial.

Am urcat scările împreună cu Reg.

Am băgat cheia în broască, am descuiat şi am intrat în cameră.

I-am arătat un scaun.

— Stai jos şi spune-mi dacă ai aparatul?

— E în maşină, a răspuns el. Ce se pune la cale?

— În seara asta avem de făcut o trebşoară, am zis aşezându-mă pe pat. Cadavrul lui Dixon se află la morga municipală. Vom face o poză a cadavrului, poză pe care o vom publica mâine pe prima pagină a ziarului, însoţită de povestea asasinării lui Dixon şi cum Macey încearcă să ducă lumea de nas.

A tresărit brusc.

— N-o iei pe ocolite! Cred că nu vorbeşti serios?

— De ce nu?

S-a aşezat mai bine pe scaun, uitându-se ţintă la mine.

— Asta va pune pe fierbere tot oraşul, a început el.

— Asta şi vreau, am zis întrerupându-l. Ascultă-mă bine, Reg. Nu voi găsi niciodată fetele, dacă agenţii din oraş nu pun şi ei umărul. Iar ei nu vor face nimic atâta vreme cât alegerile îi blochează. Aş vrea să scrii un articol în sensul ăsta...

Şi i-am spus toată povestea cu *Stop-Foto*.

— Acum cunoşti toate faptele. Cel mai bun mijloc e să faci asta ca un şir de întrebări. Oare locuitorii din Cranville ştiu că cele patru fete dispărute au fost toate fotografiate pe stradă de un angajat de la *Stop-Foto* şi că Dixon făcuse copii după ele? Că fotografiile au fost furate şi că Dixon a fost asasinat? Cine le-a furat şi cine l-a asasinat pe Dixon? Al cui e magazinul foto? De ce a spus şeful poliţiei, Macey, că Dixon a murit de un stop cardiac? Priviţi fotografia de mai jos. Seamănă asta cu un stop cardiac?... Aţi observat? Aşa au fost măsluite faptele. Oamenii să tragă concluziile.

— E înspăimântător, a zis el, lovind cu pumnul în palma celeilalte mâini. O să cam iasă cu scântei! Dacă după chestia asta Starkey nu ne pune toată banda lui pe cap, mă întreb ce i-ar trebui mai mult.

— Ai încă timp să te retragi, Reg, i-am amintit.

— Glumeşti, a replicat el. Asta îmi trebuia. Wolf a fost de acord cu chestia asta?

— Da, am răspuns. Şi asta înseamnă o sută de dolari pe săptămână pentru buzunarul tău.

Am simţit deodată dureri în cap.

— Ţi-am găsit o tipesă în locul baborniţei. Cred că o să fie bine.

Reg a părut dezamăgit.

— Fir-ar să fie... Speram să fiu în stare să-mi aleg propria secretară. Cum arată?

— Cred că merge, am zis, dacă nu eşti prea cusurgiu. E adevărat că are picioarele strâmbe, dar sub birou nu se vede.

Părea tare nefericit.

— Din moment ce sunt obligat să o iau... a zis el melancolic.

— Ce ştii despre Audrey Sheridan? am întrebat.

— Tot ce se poate şti. E o gagică bună! Ai văzut-o?

— Da... E adevărat că agenţia ei e un eşec?

— Nu din vina ei, a zis el. Înainte de povestea asta, pe la noi nu prea au fost crime. Mă întreb cum a rezistat bătrânul.

— Dar ea? De unde are bani? Biroul ei e mai luxos decât holul hotelului Ritz.

— Avea un unchi în vest, care a închis ochii şi i-a lăsat ceva bănişori, mi-a explicat Reg. A profitat de ei ca să-şi ia mobilă şi să se instaleze, sperând că afacerile vor începe să meargă mai bine.

Am mârâit neîncrezător.

— E complet nebună. Asta înseamnă să arunci banii pe fereastră. Dar recunosc că arată bine. Nu crezi?

Mi-a aruncat o privire ştrengărească.

— Nu-ţi pierzi vremea, ai?... N-ar strica să-ţi ştergi rujul de pe buze.

M-am şters repede cu batista, puţin cam jenat.

— Devin neglijent, am bombănit, evitându-i privirea.

— Zău că mi-ar plăcea să gust şi eu! Ţi-a plăcut?

O bătaie în uşă a întrerupt în mod fericit această scenă care devenea stingheritoare.

Marian French a băgat capul pe uşă.

— Crezi că e bine ceea ce faci acum? a zis ea cu un ton plin de reproş. De ce nu eşti în pat?

Reg Phipps se uita la ea cu ochii holbaţi. A respirat adânc şi a şuierat uşurel cu admiraţie.

— Salut, Marian! Nu-ţi face griji pentru mine, am zis. Ai petrecut o seară frumoasă?

A făcut câţiva paşi în cameră.

— Cum ai putut să ieşi din cameră cu un astfel de cap! a zis ea prefăcându-se că vrea să mă certe.

— Fără el n-aş fi putut să ies! am răspuns zâmbind. Aş vrea să-ţi prezint pe Reg Phipps, redactorul şef al ziarului local. Reg, îţi prezint pe Marian French, noua ta secretară.

Reg, care se sculase în picioare, s-a făcut roşu ca o sfeclă.

— Sper că nu glumeşti, a bâiguit el.

I-am făcut cu ochiul fetei.

— Ţi-am spus că o să fie nebun după tine, am zis.

— Ah, domnişoară French, e minunat! a zis Reg, adresându-se ei, de parcă eu încetasem brusc să mai exist.

E cea mai frumoasă zi din viaţa mea! Vei vedea, ne vom înţelege excelent.

Marian a răspuns că spera că aşa va fi. Părea puţin stingherită.

— N-o intimida, am zis. Nu-i nevoie să te uiţi la ea de parcă ai vrea s-o mănânci!

Reg s-a uitat la mine încruntat.

— Dă-mi pace o secundă, te rog, a zis el... Veniţi mâine? a întrebat el întorcându-se spre Marian.

— Da, dar nu bat la maşină chiar atât de bine, a mărturisit ea. Dar mă voi obişnui repede, dacă ai puţină răbdare.

Reg a respirat adânc.

—Nu e nevoie să vă grăbiţi, a liniştit-o el. Puteţi să întrebaţi tot ce nu ştiţi.

— Şi ai grijă ce-l întrebi, am zis. Unde e Esslinger?

— M-a condus şi s-a întors acasă, a răspuns ea ajungând la uşă.

Reg s-a repezit să-i deschidă.

— Bună seara, domnişoară French, a zis el. Nici nu-ţi poţi închipui ce bine-mi pare că vom lucra împreună.

Marian mi-a aruncat o privire amuzată, i-a mulţumit lui Reg şi ne-a lăsat singuri.

— Îţi place? l-am întrebat cu un aer aproape indiferent.

Reg a închis ochii.

— E foarte simplu. E chiar femeia care îmi bântuie visele. Unde-ai descoperit-o?

I-am povestit pe scurt.

Imediat a fost cuprins de neîncredere.

— Ce mai e şi povestea asta cu Esslinger? A ieşit la plimbare cu el?

— Da... în seara asta.

— Dumnezeule mare! Asta mă doare... Cum naiba face de agaţă toate gagicile... Nu e fată drăguţă-n Cranville cu care să nu-şi dea întâlnire...

— Şi ce e de mirare? am zis amuzat de aerul lui înciudat. Esslinger e băiat drăguţ. De ce nu s-ar întâlni cu ele?

— Nu-mi place tipul ăsta, a zis Reg. Mi-a suflat prea multe gagici. Doar se uită la ele şi îi şi cad în braţe.

— Aşa eram şi eu la vârsta lui, l-am asigurat eu, îndreptându-mă spre birou unde se afla sticla cu whisky. Colegii nu puteau să mă înghită, dar n-am ajuns prea departe...

Reg a zis cu un ton amar:

— Nici pe el nu-l va duce prea departe...

Am turnat două degete de whisky într-un pahar.

— Eşti prea tânăr ca să bei whisky?

— Nu când e pe gratis, a zis Reg, cu o grabă inutilă.

— Ar fi bine să te linişteşti, am zis aşezându-mă. Trebuie să ai o mână fermă la noapte. Totul depinde de fotografia asta.

Reg s-a ridicat bosumflat.

— Când plecăm? a întrebat el.

— Poate că ar fi mai bine să plecăm imediat. Trebuie să fim siguri că nu ne vede Marian.

Reg a deschis uşa şi a aruncat o privire pe coridor.

— Nimeni, a zis el.

Am pornit împreună pe coridor şi am coborât în hol. Nora a ridicat ochii din revista ilustrată.

— Chiar nu obişnuieşti să dormi? mi-a zis ea în timp ce treceam prin faţa recepţiei.

Am ieşit împreună cu Reg în noaptea întunecată şi sufocantă.

Am urcat într-un Ford vechi şi Reg a demarat.

— Dacă o pui pe fata asta lângă Marian French, ai să vezi că parcă nici nu există, a zis el.

— Ce-ar fi să nu te mai ocupi de femele? am zis. Avem treabă. Morga e departe?

— Prima la dreapta.

Am profitat de lumina unui felinar prin faţa căruia treceam ca să mă uit la ceas. Era unsprezece şi jumătate.

— Cine-i acolo?

— Johnson, care face de serviciu noaptea. Altcineva n-ar trebui să fie. Poate am face mai bine să intrăm prin spate,

în cazul în care nu vrei să-i spui lui Johnson ce avem de gând să facem. Dar cum fotografierea cadavrelor este strict interzisă, am impresia că ar fi mai bine să intrăm prin spate.

— Ce fel de tip este acest Johnson?

— O cârpă. Îl dai de-a dura cu un bobârnac, a zis Reg oprind la semafor. Strecuratul într-o morgă n-are decât o legătură foarte vagă cu ideea pe care mi-o făceam despre o escapadă amuzantă, a continuat el.

Nici pe mine nu mă entuziasma prea tare expediţia, dar n-am zis nimic. Cămaşa mi se lipise de spate, iar capul şi corpul încă mă mai dureau.

Culoarea semaforului s-a schimbat şi Reg a urnit maşina din loc.

— Sper să putem intra fără să facem zgomot, am zis. Nu vreau să avem vreo încurcătură cu Johnson. Chiar dacă e un pămpălău, e prea cald ca să ne încăieram.

— N-o să se încaiere, a zis Reg râzând. Dacă sufli în el cade.

Am făcut la dreapta şi Reg a oprit maşina sub un felinar.

— De aici până la morgă mai sunt vreo sută de metri, a zis el luând echipamentul foto. Cred că e mai bine să mergem pe jos...

Stăteam pe trotuar şi simţeam prin talpa pantofilor căldura înmagazinată de asfalt.

Am pornit spre morgă fără să vorbim. După un moment, Reg s-a oprit şi mi-a arătat spre o străduţă îngustă.

— Aici e, a zis el cu glas scăzut.

Am aruncat o privire pe strada pustie şi am intrat pe străduţă. Era foarte întuneric. În aer plutea un miros ciudat: un amestec maladiv de sudoare şi mucegai, un miros de descompunere lentă.

— Locul ideal pentru exerciţii respiratorii, i-am şoptit la ureche lui Reg. Aici o să vin să-mi petrec viitoarea vacanţă.

A rânjit.

Am mers încetişor pe mijlocul străzii. Era întuneric beznă.

— E destul de sinistru, am zis. Dacă mi-ar sări cineva în cârcă, aş ţipa ca un mucos.

— Am ajuns, a zis Reg arătându-mi cu degetul o uşă dublă.

Am avut nevoie de câteva secunde ca s-o disting în întuneric. Am înaintat în tăcere până la uşa dublă.

— Să nu intrăm în panică, am zis.

Şi am apăsat uşor pe clanţă. Uşa era încuiată.

Am aprins lanterna şi am examinat broasca.

— Floare la ureche, am zis. Ţine bine lanterna.

Am scos briceagul, am introdus una dintre lame în broască şi am apăsat. S-a auzit un „clic” şi am deschis cu prudenţă uşa.

— Te angajez să deschizi puşculiţa sorei mele, a zis Reg. Te descurci excelent.

I-am făcut semn să tacă şi am tras cu urechea prin uşa întredeschisă. Nu se auzea nici un zgomot. Am aprins lanterna şi am luminat încăperea. Pe lângă pereţi erau înşirate un fel de mese de spital.

Am intrat în încăpere şi ne-am îndreptat în tăcere spre o altă uşă din faţa noastră. După căldura jilavă de pe străduţă, aici aveam o senzaţie plăcută de răcoare.

Am deschis uşa şi am aruncat o privire în întuneric. Mirosea puternic a antiseptic. Am aprins lanterna.

— Aici e camera post-mortuară, a zis Reg privind peste umărul meu. Trebuie să fie un culoar undeva pe-acolo, care duce la morgă.

S-a dus la uşa din faţă şi, după ce a aruncat o privire, s-a întors spre mine.

— Pe-aici, a zis.

L-am urmat pe un culoar luminat de becuri vopsite în albastru. Era deja mult mai rece. La capătul culoarului se afla o scară care ducea la subsol şi la primul etaj.

Reg mi-a şoptit la ureche:

— Johnson are un mic birou acolo sus.

Mi-a arătat cu degetul scara care ducea la primul etaj.

— Coborâm?

— Da... Nu că îmi face mare plăcere, dar...

Am coborât scara şi am împins într-o uşă grea din oţel care s-a deschis încet.

— Am ajuns, am zis văzând cele două şiruri de sicrie metalice în care erau păstrate cadavrele.

Reg se uita şi el tăcut. Faţa lui căpătase nuanţa burţii unui peşte mort iar genunchii îi tremurau.

— Cu cât plecăm mai repede de-aici, cu atât mai bine, a zis el. Poate te uiţi să vezi unde l-au pus pe Dixon...

Am privit gânditor la şirurile de sicrie.

— Nimic mai seducător decât o plimbare printre hoituri pe o noapte ca asta, am zis eu ca să-mi fac curaj.

— Strigă-l, a zis Reg cu un aer sarcastic. Poate că o să ridice capacul şi o să-ţi facă semn să te apropii.

— Te pândeşte isteria, bătrâne, am zis, pipăindu-mi buzunarul în căutarea sticluţei de whisky.

— Sunt isteric, a zis el întinzând mâna spre sticluţă.

— Ai răbdare! am zis deşurubând capacul.

Am fost surprins remarcând lipsa de fermitate a gesturilor mele.

Am tras o duşcă bună şi i-am întins sticluţa. Felul în care o lipea de buze era un spectacol care merita deplasarea.

În timp ce sugea whisky, eu am examinat sicriele. Fiecare avea o etichetă cu numele clientului. L-am găsit repede pe cel al lui Dixon.

— Iată-l, am zis întorcându-mă spre Reg.

— Foarte bine, a zis, agitând sticluţa pe care o golise. Ce mai face bătrânelul? Ar fi trebuit să-i lăsăm şi lui un strop.

I-am luat sticluţa din mână.

— Dacă m-aş chercheli la fel de repede ca tine, aş putea să pun bani de-o parte pentru bătrâneţe.

Am împins capacul sicriului şi m-am uitat o clipă la Dixon. Era un spectacol destul de groaznic.

— Hai să arunci o privire. Asta o să te dezmeticească.

Reg s-a apropiat şi s-a trezit brusc.

— Bietul bătrân, a zis el închizând ochii. Bietul bătrân şi sărmanul suflet singur...

— Să amânăm deocamdată nota necrologică, am zis. La treabă. Repede de tot!

Reg a apucat aparatul. Deodată şi-a ţinut respiraţia şi ochii lui au început să clipească. Se uita la ceva aflat în spatele meu. Am simţit că mi se face pielea ca de găină.

Uşa de oţel se deschidea încet. Am sărit amândoi într-o parte, dar în sensuri opuse: Reg spre Dixon, eu spre uşă.

M-am pus însă în mişcare cu o jumătate de secundă prea târziu. Jeff Gordon se strecura în încăpere cu un puşcoci în mână. Îmi luasem elan, nu mă puteam opri. Am lovit cu piciorul în aer, la nimereală... Am avut noroc. L-am nimerit pe Jeff la încheietura mâinii şi puşcociul i-a căzut din mână. M-am năpustit la el şi ne-am rostogolit pe pardoseală.

— Fă fotografia, i-am strigat lui Reg. Eu mă ocup de porcul ăsta.

De fapt, mai curând Jeff mă ţinea pe mine. Braţele lui de gorilă îmi strângeau cu putere coastele. Aveam braţul drept complet imobilizat de strânsoarea acelui animal care părea din beton. I-am tras câteva lovituri peste bot cu mâna stângă. Deodată, cu o mişcare de umăr, s-a rostogolit deasupra şi m-am pomenit sub el, aproape complet strivit. L-am apucat de ureche şi am început să i-o răsucesc, încercând să evit loviturile de cap în stare să omoare un bou pe care mi le trăgea sub bărbie.

După lumina bruscă a flash-ului mi-am dat seama că Reg făcuse poza. În momentul următor, Reg s-a năpustit spre noi şi a prins capul lui Jeff.

În timp ce Jeff răcnea şi izbea orbeşte în toate sensurile, am profitat ca să scap, dar în momentul în care mă ridicam, m-a apucat de gambă şi am căzut din nou pe pardoseală. Am aterizat lângă puşcoci.

— Cară-te! i-am strigat lui Reg. Îl termin singur. Ai însă mare grijă de aparat.

Reg s-a cărăbănit fără să se lase rugat. Ştia importanţa pe care o avea pentru mine fotografia...

L-am pocnit zdravăn în cap pe Jeff cu mânerul puşcociului. Mi-am amintit de scena din biroul detectivei şi forţele mi s-au înzecit. S-a năruit şi acolo a rămas.

L-am întors pe spate şi m-am îndreptat repede spre culoar. Nu se auzea nici un zgomot. Probabil că Starkey considerase că Jeff era destul de mare ca să păzească singur morga.

M-am strecurat prin camera post-mortuară şi am intrat din nou în întunericul străduţei. Căldura greoaie şi mirosul de mucegai m-au izbit brusc în faţă după frigul de gheaţă de la morgă. Mai era şi un alt miros pe care nu-l remarcasem la venire. Un miros slab de liliac.

M-am oprit brusc şi am adulmecat cu mai multă atenţie. Era într-adevăr miros de liliac. L-am strigat pe Reg.

A scos un mârâit ciudat, aproape în faţa mea. Am aprins lanterna. Era prăbuşit lângă perete, cu privirea tâmpă.

— Aparatul e la ea, a zis el încercând să se ridice.

Am crezut că înnebunesc.

— Ce spui? am zis cu un aer ameninţător. Cine? Cine?

— O gagică... A sărit la mine chiar când ieşeam.

— Ai lăsat o tipă să-ţi ia aparatul? am zis, nevenindu-mi să cred.

— M-a lovit cu şoldul de m-a trimis în zid şi...

Nu aveam nevoie să aud mai mult.

— Ticăloasa! am mârâit scos din sărite. Asta e roşcovana... Audrey Sheridan, simpatica detectivă din Cranville! Mi-a şterpelit toate indiciile descoperite până în acest moment. Nu sta aşa ca o raţă împăiată... Haide, mişcă-te!

S-a ridicat cu greu în picioare.

— Ar putea să fie ea, a zis el cu tristeţe, venind după mine. Figura asta de jiu-jitsu m-a lăsat cu buzele umflate...

— Şi pe mine la fel, am zis cu o furie reţinută. Dar e ultima dată când a avut ocazia.

— Unde mergem acum? a întrebat Reg pornind motorul.

— Tu unde crezi? Mergem la ea să iau înapoi aparatul... Nu poţi să mergi mai repede? m-am răstit eu.

— Cred că o să se lase cu distracţie, a zis Reg şi a apăsat pe acceleraţie.

= CAPITOLUL V =

Am pierdut două zile încercând să pun mâna pe Audrey Sheridan, dar a fost zadarnic. Am intrat în apartamentul ei fără să obţin nimic. Am remarcat doar că obiectele ei de toaletă nu mai erau acolo, la fel câteva haine şi valijoara pe care o văzusem cu ocazia primei mele vizite în apartament. Părea că se retrăsese de bună voie din circulaţie.

În timp ce eu o căutam, Wolf a luat în mână conducerea ziarului. Nu puteam decât să-i las mâna liberă şi am aflat de la Reg că organiza totul pe picior mare. Dar nu aveam ce să fac cu ziarul atâta vreme cât nu recuperam fotografiile cu cadavrul lui Dixon. Şi nu existau semne că le voi găsi prea curând.

Toată povestea asta mă enerva peste măsură. Partea cea mai proastă era că Starkey avea convingerea că fotografiile erau la mine. Şi ştiam că era în stare de orice ca să mă-mpiedice să mă folosesc de ele. Mă aruncam în oraş ca un trapezist fără plasă, în fiecare clipă mă aşteptam s-o mierlesc.

Cea mai mare parte a timpului stăteam la pândă în apartamentul detectivei sau la biroul ei. La sfârşitul celei de a doua zile, am ajuns la concluzia că părăsise localitatea sau că se ascundea într-un bârlog cunoscut doar de ea.

Mi-a trecut prin minte că şi ea ar fi putut să fie răpită, dar faptul că luase cu ea o valiză, fără a mai pune la socoteală fotografia care constituia o doză bunicică de dinamită, era suficient pentru a-i justifica dispariţia. Ştia că aveam să răstorn pământul ca să recuperez fotografia şi asta era destul ca să facă tot ce-i era posibil ca să evite o întâlnire între patru ochi care ar fi putut să fie foarte jenantă.

Starkey mi-a amintit de prezenţa lui în seara celei de a doua zile de după vizita pe care o făcusem la morgă împreună cu Reg.

Noaptea de dinainte o petrecusem în apartamentul detectivei şi mă simţeam destul de scârbit. M-am întors la hotel şi am intrat în cadă.

Unul dintre tipii din banda lui Starkey a aruncat pe fereastra camerei mele un mic tub de plumb plin de dinamită, care a zguduit hotelul din temelii. Dacă n-aş fi fost în cadă, n-ar mai fi rămas din mine decât o pată mare pe perete. Totuşi îmi căzuse în cap jumătate din tavanul sălii de baie.

Am ieşit din cadă clătinându-mă, am tras un prosop de sub tencuiala căzută, şi am aruncat o privire în cameră...

În zidul care dădea spre stradă era o gaură enormă, tavanul se unise cu parchetul iar uşa, ca un om beat, nu se mai ţinea decât într-o balama. Mobila însă părea distrusă de un val seismic.

Mi-am zis că gluma durase destul. Imediat ce m-am descotorosit de poliţie, am împachetat ce-mi mai rămăsese din lucruri şi am coborât să cer nota de plată.

În timp ce omul de la recepţie făcea nota, Nora cobora scara. M-a privit cu un zâmbet ironic şi destul de cinic.

— Aşa deci, a zis ea sprijinindu-se nonşalant de balustrada scării, durul durilor pleacă?

— Te cred şi eu, am zis, făcând pe tipul speriat. Când mi se trimit astfel de mesaje, ştiu că e timpul s-o iau din loc. Mă întorc la New York, unde voi duce o viaţă liniştită pe lângă Broadway.

Am surprins-o făcând cu ochiul recepţionerului.

— În orice caz, dacă mai treci pe-aici, fă-ne o vizită, a zis ea. Poate că data viitoare vor nimeri mai bine.

— Exact de asta mă tem şi eu, am zis achitând nota. Salut, fetiţo. Şi ai grijă să nu alunece cineva pe avantajele tale.

După aceste vorbe călduroase de rămas bun, am traversat holul şi am ieşit.

La intrare stăteau doi poliţişti iar în stradă câţiva oameni se uitau cu gurile căscate la gaura din zidul camerei mele.

I-am lăsat un dolar unuia dintre poliţişti ca să se ducă să-mi aducă un taxi. Nu era bine să mă arăt în stradă mai mult decât era cazul.

— Unde să te duc, şefule? m-a întrebat şoferul, trăgând maşina la trotuar.

— La gară, am zis ca să audă poliţaii sau oricine altcineva care ar fi fost interesat să tragă cu urechea.

Cei doi poliţai au rânjit fără să se jeneze. Cel căruia îi dădusem un dolar a băgat capul pe geamul portierei.

— Nu-ţi mai place la noi? a întrebat el arătându-şi dinţii galbeni.

Am răspuns că nu şi i-am făcut semn şoferului să demareze. Când am ajuns pe la mijlocul Străzii Mari, i-am spus omului de la volan că mă răzgândisem.

— Du-mă mai bine la sediul ziarului.

După două-trei minute, mi-am dat seama că nu mă ducea unde-i cerusem.

— Ce te-a apucat? am strigat la el. Ţi-am spus că vreau la sediul ziarului.

— Am auzit foarte bine, şefule, a răspuns el calm. În dimineaţa asta s-au instalat într-un local nou.

Am bombănit fără să răspund. Nu-l mai văzusem pe Reg din dimineaţa trecută şi nu aveam de unde să ştiu ce avea de gând să facă Wolf. Mi-am zis că mutarea ziarului din acea clădire sinistră fusese o idee bună.

Dacă Wolf voia să facă ceva cu ziarul, atunci trebuia să aibă nişte birouri mai ca lumea.

I-am găsit instalaţi la etajul opt al unui imobil modern. Birourile arătau bine.

Am deschis uşa de sticlă pe care era scris cu cretă numele ziarului. Erau acolo toţi trei: Wolf, Marian şi Reg. Am mai dat cu ochii şi de un tip înalt şi slab, cu sprâncene stufoase, care stătea pe colţul unui birou. Era prima dată când îl vedeam.

— Unde-ai umblat zilele astea? a bombănit Wolf imediat ce-a dat cu ochii de mine.

Mi-am pus jos valiza.

—La muncă, am zis, trântindu-mă într-un fotoliu şi zâmbind noii secretare.

— Ai găsit-o? m-a întrebat Reg.

— Pe dracu! am zis aprinzând o ţigară. A spălat putina sau se ascunde undeva. Ce oraş afurisit! S-ar zice că sunt blestemat să-mi petrec timpul căutând femeiuşti care dispar.

Wolf se uita la mine încruntat.

— Şi nu mi-ai găsit nici măcar una, a zis el. Acum, tinere, ascultă-mă cu atenţie...

— Bine, bine, am zis înfruntându-i privirea. În seara asta nu sunt dispus să primesc observaţii de la nimeni. Vreau să dorm. În urmă cu nici un sfert de oră, un tip a găsit hazliu să arunce o bombă în camera mea şi sunt puţin cam sictirit.

Această destăinuire şi-a făcut efectul.

— O bombă? a zis Marian speriată. Nu eşti rănit?

Tipul slab de pe birou a ieşit brusc din starea de letargie în care părea cufundat.

— Ce spui? O bombă? Unde? Le-am dat toate amănuntele.

Reg a sărit să ia aparatul foto mai înainte de a fi terminat ce aveam de spus.

— La dracu, să băgăm viteză! i-a zis el tipului înalt şi slab. Asta e o ştire bombă!

Aproape că s-au ciocnit unul de altul în graba lor de a ieşi din încăpere.

M-am uitat după ei o clipă apoi m-am întors spre Marian.

— Cine e slăbănogul?

— Ned Latimer, a răspuns ea continuând să mă privească îngrijorată. Lucrează pentru ziar. Eşti sigur că n-ai nimic?

— Da, da... fii liniştită, am zis aşezându-mă mai bine în fotoliu. Dar mă întreb dacă va fi ceva de durată.

Wolf şi-a aprins un trabuc uitându-se în continuare chiorâş la mine.

— Aş vrea să ştiu şi eu... a început el, dar i-am tăiat vorba.

— E timpul să avem o mică discuţie, i-am zis. Mai stai puţin.

M-am întors spre Marian.

— Scumpa mea, e cam târziu. Nu crezi că ar fi mai bine să te duci acăsică?

— Plec imediat, a zis. Dar ce-ai să faci? Adică, unde-ai să dormi?

— Fotoliul ăsta e foarte bun, am răspuns eu fără prea mult entuziasm.

— În unul din birouri e un pat, a zis ea ridicându-se. Am să ţi-l pregătesc.

I-am răspuns că ar fi foarte drăguţ din partea ei şi, luând valiza, am urmat-o pe un culoar mic care ducea la alte trei încăperi.

— O instalare în toată regula, am zis eu în timp ce ea deschidea uşa şi aprindea lumina.

Era un pat-dulap. În timp ce-l pregătea, am întrebat-o cum îi plăcea noua ei muncă.

Mi-a răspuns că toţi erau foarte amabili cu ea şi că era foarte mulţumită.

— Am plecat de la hotel în dimineaţa asta, a zis ea. Am găsit o cameră mobilată într-o clădire chiar aici în faţă. E mai ieftin şi mai comod.

I-am spus că sunt sigur că Reg e în al nouălea cer că lucrează cu ea, iar ea mi-a răspuns că aveam perfectă dreptate.

— E un puşti, a zis ea terminând de aranjat patul, dar nu e nici pe departe prost. Acum vei putea dormi pe săturate.

Ne-am întors în biroul principal. Wolf era tot în fotoliu, meditând şi morfolind capătul trabucului.

Marian şi-a luat pălăria şi geanta şi a plecat.

— Drăguţă fată, a mormăit el uitându-se la mine. Şi eficace.

— Te sfătuiesc să te mulţumeşti cu domnişoara Wilson, am răspuns eu cu răceală. E mult mai aproape de genul tău.

Mi-a aruncat o privire furioasă.

— Despre ce vrei să-mi vorbeşti? a zis el. N-am mai întâlnit până acum un tip ca tine. De ce nu încerci să faci ceva?

— Poate că nu ştii ce-am făcut până acum, am răspuns căscând şi întinzându-mi picioarele. Dă-mi voie să fac o recapitulare.

I-am expus amănunţit tot ce făcusem până atunci.

— Acum vezi bine de ce mă lovesc, am zis drept concluzie. Toţi lucrează împotriva tuturor şi din cauza asta n-o să câştige nimeni nimic. Chiar dacă aş fi luat înapoi fotografia cadavrului lui Dixon, nu ştiu dacă aş fi putut să pun crima în cârca lui Starkey. Doar i-aş fi creat necazuri lui Macey. Ceea ce, recunosc, n-ar fi fost un lucru rău.

Wolf se trăgea uşor de buza de jos.

— Deci, Starkey trage sforile, a zis el. Pune-i în cârcă asasinarea lui Dixon, şi va fi scos din joc. Mda... cu siguranţă. Asta trebuie făcut. Nu te preocupa de dispariţia fetelor. Concentrează-te asupra lui Starkey. Recuperează fotografia, ca să avem o dovadă solidă şi să-l eliminăm definitiv din cursă. Pe urmă, eu şi Esslinger vom avea drumul liber pentru alegeri. Nu mi-e frică de Esslinger.

— Şi fetele? l-am întrebat privindu-l cu atenţie.

— Când Starkey va fi la pârnaie, îşi vor face apariţia şi fetele, a mormăit Wolf. Pute de la o poştă că sunt înţelese cu el.

— Nu sunt chiar atât de sigur, am zis. El, sau altul, le-a răpit şi poate chiar le-a suprimat.

— La dracu cu afurisitele astea de fete! a zis Wolf. Ocupă-te de Starkey. Cea mai bună soluţie pentru eliminarea lui e asasinarea lui Dixon.

— S-ar putea, am zis. Dar am fost angajat ca să găsesc nişte fete dispărute. Nu ca să-l înfund pe Starkey.

Ochii lui mici luceau de furie.

— Ai fost angajat ca să lucrezi pentru mine, a zis el, şi atâta vreme cât te plătesc, vei face ce-ţi spun eu.

— Ai greşit adresa, am zis. Dacă vrei să-l înfund pe Starkey, atunci trebuie semnat alt angajament.

S-a lăsat pe spate în fotoliu şi ochii i s-au îngustat cât se poate de ciudat.

— Deci aşa? a zis el cu un fel de furie rece şi reţinută. Vrei să mă şantajezi?

— Numeşte asta cum vrei, am răspuns calm. Vreau însă să-ţi spun că n-am chef să mă bag într-o poveste în care risc s-o mierlesc la fiecare cinci minute pentru un salariu de vatman. Dacă nu eşti de acord, pot foarte bine să mă întorc la New York şi să lucrez la alt caz. Iar când am să mă trezesc dimineaţa, voi putea să-mi fac toaleta fără să dau în baie peste doi ucigaşi. Treaba pe care mi-o ceri e ceva special. În fiecare moment am toate şansele să ajung lângă strămoşii mei. Iar dacă mă iau de Starkey, pot să consider că deja am ajuns în împărăţia cerurilor. Macey nu va mişca un deget, tu la fel, iar Esslinger va fi foarte mulţumit să-mi pună la dispoziţie unul dintre sicriele sale.

— Du-te la naiba! a zis el în cele din urmă. Voi scrie colonelului Forsberg să-mi trimită pe altul.

I-am râs în nas.

— Nu te copilări, am zis. Colonelul Forsberg conduce o agenţie de detectivi. N-are nici o legătură cu trebşoara de care ai nevoie tu. Dacă ar şti ce îmi ceri în momentul ăsta, te-ai trezi cu banii înapoi şi pe mine m-ar rechema pe loc.

Am aruncat ţigara şi am întins degetul spre el.

— Dacă vrei să-l ai în mână pe Starkey, poţi, dar trebuie să plăteşti cât face şi să-mi laşi mână liberă. Dacă eşti de acord, îl scot din cursă.

— Cum? a zis Wolf.

—Nu-ţi face griji în privinţa procedeului, am răspuns. Dacă vrei să ţi-l aduc legat fedeleş şi cu o floricică roz între dinţi, spune, şi o fac imediat.

— E ceva care nu-mi place la tine, a mormăit Wolf. Ce joc faci?

A scuturat scrumul într-o mică scrumieră de cupru de pe birou.

— Cât vrei?

— Cinci mii vor fi de ajuns. La preţul ăsta, peste opt zile Starkey e al tău.

A scuturat din cap.

— E prea mult, a zis el. Şi jumătate e prea mult.

— Depinde cum priveşti problema, i-am atras eu atenţia. Pentru mine, asta e suma la care îmi evaluez viaţa.

— Două mii de dolari, şi îţi las mână liberă, mi-a oferit el în cele din urmă. Ăsta e ultimul meu cuvânt.

Am văzut că era hotărât.

— Bine, am zis. Faci o afacere bună. Ai noroc că nu-mi plac discuţiile despre bani. Scrie cecul şi de mâine dimineaţă plec la vânătoare.

— După ce-l scoţi pe tuşă pe Starkey, a zis Wolf cu o voce tăioasă.

Am scuturat din cap.

— Nu, banii acum sau nimic. Doar nu vrei să fac tot timpul numai cum vrei tu?

A văzut pe faţa mea că ar fi pierdut timpul încercând să discute. A scos carnetul de cecuri, a completat unul şi mi l-a întins peste birou.

— Mi-ai spus că am mână liberă, i-am amintit.

— Adcă?

— Adică nu trebuie să fii văzut la ziar. Nu există decât un singur mijloc de a-i veni de hac lui Starkey, şi e bine ca să nu fii amestecat în treaba asta.

A început să bată darabana cu degetele pe birou.

— Ce vrei să pui la cale? a întrebat el cu un aer bănuitor.

— Deocamdată, aş prefera să rămâi în afara problemelor ziarului. Dacă peste opt zile Starkey nu e la răcoare, îţi dau înapoi banii. Ca să-l prind pe Starkey cu mâţa-n sac, am nevoie de ziar, şi, dacă nu vrei să te trezeşti cu o bombă, mai bine stai acasă.

S-a ridicat.

— Opt zile, a zis. Dacă în opt zile n-ai reuşit, îmi dai banii înapoi şi te cari de-aici. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, am răspuns căscând. Acum aş vrea să mă culc!

*
* *

A doua zi dimineaţă, la orele zece, stăteam în biroul pe care Wolf şi-l rezervase lui.

Marina, Reg şi Latimer erau cu mine.

— Nu ştiu ce credeţi voi de toate astea, am zis împingând scaunul în spate ca să-mi pot întinde picioarele pe birou, dar am mână liberă opt zile şi, în acest răstimp, trebuie să rezolv cazul. Poate că preferaţi să nu vă amestecaţi. Tot ce puteţi câştiga e un loc în faţă la spectacol şi una dintre acele ştiri senzaţionale care va asigura reputaţia gazetei până la sfârşitul ei. S-ar putea să iasă lucruri nasoale, dar veţi trudi în interesul oraşului. Vreau să ştiu dacă vă tentează sau nu?

Se uitau la mine cu mare atenţie.

— Ce trebuie să facem? a întrebat Reg. Poţi conta pe mine.

— Trebuie să aruncăm în aer capacul afurisitului ăsta de oraş, am zis. Nu va fi prea greu, dar nu e decât un început. Trebuie găsită Audrey Sheridan de la care să luăm înapoi fotografia. Cu ea, vom încerca să punem asasinarea lui Dixon în spinarea lui Starkey şi a bandei sale. Asta ar trebui să provoace o oarecare fierbere, iar când oraşul va fi în fierbere, sper că asta va duce la descoperirea celor patru fete. E mai bine să nu mă arăt o zi-două, dar puteţi face unele lucruri pentru mine. Aş vrea să ştiu dacă cadavrul lui Dixon a fost furat de la morgă sau a fost dus la Esslinger. Şi aş mai vrea să ştiu ce face poliţia în cazul dispariţiei tinerei Mary Drake.

Mi-am fixat privirea asupra lui Latimer.

—Ai putea să faci tu asta, ducându-te la Macey şi pretextând că vrei să-i iei un interviu. Lasă-l să creadă că eşti de partea lui şi încearcă să obţii de la el cât mai multe informaţii.

M-am întors spre Marian.

— Tu te-ai putea întâlni cu Ted Esslinger. Ar trebui să ştie dacă Audrey a fost în legătură cu tatăl lui zilele astea. Aş vrea să am şi câteva informaţii şi despre Edna Wilson. E ceva la ea care mă intrigă.

M-am oprit o clipă ca să aprind o ţigară.

— Şi ar fi bine să ştim şi unde se afla Jeff Gordon în noaptea în care a fost asasinat Dixon.

— De acord, a zis Reg. Ne vom ocupa de toate astea. S-a uitat la Latimer care a dat tăcut din cap.

— Perfect, am zis. Haide, toată lumea la treabă. Vă aştept aici la şapte. Dacă e ceva deosebit de important, daţi un telefon, voi fi aici toată ziua. Dacă unul dintre voi o vede pe Audrey, să lase totul şi să o urmărească până la ascunzătoare. Şi să-mi telefoneze imediat.

După ce-au plecat, am scris un nou raport colonelului Forsberg. Fiecare agent care lucrează pentru colonel trebuie să-i trimită un raport pe zi. E un lucru bun. Asta arată dacă banii sunt bine cheltuiţi şi în acelaşi timp limpezeşte ideile şi face să apară detalii care altfel ar fi fost neglijate.

Recitind raportul, am fost frapat în mod deosebit de un lucru: ciudăţenia poveştii cu magazinul foto.

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mi se părea mai ciudat. Habar n-aveam cum alegea Starkey fetele pe care le răpea – admiţând că Starkey era vinovatul. În acest caz, ideea de a pune un tip din banda lui să le fotografieze pe fete şi să le dea o adresă unde să vină să-şi ia fotografia, şi acolo să le răpească, era teoretic bună. Dar numai teoretic. Fata în cauză ar fi putut foarte bine să nu vină după fotografie. Era cât se poate de evident. Iar dacă venea şi era răpită, cum era scoasă din magazin? De ce fotografia tinerei Mary Drake se afla în vitrină în ziua răpirii sale? Era ceva care nu se potrivea, dar nu vedeam ce.

Până la urmă, am lăsat de-o parte chestia cu magazinul şi am petrecut restul dimineţii în pat, reflectând şi moţăind.

Când m-am trezit, Reg stătea aplecat asupra mea. Pe faţa lui se putea citi o anumită iritare.

M-am frecat la ochi, am căscat şi m-am aşezat pe marginea patului.

— Să nu crezi cumva că dormeam, am zis întinzându-mi picioarele şi trecându-mi energic mâinile prin păr. Aşa gândesc eu. Am gândit al naibii de mult de când aţi plecat.

— Aşa cred şi eu, a zis el cu un zâmbet sarcastic. Şi în timpul ăsta am bătut drumurile de nu mă mai ţin pe picioare.

M-am uitat la ceas. Era puţin trecut de trei.

— Doamne sfinte! Nu credeam că e atât de târziu, am zis. Nici măcar n-am mâncat.

— Nu te mai gândi la masă, a zis Reg. Am noutăţi.

— Stai jos şi spune-mi tot, am zis ridicând receptorul telefonului. Sun la restaurantul din faţă.

— Audrey Sheridan se află în oraş, a zis el. Am văzut-o.

— Şi ce cauţi aici? am zis privindu-l cu severitate. De ce n-ai urmărit-o?

Înainte de a putea răspunde, a trebuit să vorbesc la telefon. Am comandat sandvişuri şi o sticluţă de whisky.

— Zi, am spus eu închizând.

— N-am avut noroc, a zis el strâmbându-se. Era într-un taxi. A întors capul când a trecut pe lângă mine. În timp ce căutam alt taxi, celălalt a dispărut. M-am plimbat prin preajmă încercând s-o găsesc, dar n-a mers.

Am aprins o ţigară şi m-am aşezat la birou.

— Şi în afară de asta? Dixon?

— Vechea şmecherie! Esslinger a trimis un dric ca să ia cadavrul lui Dixon şi dricul a luat foc. O mână de cenuşă şi câteva oase calcinate, asta a mai rămas din Dixon. Aş fi venit mai repede, dar a trebuit să dau fuga la tipografie ca să dau asta pe prima pagină. Nimeni nu ştie cum a izbucnit focul. În câteva secunde, dricul a fost mistuit de flăcări. Şoferul a avut norocul să nu păţească nimic.

—Nu e rău deloc, am mormăit eu. Mda... nu e rău deloc. În orice caz, asta creşte importanţa fotografiei. După distrugerea fotografiei, lui Starkey n-are de ce să-i mai fie frică.

— Dar nu suntem siguri că Starkey l-a omorât pe Dixon? a întrebat Reg.

— Tot aia e. Dacă n-a făcut-o el, a făcut-o Jeff. E ceva care mă deranjează în povestea asta cu magazinul foto. Poate că cineva a pus la cale o chestie ca să pună răpirile în cârca lui Starkey. Să nu uităm că Dixon avea acele fotografii. Pot să presupun că exercita o oarecare presiune asupra lui Starkey.

Reg a părut intrigat.

— Ce fel de presiune?

—Nu ştiu. Dacă aş şti, ar fi foarte bine. Dar să presupunem că Dixon îl şantaja pe Starkey pentru fotografii. Oare ăsta nu era un motiv suficient ca să-l suprime?

— Mda... bineînţeles, a zis Reg nu prea convins. Dar nu cred că ai nimerit bine. Poate eşti pe aproape, dar încă n-ai nimerit!

— Ştiu, am zis scărpinându-mă în cap. Dar voi reuşi până la urmă. Până atunci, ar fi bine să te duci la Esslinger să vezi dacă o găseşti pe Marian. Îi spui că ai văzut-o pe Audrey. Poate se întâlnesc.

În afara câtorva telefoane de la nişte tipi pe care nu-i cunoşteam, restul zilei a fost cât se poate de liniştit. Încă nu aveam habar ce voi face când a început să se întunece, dar simţeam că voi trece la acţiune.

Reg şi Latimer au sosit cu câteva minute înainte de şapte. Când au intrat mă aflam la birou.

— Ia te uită! a zis Reg. Credeam că te găsesc iar dormind.

— Vreau să dau exemplu, am răspuns invitându-i să ia loc. Unde e Marian?

— Vine şi ea, a zis Latimer legănându-şi picioarele lui pe braţele fotoliului şi aprinzând o ţigară. O femeiuşcă mişto de tot. Dacă ar răspunde sentimentelor mele, cred ca am ajunge departe.

Reg s-a încruntat.

— Te sfătuiesc să-o laşi moartă, a zis el cu un aer feroce. E secretara mea. Nu-mi place să fiu călcat pe bătătură.

— Gura! am zis. Să ascultăm ce are să ne spună Latimer.

— Nu mare lucru. M-am văzut cu Macey. Mi-a servit vechile minciuni. Poliţia speră să le găsească pe fete dintr-o clipă în alta. După felul în care vorbea, se vedea foarte bine că nu credea nici el ce spune. Totuşi a admis că era vorba de un răpitor, şi chiar mi-a spus că Wolf trage sforile ca să-i tulbure serviciul.

— Nu! A zis asta?

Latimer a dat din cap.

— Mda... dar fiindcă vedea că sunt de partea lui. Altfel n-ar fi spus asta.

— Mâine, pe prima pagină, cu litere mari, am zis, va apărea: „Şeful poliţiei dezvăluie. Un mare magnat al industriei a organizat răpirile. Se speră găsirea celor patru fete chiar azi”. Vom cita exact cuvintele pe care Macey i le-a spus lui Latimer, am adăugat, întorcându-mă spre Reg. Dacă asta nu provoacă nimic, renunţ.

Latimer s-a scărpinat în cap.

— Mă întreb ce-o să-mi facă după asta, a zis el lugubru. M-am întors spre Reg.

— Scrie ceva în legătură cu asta şi adu-mi să văd. Haide, la treabă, băiete!

Reg a trecut în biroul vecin, şi după câteva clipe am auzit ţăcănitul maşinii de scris.

— Şi Jeff Gordon? l-am întrebat pe Latimer.

— A jucat pocher la *Lepty's* până la unu noaptea, mi-a zis el. Pe urmă, s-a dus acasă. Nu era cu nimeni. Iar clădirea în care se aflau birourile ziarului se afla în drumul lui.

—Nu pare să aibă un alibi foarte serios. Dixon a fost lichidat probabil pe la două. Nu ştii unde se afla Starkey în momentul ăla?

— Nu, dar pot să aflu.

— Bine, am zis aruncând o privire la ceas. Era şapte şi jumătate. Unde naiba e Marian?

— Poate că a găsit o pistă, a zis Latimer ridicându-se. Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, mă cărăbănesc. Am întâlnire cu o frumuşică.

Am trecut în celălalt birou şi am citit articolul lui Reg. Am lucrat pe el un moment, apoi m-am aşezat mârâind satisfăcut.

— Cred că merge, am zis. Asta va provoca o mare durere de cap amicului nostru Macey, şi poate că Wolf îl va da în judecată pentru defăimare.

Reg a dat din cap.

— Mda, poate că ai dreptate. În orice caz, tu răspunzi. Dacă crezi că merge aşa, îl duc la tipografie.

— Bineînţeles că merge, am zis. Du-l imediat.

Deodată s-a oprit din pliatul foilor.

— Unde e Marian? a zis. Ai văzut cât e ceasul. A trecut de opt.

Ne-am uitat unul la altul şi am văzut că amândoi ne gândeam la acelaşi lucru.

— Trebuie să vină, am zis destul de stingherit. Poate că a trecut pe la ea ca să se schimbe.

— Poate, a zis el.

Dar nu eram deloc liniştiţi. Am arătat spre telefon.

— Ştii ce număr are?

Reg s-a dus la telefon şi a format numărul. Am aşteptat în tăcere. Auzeam soneria la capătul celălalt al firului.

— Nu răspunde, a zis el închizând.

— Poate că e pe drum.

M-am dus la fereastră şi am aruncat o privire pe stradă.

Reg a venit lângă mine.

— Mda, a zis el. N-o văd. Nu crezi... Părea speriat.

— Nu, nu cred, am zis. Acum, Reg, vei duce articolul la tipografie. Eu mă voi duce peste drum ca să văd dacă a văzut-o cineva. Întoarce-te imediat ce termini.

A ezitat o clipă apoi a luat plicul.

— Am să mă grăbesc cât pot, a zis el. Cred că îmi va lua o oră.

— Scrie-mi numărul tău de telefon pe o bucată de hârtie, am zis. Te voi suna acolo imediat ce dau de ea.

Îmi dădeam seama că pleca fără tragere de inimă. Telefonul a sunat tocmai când voiam să ies. Era Ted Esslinger.

— Domnişoara French e acolo? a întrebat el.

— Nu, o aştept să vină, am răspuns. Ce treabă ai cu ea?

— Domnul Spencer? a întrebat el parcă surprins. Am auzit că aţi părăsit oraşul.

— Te sfătuiesc să nu mai crezi tot ce ţi se spune, am zis. Ce-ai cu ea?

— Aveam întâlnire la opt şi un sfert, a zis. Voiam să ştiu dacă a fost cumva reţinută de unele treburi.

Începeam să nu mai fiu deloc în apele mele.

— Îmi pare rău, bătrâne, am zis. N-am văzut-o. Şi am închis.

În patru minute am ajuns la imobilul în care stătea Marian. Am sunat şi mi-a deschis o femeie mică de statură cu un cap ca de pasăre.

— Domnişoara French? am întrebat.

Faţa i s-a luminat.

— Nu-i aici, dar cu siguranţă că trebuie să sosească, mi-a răspuns ea. Vreţi s-o aşteptaţi?

M-am prezentat.

— Poate că v-a vorbit de mine? am zis eu văzând că Marian părea să fie simpatizată de această femeie.

— Sunt doamna Sinclair, a zis ea zâmbindu-mi. Sigur că mi-a vorbit de dumneavoastră. Dar intraţi.

Am urmat-o într-o încăpere mare, confortabil mobilată.

— Ce tânără fermecătoare! a continuat doamna Sinclair. Atât de modestă şi de amabilă!

— Scuzaţi-mă, doamnă Sinclair, am întrerupt-o puţin cam brutal, dar sunt puţin îngrijorat pentru domnişoara French. Trebuia să ne întâlnim la şapte şi n-a venit. Nu v-a lăsat un bileţel pentru mine?

Doamna Sinclair m-a privit sfredelitor.

— Nu... de ce? a zis ea. S-a întors pe la cinci. După câteva minute i-am auzit telefonul şi a plecat imediat. Nu mi-a spus unde se duce.

— Aveţi ceva împotrivă dacă urc în camera ei? am întrebat-o. S-ar putea să fie foarte important.

— Nu cred... a început ea cu un aer stingherit.

— Patru fete au dispărut în acest oraş, am zis, surprins eu însumi de fermitatea vocii mele. N-aş vrea să fie a cincea.

Doamna Sinclair a pălit la faţă.

— Doar nu vreţi să spuneţi... a zis ea apucându-mă de braţ.

— Duceţi-mă în camera ei, am zis. Nu ştiu ce-a păţit, dar trebuie să lămuresc lucrurile.

Am urcat. La etajul doi, am pornit pe culoar, şi doamna Sinclair a descuiat ultima uşă din fund.

Am examinat câteva clipe camera şi m-am îndreptat spre telefon. Lângă aparat era un carneţel. Foaia de deasupra era goală, dar ţinând carneţelul într-un anumit unghi, se puteau zări câteva litere. Marian scrisese ceva şi rupsese foaia, dar cea de dedesubt păstrase amprentele.

Am smuls foaia şi am privit-o cu grijă la lumină. Am putut citi destul de clar: Victoria Drive, 37.

— Ştiţi unde vine Victoria Drive? am întrebat-o pe doamna Sinclair care îmi urmărea mişcările cu nelinişte.

— De cealaltă parte a oraşului, înainte de a ajunge la turnătorie.

— Mulţumesc, am zis punând foaia de hârtie în buzunar. Cred că nu mai avem ce căuta aici.

— Sunt atât de îngrijorată... a început ea. N-ar fi mai bine să anunţăm poliţia?

I-am spus că nu. Poliţia nu făcuse nimic până în acel moment şi nu exista nici un motiv că va face de acum înainte.

— Lăsaţi-mă să mă ocup eu, am zis. O voi găsi.

Când să ies din cameră, am mai aruncat o privire şi m-am oprit brusc.

— E geanta ei? am zis apropiindu-mă de un fotoliu şi luând geanta elegantă, ascunsă în parte de o pernă.

— Mă întreb de ce n-a luat-o cu ea... a început doamna Sinclair în timp ce eu deschideam geanta.

N-am mai auzit restul, căci primul lucru pe care l-am văzut în geantă a fost un mic tichet albastru. Ştiam ce era chiar mai înainte de a-l fi luat şi de a-l fi examinat.

Nu era imprimat decât pe o singură parte:

Vă anunţăm că v-am fotografiat
Veniţi, după-amiază, să luaţi o fotografie gratuit
Şase fotografii: 50 cenţi
Format mare, foarte frumos
1,50 dolari fiecare
STOP-FOTO
Sinclair Street West, 1655, Cranville.

*
* *

Noaptea devenise foarte întunecoasă când am ajuns la Victoria Drive. Am oprit taxiul în colţul străzii şi am pornit cu prudenţă pe stradă, urmărind cu atenţie numărul fiecărei case: 29, 31, 33, 35... M-am oprit în faţa unei case pe jumătate ascunsă de un gard acoperit cu iederă. Pe poartă erau un 3 şi un 7 din metal. Pe o tăbliţă pătrată scria: „De vânzare sau de închiriat”.

Am deschis poarta şi am intrat pe aleea mică cimentată care ducea la casă. Inima îmi bătea cu putere şi aveam acea senzaţie pe care o ai când urmează să ţi se extragă un dinte.

M-am apropiat încet şi am tras cu urechea. N-am auzit nimic. M-am dus la prima fereastră, apoi la cealaltă. Am încercat să le deschid. Dar erau încuiate, ca şi uşa.

Am rămas locului întrebându-mă ce să fac.

Venise Marian în acea casă goală şi izolată? Intrase sau plecase văzând că nu era locuită? Nu trebuia să las nimic la voia întâmplării. Trebuia să intru şi să văd cu ochii mei.

Am forţat una din ferestre care a cedat, am împins-o şi s-a deschis. Am scrutat întunericul şi am fost izbit de acel miros de umiditate şi mucegai specific unei încăperi nelocuite de multă vreme.

Am luat puşcociul în mâna dreaptă şi am sărit înăuntru peste pervazul ferestrei. Podeaua a trosnit sub greutatea mea.

Am stat un moment nemişcat şi am tras cu urechea, ţinându-mi respiraţia. N-am auzit nimic. Am început să examinez locul, ţinând revolverul în dreptul pieptului... Mâna mea stângă a tatonat în gol şi n-a întâmpinat nici un obstacol până la un perete de care atârna un tapet de hârtie. Probabil că traversasem o cameră complet goală.

Am pipăit de-a lungul peretelui, în căutarea unei uşi. Am găsit una după cinci-şase paşi, pe o distanţă pe care în mod normal aş fi parcurs-o dintr-un singur pas.

Am găsit clanţa şi am apăsat uşor, deschizând cu uşurinţă uşa. În timp ce stăteam în prag, încercând să disting ceva în întuneric, am auzit zgomotul unei maşini care se apropia. Venea încet. Aproape de casă a încetinit, apoi s-a oprit în faţa ei.

Din patru paşi am ajuns la fereastră. Zăream conturul maşinii, dar era prea întuneric ca să mai văd şi altceva. Am întrezărit o siluetă vagă ieşind din maşină – probabil un taxi – şi am auzit uşa trântindu-se. Apoi silueta a parcurs repede aleea de ciment. În clipa următoare, am auzit cheia răsucindu-se în broască şi uşa de la intrare deschizându-se încet. M-am lipit de perete. Am auzit uşa închizându-se. Vizitatorul a făcut câţiva paşi în antreu. O rază de lumină s-a strecurat pe sub uşa de lângă mine, şi clanţa a scârţâit încet. Uşa s-a deschis şi, în acelaşi timp, am simţit o mireasmă uşoară de liliac.

Nu eram chiar atât de surprins. Ghicisem că era Audrey Sheridan când parcursese aleea de ciment. Am pus

revolverul la locul lui în buzunar. Am auzit-o intrând în cameră.

Raza lanternei s-a plimbat pe pereţii care păreau cojiţi din cauza soarelui. Un păianjen enorm cu picioare gigantice, încerca să fugă de lumină. Apoi a lunecat de pe perete şi a căzut pe podea.

Am auzit-o pe Audrey ţinându-şi respiraţia cu un fel de înfiorare plină de dezgust. Am rânjit în sinea mea. Mă pregăteam să-i servesc o surpriză şi mai mare.

A intrat de tot în cameră. O vedeam clar conturată în haloul lanternei. Am făcut o săritură şi am prins-o de genunchi. A ţipat şi ne-am rostogolit pe podea. Un minut am fost numai o încâlceală tăcută de mâini şi picioare lovind şi agitându-se în toate sensurile. Îmi era frică să nu facă vreo figură de jiu-jitsu. De aceea, imediat ce încerca să-şi elibereze braţele, o sufocam apăsând-o cu toată greutatea pe faţă şi ţintuindu-i braţele pe podea.

— Scuză-mă, surioară, am zis, ai fi evitat multe neajunsuri dacă ai fi renunţat.

Drept răspuns, m-a muşcat de piept şi am ţipat de durere, slăbind puţin strânsoarea.

Tânăra femeie a profitat ca să-şi elibereze un braţ şi să mă lovească peste faţă. În momentul în care voia să repete figura, am prins-o de mână şi i-am răsucit braţul la spate, după care am lovit-o cu genunchiul şi am întins-o cu faţa la podea. M-am aşezat cu genunchii pe umerii ei ţintuind-o la podea.

— Îţi recomand o comportare ceva mai demnă, altfel voi fi obligat să mă port dur...

Am auzit-o răsuflând şi destinzându-se puţin.

— Mă doare, a zis ea încet.

Nu am slăbit deloc apăsarea.

— Asta schimbă rolurile, am zis ţinându-i braţul răsucit lângă omoplatul drept. Ultima dată când ne-am jucat împreună, m-ai aruncat de un zid.

— Şi n-o să fie ultima dată, a zis ea înfuriindu-se brusc. Dă-mi drumul, brută ce eşti!

— Mai discutăm despre asta când vei deveni mai înţelegătoare, am zis eu calm şi am mai apăsat puţin.

A ţipat.

— O, nu!... a implorat ea. Mă doare!

— Era timpul să întâlneşti pe cineva care să te mai cuminţească puţin, i-am spus. Până acum ai făcut numai după capul tău. Acum vorbeşte dacă nu vrei să-ţi smulg braţul ca pe o aripă de pui.

— Tu?... Nu mai spune! a zis ea rânjind.

Puteam şi eu să rânjesc de data asta.

— Ai de gând să stai liniştită? am întrebat-o. Ai să te aşezi în fund liniştită şi ai stai ca o fată cuminte dacă voi avea slăbiciunea să-ţi dau drumul?

— O să mă aşez în fund când vreau eu, şi o să stau cum vreau, mi-a zis ea înfruntându-mă. Şi n-o să mă împiedice un dur de teapa ta.

I-am apăsat capul cu mâna făcând-o să miroase parchetul.

— Te sfătuiesc să nu foloseşti tonul ăsta cu mine, am zis. Altfel mătur cu tine tot praful de pe podea.

Numai Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat apoi. S-a ridicat brusc şi, în secunda următoare, m-am pomenit pe spate, cu capul între gleznele ei care mă strângeau atât de puternic încât mă simţeam pe jumătate sugrumat.

Practicasem câte puţin cam din toate luptele şi ştiam o chestie pe care o stăpâneam destul de bine. Am prins-o de picior şi s-a pomenit pe podea mai înainte de a fi putut să-şi dea seama unde mă aflam eu. Am încercat s-o blochez, dar mi-a scăpat şi am pierdut-o un moment în întuneric.

M-am aşezat jos trăgându-mi sufletul, cu urechea la pândă, gata să-i parez atacul.

Şi deodată a început să râdă.

— Pace, a zis ea. Hai să facem pace!

— Nu sunt contra, am zis. Aceste mici partide cu tine îmi scurtează în chip ciudat cursul existenţei. Vino să stai jos lângă mine. Şi dacă nu-ţi ţii mâinile acasă, o să chem poliţia.

Am auzit-o apropiindu-se de mine şi lanterna s-a aprins. M-am întors şi am zărit-o în spatele meu. Cu aceeaşi ocazie mi-am dat seama că stăteam pe o podea acoperită cu un strat de praf gros de câţiva centimetri şi m-am ridicat repede.

Ne-am uitat unul la altul la lumina lanternei. Amândoi eram plini de praf şi Audrey avea faţa murdară.

— Ce cauţi aici? am zis.

— Asta aş putea să te întreb şi eu, a replicat ea, dar nu sunt curioasă. Să ne zicem salut-salut fără a încerca să împingem mai departe conversaţia.

—Nu. Absurditatea asta a durat destul. Nu vei părăsi această casă până când n-ai să-mi promiţi că-mi vei da înapoi fotografia lui Dixon pe care mi-ai şterpelit-o serile trecute. Tot tu eşti de vină că nu pot să avansez în toată povestea asta. Dacă aş fi avut fotografia, acum fetele erau găsite.

— O, nu! Îţi faci iluzii, a zis ea, menţinându-se la o depărtare prudentă. Crezi că folosind fotografia îl vei obliga pe Starkey să recunoască? Poţi să-ţi spun că am încercat, şi n-a mers!

— Ai încercat! am exclamat eu. Vrei să spui că ai fost atât de nebună încât să-i spui lui Starkey că o ai?

A dat din cap cu un aer pocăit.

— Mi-e teamă că da... De aceea m-am retras puţin. Nu credeam că va îndrăzni să-mi facă ceva.

— Am impresia că te-ai răzgândit, am zis cu un zâmbet puţin forţat. Sunt uimit că încă mai eşti în viaţă.

— Ştiu că el a pus să fie răpite fetele, a zis ea. Am crezut că îl voi putea obliga să le elibereze, dacă îl şantajez cu fotografia.

— Cred că eşti pe un drum greşit, am zis. Starkey nu are nici o legătură cu răpirile. Sunt sigur de asta. N-ai reuşit decât să te pui într-o situaţie cât se poate de proastă.

— Îţi spun sigur că el e în spatele a tot ce s-a întâmplat, a zis ea cu un ton iritat. E genul lui. Sunt sigură că te înşeli.

— Bine! Perfect! Să nu mai vorbim despre asta, am zis agasat. Spune-mi ce faci aici. Eu o caut pe Marian French. Dar, firește, tu n-o cunoşti...

— Ba da, o cunosc, a răspuns ea. Face parte din noua echipă de la ziar.

M-am încruntat.

— Mda... Ei bine, spune-mi de ce-ai venit aici.

— I-am văzut după-amiază fotografia în vitrina de la *Stop-Foto*. De aceea m-am gândit să vin până aici, ca să-mi dovedesc că Starkey este legat de aceste evenimente.

— Dar de ce aici? am întrebat intrigat. Eu am venit pentru că am găsit adresa în camera ei. Dar tu?

S-a uitat la mine cu un aer jenat.

— Asta e casa unde a fost găsit un pantof aparţinând uneia dintre fete, mi-a spus ea. Supravegheam magazinul de mai multe zile. Şi după-amiază, când i-am văzut punând în vitrină fotografia blondei Marian French, am avut ideea de a veni aici. Am cerut cheia de la agenţia de închiriat şi... asta e tot.

Am avut deodată o senzaţie foarte neplăcută.

— Am pierdut şi aşa destul timp, am bombănit eu. Vii? Hai să aruncăm o privire. Dă-mi lanterna.

Am ieşit în vestibul, care arăta şi mai sinistru decât camera pe care tocmai o părăsisem. Scara se afla chiar în faţa noastră.

Am scos revolverul şi am început să urc treptele cât puteam de încet. Audrey venea după mine. Am ajuns fără probleme la etajul unu. Acolo erau trei uşi. Am găsit-o pe Marian French în a doua cameră. Zăcea pe parchet, în mijlocul prafului... Avea mâinile agăţate de sfoara din jurul gâtului. Ochii ei erau ficşi şi sticloşi. Avea trăsăturile modificate din cauza agoniei. Rochia ei cu alb şi albastru era plină de praf şi sfâşiată în partea de sus, descoperind un umăr alb. Era moartă. Nu puteam să fac nimic pentru ea. Marian French era moartă.

Auzeam respiraţia grea a celei de lângă mine. I-am pus mâna pe braţ dar n-am reuşit să scot nici un cuvânt. Eram îngrozit şi parcă dezorientat.

Am rămas aşa locului aproape două minute, fără să ne putem lua privirea de la acel spectacol cumplit.

Audrey şi-a ascuns brusc faţa în mâini şi a început să scoată mici ţipete înăbuşite care răsunau ciudat, ca un amestec de teamă şi revoltă.

I-am strâns braţul cu fermitate.

— Curaj, am şoptit. Stăpâneşte-te. Avem de lucru.

Am suspinat din adâncul sufletului şi m-am apropiat de cadavru. I-am evitat faţa schimonosită de agonie şi i-am atins umărul. Era rece, şi am avut senzaţia că ating o păpuşă de ceară. Am tras mâna înapoi, blestemându-i cu glas scăzut pe ticăloşii care comiseseră acea crimă.

— Cel care a făcut asta, indiferent cine e, va ajunge pe scaunul electric, am zis de parcă mi-aş fi vorbit mie însumi. Destul cu politeţurile! Acum o să iasă cu scântei!

Am prins-o pe Audrey cu brutalitate de braţ.

— Vezi despre ce e vorba, da? am zis cu răutate. Tehnica e aceeaşi. Celelalte patru au avut aceeaşi soartă. Deci? Mă ajuţi să-l găsesc pe ticălosul care a făcut asta sau continui să te agăţi de preţioasa ta agenţie?

Mi-a văzut privirea mânioasă.

— O merit, a mărturisit ea cu o voce ciudat de calmă. Dar credeam că Starkey este autorul şi că voi putea să-l dovedesc. Te voi ajuta.

— Bine, am zis trăgând-o spre uşă. Vino, trebuie să anunţăm poliţiştii.

— Crezi că e bine? a întrebat ea.

— Trebuie ca Macey să vadă cu ochii lui. Acum nu va mai avea ce zice. Trebuie să spargem buboiul, să afle tot oraşul. Haide să căutăm un telefon.

Am ieşit împreună din casă şi ne-am repezit la casa de pe celălalt trotuar. Am ţinut degetul apăsat pe butonul soneriei până când un bărbat scurt şi gras, în cămaşă, a deschis uşa mare şi s-a uitat la noi cu un aer neliniştit.

— Unde arde? a întrebat el privind cu dezaprobare faţa murdară a celei de lângă mine.

— A fost asasinat cineva în casa din faţă, la numărul 37. Aş vrea să dau un telefon.

Tipul a tresărit.

— Un asasinat? La numărul 37? Dar casa e nelocuită.

L-am dat la o parte cu cotul şi am intrat în casă.

— Aş vrea să telefonez la poliţie, am zis. Unde e telefonul?

Mi l-a arătat cu degetul, şi în timp ce formam numărul, o femeie a ieşit din salon şi s-a uitat curioasă la mine şi la Audrey.

— Spun că a fost cineva asasinat la numărul 37, a zis tipul grăsuţ.

Femeia – de vreo cincizeci de ani, cu un păr cărunt şi aspru – s-a uitat cu severitate la Audrey.

— E absurd. Dă-i afară, a zis era întorcându-se în salon.

— Aţi face mai bine să plecaţi, a zis bărbatul cu un aer nefericit. Crede că sunteţi beţi. O cunosc. Am văzut asta după felul în care v-a privit.

În acelaşi moment am auzit un mormăit la capătul celălalt al firului.

L-am cerut pe Beyfield. A răspuns după un moment.

— Ia maşina şi vino imediat, i-am spus. La numărul 37 de pe Victoria Drive a fost comisă o crimă. Şi am închis.

Bărbatul deschisese uşa şi aştepta să plecăm, dar nu-mi păsa de el. Am format numărul pe care mi-l dăduse Reg Phipps. Când a răspuns, i-am anunţat vestea cât am putut de prevenitor. Tânărul era profund tulburat, dar prea avea jurnalismul în sânge ca să piardă timpul cu vorbe inutile.

— Îl vom prinde pe ticălos, a zis.

— Vino repede, am zis. Şi ia-l şi pe Latimer dacă poţi pune mâna pe el. Aş vrea să o ducă pe domnişoara Sheridan la un hotel oarecare şi să rămână cu ea până când termin cu poliţia.

Audrey s-a uitat la mine, dar n-a spus nimic până când n-am ieşit în stradă.

— Ce mai e şi povestea cu hotelul? a zis ea. Doar n-ai să mă ţii deoparte?

— Ba da, am zis cu un ton ferm. Macey şi Starkey sunt cele două degete ale mâinii. Dacă Macey te vede, îl va anunţa imediat pe Starkey şi ţi se va întâmpla ceva care n-o să-ţi placă deloc. Nu uita că Starkey vrea să pună mâna pe tine.

— Îmi asum riscul, a zis ea. Acum când începe acţiunea, vreau să fiu la postul meu. Nu-mi pot permite...

I-am tăiat brusc piuitul:

— Nu uita că lucrăm împreună, i-am amintit. Deocamdată nu trebuie să te vadă nimeni... Nu complica lucrurile.

I-am dat cheia de la sediul ziarului.

— Du-te la ziar şi aşteaptă-l acolo pe Latimer. Îi voi spune să găsească un hotel pentru la noapte şi voi veni şi eu imediat ce termin cu poliţia. Sunt o sumedenie de lucruri pe care nu le-aş putea lămuri fără tine.

În timp ce vorbeam, am făcut semn unui taxi care trecea.

Am urcat-o pe Audrey în maşină.

— În două ore am venit, i-am promis eu. Nu lăsa pe nimeni să intre, doar dacă bate de trei ori: de două ori scurt şi o dată lung. Va fi Latimer. Poţi avea încredere în el.

A vrut să spună ceva dar am auzit sirenele poliţiei.

— Fugi, am zis. Ia viteză.

Taxiul şi maşina poliţiei s-au întâlnit la capătul străzii. Când furgoneta poliţiei a oprit în faţa casei cu numărul 37, am traversat strada şi m-am dus la cei trei poliţişti care coborau din vehicul.

L-am recunoscut pe Beyfield, dar nu-i cunoşteam pe ceilalţi doi. Şoferul, care era în uniformă, a coborât şi el şi s-a uitat la mine bănuitor.

— Ar fi trebuit să bănuiesc că e vorba de tine, a zis Beyfield zărindu-mă. Dacă ai vrut să faci o glumă, o să te coste scump, a adăugat el.

— N-am intenţia să fac glume, am zis cu răceală. Veţi găsi o fată acolo înăuntru. A fost strangulată.

— Mda? a zis el examinând casa fără prea multă convingere. De unde ştii?

— Am văzut-o, am zis, deschizând poarta... Ar fi bine mai întâi să arunci o privire şi pe urmă să stăm la discuţii.

— Voi doi rămâneţi aici! a zis el şoferului şi unuia dintre cei în civil. Tu, Harris, supraveghează-l pe dumnealui, şi ai grijă să nu se care.

Harris, un tip scurt şi gras cu obrajii roşii şi lucitori, s-a instalat lângă mine cu un aer hotărât.

Am păşit în urma lor pe aleea de ciment. La plecare, eu şi Audrey încuiaserăm uşa de la intrare, de aceea m-am dus direct la fereastră şi am sărit înăuntru.

— M-ar interesa tare mult să ştiu cum ai pus la cale chestia asta... a zis Beyfield, sărind şi el peste pervazul ferestrei.

Harris s-a strecurat în cameră în urma noastră şi a aprins o lanternă puternică.

— Păi, asta nu e casa în care a fost găsit pantoful micuţei Kuntz? a şuierat el la urechea lui Beyfield.

Beyfield a dat din cap.

— Dacă aici e cumva vreun cadavru, nu m-ar mira deloc ca acest specimen să-l fi adus în casa asta, a zis el.

Am urcat scara până la etajul unu şi am deschis larg uşa camerei unde găsisem cadavrul.

— Uită-te, am zis cu un aer sardonic.

Raza lanternei a lovit peretele din faţă, apoi s-a deplasat lent pe parchet.

— Da... mă uit, a zis Beyfield. Vocea lui devenise brusc dură.

În afară de praf, hârtia care atârna pe pereţi şi o grămăjoară de funingine în cămin, în cameră nu se mai afla nimic.

*

* *

— Stai jos, a zis Macey, arătându-mi scaunul din faţa lui. Stătea la un birou mare, la etajul trei al comisariatului de poliţie.

M-am aşezat.

Beyfield s-a sprijinit de uşă, a scos un pachet de gumă de mestecat, a dat jos cu grijă poleiala şi a băgat în gură o tabletă. După care şi-a agăţat degetele mari de centură şi m-a privit cu ochi lipsiţi de expresie.

Macey a aprins un trabuc. Asta i-a luat un anumit timp, şi n-a început conversaţia mai înainte de a se fi asigurat că ardea în mod satisfăcător. După terminarea acestei mici ceremonii, şi-a sprijinit coatele de birou şi m-a privit în ochi.

— Nu-mi plac detectivii particulari, a început el. Dar când un detectiv particular vrea să facă pe glumeţul, ştiu ce am de făcut. Nu-i aşa, Beyfield?

Beyfield a răspuns cu un mârâit.

— Îmi imaginez cu uşurinţă că poţi impresiona unii detectivi, am zis cu o voce blândă, dar nu şi pe mine. Ştiu prea multe lucruri despre voi ca să mă tem de ameninţările voastre.

Macey şi-a arătat dinţii galbeni rânjind răutăcios.

— Crezi că ştii ceva despre mine, a zis el, arătând spre mine cu trabucul, dar nu ştii nimic. Noi te avem la mână, şi dacă n-o iei uşurel, te ţinem aici.

S-a aşezat mai bine pe scaun, m-a privit îndelung, şi a adăugat:

— Nimeni nu ştie că te afli aici.

M-am gândit o clipă. Dacă hotărâseră să mă facă să dispar, nimic nu-i împiedica. Nimeni n-ar şti ce mi s-a întâmplat. Am hotărât să fiu mai prudent.

— Deci, aşa, ai găsit un cadavru la casa cu numărul 37, a zis Macey, iar când au sosit oamenii noştri, cadavrul nu mai era. Ce înseamnă asta?

— Habar n-am, am răspuns. Cadavrul era acolo, dar cineva a venit şi l-a luat în timp ce vă telefonam.

Le-am povestit despre întâlnirea cu Marian French şi cum, văzând că nu mai vine, am urcat la ea în cameră unde găsisem adresa casei.

— Zăcea pe podea cu o frânghie în jurul gâtului, am zis. Cred că era moartă de vreo patru ore. Femeia care i-a închiriat camera mi-a spus că Marian a primit un telefon la cinci şi că plecase imediat. S-a dus să-şi întâlnească călăul.

— Sper că nu crezi că vom înghiţi povestea asta? a întrebat Macey.

— Mă doare-n cot dacă credeţi sau nu, am replicat. Nu trag nici o speranţă că voi veţi descoperi asasinul. De asta o să mă ocup eu. Dar am vrut să vă arăt ce li s-a întâmplat celorlalte patru fete.

A urmat o tăcere apăsătoare.

— Ce legătură există între Marian French şi celelalte patru fete? a întrebat Macey după un moment.

— Ar fi mai bine să jucăm cu cărţile pe masă, am zis apropiindu-mă de birou. Nu te interesează decât alegerile... îl vrei pe Starkey la primărie, restul trecând pe planul doi...

Beyfield a sărit la mine de parcă ar fi ţâşnit din zid, lovindu-mă cu pumnul în figură. Am evitat lovitura lăsându-mă în jos, am profitat că-şi pierdea echilibrul ca să mă trag într-o parte şi să apuc scaunul pe care stătusem. L-am ţinut în aşa fel încât să-l pocnesc cu el în cap dacă ar fi avut chef să sară iar la mine. Ne-am uitat unul la altul cu priviri pline de ură... Macey a intervenit ridicându-se în picioare.

— Stai jos şi închide gura! a răcnit el la Beyfield, care răsufla ca o focă, cu faţa palidă de furie.

Am lăsat jos scaunul.

— Dacă vrei cafteală, o să-ţi dau cafteală, i-am zis lui Beyfield. Dar te vei alege cu o vacanţă mare la spital.

— Ai auzit? Ai terminat? a răcnit din nou Macey.

Beyfield s-a întors la uşă şi a reînceput să mestece gumă uitându-se la mine cu ură. Am dat din umeri şi m-am aşezat pe scaun.

— Să fim înţelegători, am continuat eu. Am zis cu cărţile pe masă, dar dacă vă sperie, să nu mai vorbim despre asta.

Macey a luat trabucul de pe jos, l-a examinat cu grijă înainte de a-l vârî iar între buze, apoi s-a aşezat şi s-a întors spre mine.

— Ei bine, dă-i drumul! Spune tot!

— Nu încercaţi să găsiţi fetele care au dispărut, pentru că vă temeţi că asta v-ar duce la Starkey. Credeţi că el le-a răpit şi, dacă aprofundaţi puţin faptele, vă temeţi că veţi fi obligaţi să-l arestaţi. Dar pentru că doriţi ca el să devină patronul oraşului, nu aveţi curajul să faceţi nimic pentru a rezolva cazul.

Ochii lui mici îmi evitau privirea, dar n-a zis nimic.

— Iar Starkey n-a omorât-o pe Marian French, după cum nu le-a răpit nici pe celelalte fete, am continuat. Aparenţele sunt împotriva lui, altcineva a aranjat totul în acest scop.

Fizionomia lui Macey trăda acum un oarecare interes, nuanţat de circumspecţie.

— Continuă, a zis el. Ce te face să crezi asta?

— Povestea cu magazinul foto! Ştiţi că fiecare fată care a dispărut a avut fotografia în vitrina magazinului şi ştiţi că magazinul e al lui Starkey. Credeţi că fotografiile erau o momeală pentru atragerea fetelor, dar nici vorbă de aşa ceva. În oraşul ăsta există cineva care încearcă să se ascundă în spatele lui Starkey. Şi acum să vedem cum manevrează. Pentru un motiv oarecare, pe care încă nu l-am lămurit, a hotărât să răpească şi să asasineze un anumit număr de fete. Poate şi-a zis că ăsta e un mijloc de a se debarasa de Starkey, poate există alt motiv. Nu ştiu, dar sper să-l aflu curând. Oricum ar fi, se hotărăşte pentru o serie de răpiri fără nici o discriminare. Mai întâi se duce să vadă ce fotografie e în vitrină. Fotografia de acolo e schimbată din patru în patru zile, şi e posibil să treacă mai multe fotografii până când să apară una cu cineva cunoscut. Când apare o astfel de fotografie, ia imediat legătura cu fata, o răpeşte, o ucide şi ascunde undeva cadavrul. Face asta de trei ori la rând şi trimite fotografiile lui Dixon, insinuând că Starkey foloseşte magazinul ca momeală pentru atragerea fetelor... Respectivul speră ca

Dixon să dea asta la ziar, ceea ce ar fi abătut atenţia de la el.

Macey a reflectat câteva clipe. Mi-am dat seama că spusele mele îi stârniseră interesul.

— Cum a făcut rost respectivul de fotografiile pe care i le-a trimis lui Dixon? a întrebat el.

—Nimic mai uşor. Fiecare fată pe care o răpea avea tichetul magazinului la ea. Acest tichet permite celui care îl are să vină la magazin şi să cumpere fotografiile. Probabil că în magazin vine lume multă, iar cel care eliberează fotografiile s-ar putea să nu-şi amintească cine le-a cumpărat.

Macey continua să reflecteze. Telefonul a sunat chiar în momentul în care se pregătea să spună ceva. A ridicat receptorul.

M-am uitat la el cu atenţie şi i-am văzut ochii mici luminându-se în timp ce asculta. Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi a zis: „Bine. Perfect”. Apoi a închis.

— Poate că te afli pe o pistă, a zis el, deşi mi-am dat seama că se gândea la cu totul altceva. Dar, admiţând că toate astea sunt adevărate, cine e tipul?

Am dat din umeri.

— Asta caut, am zis. Dar având în vedere că ştiu că nu e Starkey şi că voi ştiţi asta, putem să ne apucăm de treabă fără să ne fie frică de ce vom găsi.

A luat o bucată de hârtie şi a scris ceva pe ea.

— Mda, a zis el, dar dacă e Wolf? Lucrezi pentru el, şi nu cred că ţi-ar plăcea să te întorci împotriva lui?

— Nu e Wolf, am zis. Şi chiar dacă ar fi el, asta nu m-ar opri.

Dă-i asta lui Joe, a zis el întinzând hârtia lui Beyfield. Şi spune-i să se grăbească.

Aveam presentimentul că ceea ce se petrecea sub nasul meu nu anunţa nimic bun pentru mine. Dar nu aveam cum să ştiu despre ce era vorba.

— Unul dintre oamenii mei a pus mâna pe un tip căutat de noi, mi-a explicat Macey, evitându-mi privirea.

Ştiam că minţea, dar nu reuşeam să ghicesc ce-mi ascundea.

— Presupunând că ai dreptate şi că e vorba de asasinate, a zis Macey încrucişându-şi braţele pe birou, unde sunt cadavrele?

— Unde aţi căutat? am zis eu.

Asta l-a pus pe gânduri un moment. Ştiam foarte bine că nu făcuse nici cea mai mică cercetare, iar el ştia că ştiu asta.

— Şi unde crezi că ar trebui căutate? a întrebat el în cele din urmă.

— De data asta mă întrebi prea mult. N-ar strica, având o trupă bine organizată, să scotociţi oraşul metodic... Luaţi o hartă a oraşului şi împărţiţi-o în sectoare. Zece oameni de sector, şi porniţi la vânătoare... Un cadavru nu poate să fie ascuns chiar atât de uşor. Alt mijloc nu văd.

— Şi cum crezi că au făcut să dispară cadavrul acestei... Marian French? a mormăit el după un moment.

— Prin spatele casei... A coborât cadavrul în grădiniţă şi l-a trecut pe deasupra gardului viu în drumeagul care trece pe lângă grădini, în partea din spate a casei. Dacă acolo îl aştepta o maşină, treaba a mers ca pe roate.

— Voi avea grijă să se caute urmele de roţi, a zis Macey. Bine, Spencer. Voi da ordin să fie căutate cadavrele ţinând cont de sugestiile tale, dar m-ar mira să găsim ceva.

— Asta depinde de ardoarea cu care se face treaba, am zis ridicându-mă. Poate n-ar fi rău să-i transmiţi lui Starkey că nu mai am nimic cu el. Am impresia că nu mă prea are la inimă.

— O să-i transmit, a promis Macey zâmbind. Era un zâmbet rece şi şiret care mă neliniştea.

Am coborât şi l-am găsit pe Reg Phipps care mă aştepta.

— De unde ai ştiut că sunt aici? l-am întrebat ieşind la aer liber cu o plăcere nedisimulată.

— Când am ajuns la casa cu numărul 37 şi am văzut că nu eşti acolo, am bănuit că te-au luat la comisariat, a zis el. Cum a fost?

I-am spus pe scurt care era situaţia.

— Ai putut să dai de Latimer?

— Mda... ne aşteaptă în maşină, la următoarea parcare. N-am ştiut de unde s-o luăm pe Audrey Sheridan.

— Aş vrea ca puştoaica să stea cuminte un timp, am zis. Dacă Starkey pune mâna pe ea, o să treacă prin momente foarte neplăcute...

— Nu-l crezi vinovat de răpiri, dar a rămas suspect în privinţa asasinării lui Dixon. Am dreptate?

— Mda... Şi Macey ştie foarte bine asta. N-am abordat chestia asta... Iar dacă Starkey reuşeşte să pună mâna pe fotografie, devine nevinovat ca un prunc...

L-am găsit pe Latimer în maşină. Reg a urcat lângă el iar eu am intrat în spate.

— La ziar, i-am zis lui Latimer. Repede.

— Deci, e vorba de asasinate, nu numai de răpiri... a zis Reg în momentul în care maşina demara.

— Mda... E vorba de asasinate, am răspuns gândindu-mă la Marian, simţind un fel de tristeţe amestecată cu lehamite... Te vom lăsa la tipografie, Reg. Trebuie să scoţi povestea cu Macey şi să pui în prima pagină asasinarea celei care a fost Marian French. O să-l lăsăm deocamdată în pace pe Macey ca să vedem dacă joacă cinstit... Dacă face şmecherii, atunci scoatem povestea.

— Nu e deloc uşor să facă omul jurnalism cu tine, a zis Reg cu un aer cam abătut. Nici măcar nu ştii ce vrei.

Am rânjit.

— Acum ştiu, am zis. Ceea ce s-a petrecut azi a fost picătura de apă care a revărsat paharul. Am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să pun mâna pe asasin, şi am să pun mâna pe el, chiar dacă ar trebui să fie ultimul lucru din viaţa mea.

Am rămas tăcuţi un moment.

— Ştii, a zis deodată Reg, nu-mi vine să cred că e moartă. Era o fată tare drăguţă.

— Da, am zis. Şi tocmai de aceea, fac din asta un caz personal.

Latimer a oprit în faţa tipografiei şi Reg a coborât.

— Dă toate detaliile, i-am spus. Ne revedem mâine dimineaţă.

M-am instalat în faţă, lângă Latimer.

— Am nevoie de un hotel mic şi liniştit, i-am spus. Ştii aşa ceva?

Mi-a răspuns că Palace ar fi foarte potrivit şi că nu era departe de imobilul unde se afla sediul ziarului.

Era chiar în drumul nostru. Nu părea prea rău. Când am ajuns la ziar, i-am spus lui Latimer că putea să se întoarcă acasă.

M-a strigat în momentul în care intram în imobil.

— Cu toată povestea asta, am uitat să vă spun... M-am interesat de Starkey. Are un alibi beton pentru noaptea respectivă... Nu vom putea să-i punem în cârcă moartea lui Dixon.

— N-am tras niciodată mari speranţe în privinţa asta, am zis, dar pot s-o pun în cârca unuia dintre oamenii lui, ceea ce l-ar termina definitiv la Cranville...

Mă pregăteam să plec.

— Altceva... a zis el. Nu ştiu cât de util vă va fi asta, dar Edna Wilson e fata lui.

M-am oprit brusc.

— Ce?

— Da... fata lui. Am aflat asta din întâmplare de la un amic. Starkey s-a însurat în urmă cu vreo optsprezece ani. Nevasta lui s-a săturat repede de manierele lui şi l-a lăsat baltă. A murit anul trecut, iar fata ei – pe care a avut-o cu Starkey – s-a întors în oraş sperând că se va ocupa de ea. A instalat-o la Wolf, şi de atunci fata îi furnizează o grămadă de informaţii. Tipul care mi-a spus asta a locuit un timp în acelaşi oraş cu nevasta lui Starkey, şi a recunoscut-o pe Edna.

— Totdeauna mi s-a părut bizară, am zis. Mă întreb ce-ar zice Starkey dacă ar şti de relaţiile pe care le are fata lui cu Wolf... E genul de tipă care se culcă cu un tip, dar e în stare să-l împuşte cu aceeaşi ocazie...

Latimer a dat din cap.

— Toate sunt la fel, a zis el cu cinism. Ţi-ar tăia gâtul spunându-ţi că te iubesc.

I-am mulţumit pentru informaţii şi am intrat în imobil.

Nu se vedea nici o lumină prin uşa de sticlă a birourilor ziarului. Am apăsat pe clanţă. Nu era încuiată. Am aprins lumina. O simplă privire a fost de ajuns ca să-mi confirme temerile. Parcă fusese măturată de un val seismic. Scaunele erau răsturnate, biroul fusese întors la perete iar covoarele fuseseră îngrămădite într-un colţ al încăperii.

Audrey nu se lăsase prinsă cu una cu două... Starea încăperii era o dovadă cât se poate de clară. Starkey pusese mâna pe ea...

= CAPITOLUL VI =

Am oprit taxiul la vreo sută de metri de casa lui Wolf şi am parcurs restul distanţei pe jos. Trecuse puţin de miezul nopţii şi speram ca toată lumea să fie deja în pat.

Două ferestre de la etaj erau luminate, dar parterul era cufundat în întuneric. Am traversat peluza din spatele garajului. Mi-au trebuit cinci minute ca să forţez broasca şi alte cinci minute ca să scot maşina. Din fericire, în faţa garajului era o mică rampă în pantă lină şi a fost de ajuns să împing maşina până pe alee, fără să fiu nevoit să pornesc motorul. Am aşezat-o în aşa fel încât să poată demara repede şi m-am întors la uşa de la intrare. Mi-am dat imediat seama că forţarea ei mi-ar fi luat prea mult timp. Am hotărât să-mi încerc norocul cu o fereastră.

Am împins ivărul, am ridicat-o împingând uşurel, şi m-am strecurat în cameră. Era biroul Ednei Wilson. Am intrat în hol şi am tras cu urechea. Nu am auzit nimic şi am început să urc treptele scării. Am ajuns la primul etaj fără probleme. În momentul în care ezitam încotro să apuc, o uşă s-a deschis chiar la capătul culoarului. M-am dat repede înapoi.

Wolf venea pe culoar. Avea pe el un halat de casă din mătase albastră şi pijamaua. Între buze avea un trabuc şi se deplasa greoi, ca cineva care e obosit sau care rumegă ceva. O clipă am crezut că va coborî şi mă întrebam ce scuză să-i îndrug pentru prezenţa mea acolo. Dar s-a oprit la mijlocul culoarului, în faţa unei uşi în care a ciocănit. Edna Wilson a apărut în prag. Purta un neglijeu de mătase verde. I-a spus ceva cu glas scăzut şi faţa lui Wolf s-a încruntat şi a devenit roşie.

— Bine, a bombănit el. Dacă o iei aşa...

— Exact aşa o iau, a zis ea cu o voce tăioasă, trântindu-i uşa în nas.

Wolf a rămas locului mormăind ceva, apoi s-a reîntors în camera lui.

Am aşteptat câteva minute, apoi am pornit pe culoar spre camera Ednei Wilson. Am apăsat pe clanţă. Spre marea mea surpriză, uşa s-a deschis imediat şi am intrat într-o cameră mare unde am constatat o adevărată risipă de mobile. Mi-am dat imediat seama că nu se afla în cameră. În stânga era o uşă deschisă şi, pe când mă apropiam de ea cu paşi uşori, Edna a apărut brusc. Am avut timp să văd o coapsă ieşind din neglijeu. Când m-a văzut, Edna a dus mâinile la gură.

I-am prins braţele cu mâna stângă şi cu dreapta i-am tras o directă la bărbie. Am prins-o de sub braţe în momentul în care se prăbuşea şi am întins-o pe covor.

Am aruncat o privire rapidă în jur, am luat o pereche de ciorapi şi i-am legat mâinile la spate. Apoi i-am legat picioarele cu o eşarfa care atârna pe speteaza unui fotoliu. Mi-am făcut batista ghem şi i-am băgat-o în gură. După care am cuprins-o de mijloc – era uşoară ca un fulg şi i-am simţit oasele – şi m-am îndreptat spre uşă.

Am ieşit pe culoar fără ezitări şi am coborât repede scara până la uşa de la intrare. Am fost obligat s-o pun jos ca să deschid. Apoi am luat-o iar în braţe şi am luat-o la fugă spre maşină fără să mai închid uşa în urma mea.

Am trântit-o pe scaunul din faţă, m-am aşezat la volan şi am pornit motorul.

Trecând pe roşu aproape la toate semafoarele, am ajuns în douăsprezece minute la tipografie. Am frânat brusc, m-am asigurat că era în continuare leşinată, am coborât şi am bătut la uşă.

Din fericire, mi-a deschis chiar Reg. L-am prins de braţ.

— Vino repede, i-am zis. Starkey a pus mâna pe Audrey. L-am tras repede spre maşină, fără să-i las timp să spună ceva.

— Urcă la volan, am zis aşezându-mă pe bancheta din spate.

Reg s-a uitat uluit la Edna Wilson, dar n-a cerut nici o explicaţie. A demarat imediat.

— Unde megem? a întrebat.

— Acum, Reg, ascultă-mă cu atenţie, am zis aplecându-mă spre el. Pachetul pe care îl vezi lângă tine e fata lui Starkey. Lucrează la Wolf şi, printre alte activităţi, spionează acolo pentru tăticul ei. Poate că Starkey are coarda paternă destul de dezvoltată ca să accepte schimbul cu Audrey. Oricum, aşa voi încerca să manevrez. Ai un loc unde ai putea s-o ascunzi, până când vorbesc cu Starkey?

— Eu? a zis el aproape sufocându-se. S-o luăm uşurel, frăţioare! Asta e răpire în toată regula! Aş putea să mă aleg cu douăzeci de ani, dacă nu chiar cu scaunul electric.

— Linişteşte-te, i-am spus. Cu brutele astea trebuie să foloseşti limbajul pe care-l înţeleg. Cred că nu vrei ca Audrey să rămână în mâna lor?

— Bine, bine! Dacă mă iei la sentiment... O s-o ascundem pe fetiţă. Pentru cât timp?

— Poate două ore, poate o zi-două, am răspuns.

— Am un amic care ţine un mic hotel pe North Street, a zis Reg. O să-mi dea o cameră fără să pună întrebări.

— Bine. Aşa să faci. Cum îi zice hotelului?

— *Fernbank*. E în cartea de telefon.

— Lasă-mă la cartierul general al lui Starkey şi du-te repede la hotel. N-o scăpa din ochi. E foarte important. O să te sun când voi avea nevoie de ea. Să n-o aduci acasă la Starkey, decât dacă-ţi strecor la telefon ceva în legătură cu paraziţii de pe linie sau ceva în genul ăsta. Starkey ar putea să pună mâna pe mine şi n-aş vrea să comiţi vreo greşeală.

— Doar n-ai să te duci singur?

— N-am de ales. Ne presează timpul. Ai putea să-l suni pe Latimer imediat ce ajungi la hotel şi să-i explici toată combinaţia. Poate că va veni să vadă cum stă treaba la mine. Dacă vine, l-aş putea folosi.

Reg a redus viteza.

— Starkey stă după următorul lot de case. Jos e o sală de biliard, dar la etajul doi sunt mai multe camere. În spatele imobilului e o scară de incendiu. Pe-acolo ar trebui să urci.

A tras maşina la trotuar.

— Mulţumesc pentru tot ce-ai făcut, i-am zis lui Reg bătându-l uşor pe braţ. Şi să n-o scapi din vedere pe femeiuşcă asta.

L-am părăsit şi am plecat mai departe pe jos. La primul lot de case, am intrat pe o străduţă la stânga. M-am pomenit în întuneric. Am înaintat pe bâjbâite şi am dat de un gard viu. Am sărit peste el şi am traversat un teren viran plin de urzici şi rugi care m-a dus în partea din spate a imobilului lui Starkey.

Cele trei etaje din care era format arătau întunecat şi lugubru. M-am apropiat fără să fac zgomot, cu puşcociul în mână. Am ridicat capul şi am zărit vag contururile scării de incendiu.

Era destul de sus. La a doua încercare am reuşit să mă prind solid de capătul mobil al scării şi să-l trag în jos.

Am urcat până la primul etaj, şi am ridicat capătul mobil a scării. Apoi mi-am continuat escaladarea până la terasa imobilului. În mijlocul acoperişului era o lucarnă mare luminată strălucitor.

M-am apropiat încetişor şi am aruncat o privire înăuntru. Jeff Gordon stătea la o masă, cu scaunul în echilibru sprijinit de perete. Citea un ziar, cu pălăria dată pe ceafă. De pe buzele violacee îi atârna o ţigară aprinsă. Audrey Sheridan stătea pe un pat aflat la celălalt capăt al încăperii. Avea braţele deasupra capului şi mâinile legate de barele de la capătul patului. Gleznele îi erau legate cu o sfoară care era înnodată de picioarele patului. Părea că doarme.

M-am întrebat câţi tipi putea să aibă Starkey în restul imobilului şi am cântărit şansele pe care le aveam de a ieşi viu de-acolo împreună cu Audrey. M-am lăsat în genunchi şi am apăsat uşor cu degetul traversa lucarnei. Părea să aibă o oarecare rezistenţă.

Tocmai mă gândeam ce să fac, când uşa s-a deschis şi a apărut Starkey.

Jeff a aruncat ziarul pe masă şi s-a ridicat. A rânjit spre Starkey şi s-au apropiat amândoi de locul unde se afla Audrey. Ea a deschis ochii, la început privirea ei a părut că se pierde în gol, dar imediat ce l-a zărit pe Starkey, Audrey a încercat să se ridice şi a început să lupte cu legăturile care o ţineau prizonieră.

Starkey s-a aşezat pe pat lângă ea, a aprins o ţigară şi a început să vorbească. Nu puteam să aud ce spune, dar era uşor de ghicit după fizionomia lui Jeff.

Audrey scutura din cap. Starkey a continuat să vorbească, dar mi-am dat seama că Audrey se încăpăţâna să-l refuze. În cele din urmă, Starkey a renunţat şi a privit-o tăcut cu ochii lui mici scăpărând de furie.

Apoi s-a ridicat şi a dat din umeri. I-a spus ceva lui Jeff, care a dat din cap, apoi a ieşit din cameră lăsându-i pe Jeff şi Audrey faţă în faţă.

Jeff s-a aplecat spre ea, sprijinindu-se de pat cu degetele lui grase. Audrey îl privea drept în ochi. Era foarte palidă, dar privirea ei era neclintită.

Am tras aer adânc în piept şi, în momentul în care Jeff urma s-o atingă, am pus uşor piciorul în mijlocul traversei şi mi-am dat drumul înăuntru cu toată greutatea.

Am aterizat în cameră destul de zgomotos, în mijlocul cioburilor şi bucăţilor de şarpantă. M-am clătinat o clipă, mi-am recăpătat echilibrul şi am îndreptat puşcociul spre Jeff.

Bruta se uita cu gura căscată la mine, şi în privirea lui am văzut un amestec de groază, de năuceală şi de furie rece.

— Sus mâinile! am zis. Repede, altfel o să-ţi aduni maţele de pe duşumea!

A ridicat repede mâinile.

— Cu faţa la perete, am zis auzind paşi pe scară.

S-a întors cu faţa la perete, apoi am alergat la uşă şi am încuiat-o. Părea solidă şi speram că va rezista. Am alergat la pat, am tăiat legăturile şi am ridicat-o pe Audrey.

— Pe-aici... fereşte-te de uşă, i-am zis împingând-o. În curând vor începe să tragă.

Chiar în acel moment am auzit bătăi în uşă şi o voce a strigat:

— Ce e? Ce se întâmplă?

Am tras cu revolverul spre uşă. A urmat un fel de urlet, urmat imediat de zgomotul unor picioare care coborau în fugă scara.

— Asta o să-i facă să stea un minut liniştiţi, am zis. Tu, frumoaso, te simţi bine?

—Nu pentru mult timp, dacă n-ai fi venit, a zis ea schiţând un zâmbet. Îmi... îmi pare atât de bine că ai venit.

— Era firesc, am zis.

M-am apropiat de Jeff.

— Întoarce-te, animalule. Vreau să-ţi spun ceva.

S-a întors arătându-şi dinţii ca o potaie.

— Din toată povestea asta tu eşti cel tras pe sfoară, am zis vorbind cât puteam de repede. Îţi dau informaţia pentru că nu pot să-l sufăr pe Macey, la fel cum nu pot să-l sufăr nici pe patronul tău. Încearcă să-ţi pună în cârcă asasinarea lui Dixon. Eram cu Macey în după-amiaza asta. Are nevoie de un vinovat. A emis un mandat de arestare pe numele tău şi Starkey e de partea lui în chestia asta.

Faţa lui de gorilă s-a încruntat.

— Vrăjeli, a zis el. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Tu l-ai lichidat pe Dixon ca să iei fotografiile. Tu l-ai omorât din ordinul lui Starkey. Credeai că o să te acopere. Asta a şi vrut, dar cei de la ziar au o fotografie cu cadavrul lui Dixon, care dovedeşte că a fost strangulat. Asta o să facă scandal mare în oraş şi Macey şi-a dat seama că singurul mijloc de a-şi salva pielea este să-l scoată la iveală pe criminal. Iar Starkey e de acord cu el. Poţi să nu mă crezi, dacă vrei. Dar pot să-ţi spun că poliţia aşteaptă afară ca să te înhaţe.

În momentul acela cineva a tras un glonţ în uşă. Glonţul a lovit peretele. Toţi trei ne aflam departe de uşă şi

gloanţele nu puteau să ne atingă. Am tras din nou. L-am auzit pe tip înjurând de mama focului şi coborând scara.

Jeff continua să se uite la mine cu ură, dar am zărit în ochii lui o luminiţă de îndoială. Avea gura strâmbă de frică şi de mânie

— Minţi, a zis el.

Am rânjit.

— Prost ce eşti! Gândeşte-te şi tu o clipă! La ce-i foloseşti lui Starkey? Găseşte destui ca tine. Şi dacă Starkey te dă pe mâna poliţailor, atunci el va fi marele patron al oraşului şi alegerile sunt ca şi câştigate. Crezi că va rata asta pentru tine?

Îşi strângea mâinile stingherit.

I-am arătat lucarna.

— Fugi pe-acolo, e cel mai sigur.

Nu a avut timp să-mi răspundă. Asediatorii au tras de trei ori prin uşă, dar Jeff nu s-a sinchisit.

— Ce mai e şi povestea asta? a zis el încercând să-şi pună creierul la treabă.

— Dumnezeule mare! am strigat eu. Ce vrei să-ţi spun mai mult? Ia-ţi valea până nu pun poliţaii gheara pe tine. Cară-te din oraş cu viteza luminii. Dacă nu mai pierzi mult timpul, s-ar putea să scapi de cursa pe care ţi-o pregătesc.

Am văzut că minciuna începea să-şi facă efectul.

— Cursă? a repetat el cu un aer stupid.

— Ascultă-mă cu atenţie, prostănacule! i-am zis. Starkey te-a dat pe mâna poliţiei, poliţia e pe urmele tale iar eu îţi ofer o şansă de salvare. Înţelegi?

S-a uitat spre uşă şi s-a înroşit tot la faţă.

— Nenorocitul dracului! a zis el printre dinţi.

— Haide, păMpălăule! Urcă sus şi spală putina! Eu vreau să-i mai spun două vorbe lui Starkey.

— Şi eu, a mormăit el tot printre dinţi.

Apoi a apucat marginea lucarnei şi s-a căţărat greoi până pe acoperiş. În acelaşi moment s-a auzit sunetul îndepărtat al unei maşini de poliţie. S-a potrivit cum nu se putea mai bine.

— Fugi! Vin! i-am strigat.

L-am auzit înjurând de mama focului în timp ce cobora scara de incendiu.

Audrey se uita la mine cu ochii mari de mirare.

— Ce-o să putem face? a întrebat ea. N-au să ne lase să ieşim de-aici.

— Îţi rezerv o surpriză, am zis, dându-i drumul la mână şi apropiindu-mă de uşă.

Am stat cu spatele lipit de perete şi am întins uşurel mâna spre cheie. Am descuiat şi am tras brusc de uşă.

— Spuneţi-i lui Starkey să urce! am strigat. Vreau să-i vorbesc.

Drept răspuns, de pe culoar a început să plouă cu gloanţe.

— Gata! Încetaţi! am urmat. Vreau să vorbesc cu Starkey. A urmat un moment de tăcere. Îi auzeam mormăind de cealaltă parte a zidului. Sunetul sirenei se apropia. În fine, unul dintre ei a spus:

— Aruncă pistolul pe uşă şi ieşi cu mâinile sus.

— Nu, a murmurat Audrey.

I-am zâmbit şi am aruncat arma prin uşa deschisă. Am auzit-o căzând greoi pe podea. Am ieşit cu mâinile sus.

Am simţit ţeava unui revolver îmboldindu-mă în spate. La capătul culoarului erau patru tipi. Starkey era cu ei. Tipul cu puşcociul era un ucigaş oarecare, cu un costum negru şi uzat.

Starkey s-a apropiat destul de mirat.

— Scotoceşte-l! a strigat el cu o voce furioasă. Ucigaşul m-a pipăit peste tot şi a făcut semn că n-a găsit nimic.

— Vreau să-ţi vorbesc, i-am spus lui Starkey. Dar nu vreau să fim decât eu, tu şi fata.

Nu ştiu dacă din cauza tonului cu care vorbisem sau a curiozităţii, dar Starkey a intrat în cameră unde am intrat şi eu în urma lui. S-a oprit în uşă.

— Rămâi pe-aproape şi vino imediat dacă ţi se pare ceva suspect.

A scos cheia din uşă şi i-a dat-o tipului scurt cu costum negru.

Audrey aştepta evenimentele lângă pat. Părea încordată, dar din ce în ce mai intrigată.

— Vom face un târg, i-am spus. Fata ta, Edna, e în mâinile mele.

Poate că dacă l-ar fi călcat calul n-ar fi fost atât de şocat.

S-a schimbat la faţă şi a făcut ochii mari. În cele din urmă s-a aşezat pe pat.

— N-ar fi trebuit să-mi spui asta, a zis el fără să mă privească. Nu-ţi închipui în ce încurcături te bagi.

Am aprins o ţigară.

— Haide... Trezeşte-te, am zis eu cu un ton amabil, tu eşti în încurcături până la gât. O eliberezi pe Audrey, altfel o mierleşte Edna.

A ridicat spre mine ochii scăpărând de furie.

— Unde ai dus-o?

— La loc sigur, am răspuns aşezându-mă pe masă.

— Ai să spui totul, a zis el cu o voce aspră! Repede!... Ştiu cum să procedez ca să scot ce vreau de la ticăloşi de felul tău.

— Haide, Starkey, nu sunt un ţânc. Dacă nu le dau un telefon în mai puţin de zece minute, tipii care se ocupă de ea au ordin să înceapă cu ea un joc foarte intim.

S-a uitat la mine, apoi şi-a ferit imediat privirea. Am simţit că mă înţelesese foarte bine.

— Acum ascultă-mă cu atenţie, am zis fără să pierd timp. Am nevoie de cineva pentru asasinarea lui Dixon. Va fi Jeff. Intră în joc cu mine şi n-ai să regreţi. Dar dacă pui beţe în roate, te distrug cu Jeff şi toată banda.

— Dixon a murit din cauza unui stop cardiac, a zis el fără mare convingere.

— Aşa, da? am zis apropiindu-mă de el. Vrei să faci pe nebunul! O să arunc bomba în Cranville şi vei sări în aer. Acolitul tău l-a lichidat pe Dixon. A acţionat la ordinul tău. N-am intenţia să te dau în gât. Am altceva mai urgent de făcut decât să-ţi pun o frânghie după gât, şi încă mai poţi fi

de folos. Ăsta e motivul pentru care îl iau pe Jeff drept ţap ispăşitor. Dă-l pe mâna lui Macey şi cota ta va creşte fulgerător în oraş. Altfel, mă voi ocupa eu de treaba asta, şi în aşa fel încât toată lumea va afla că a făcut-o din ordinul tău. Şi să nu crezi că Macey poate să facă ce vrea în oraş. Poliţia federală va veni să-şi bage nasul în toată porcăria asta, dacă dau de ştire la Washington, şi chiar asta am intenţia să fac, dacă nu joci cinstit. Pe de altă parte, dacă încerci să faci pe răul cu mine, gândeşte-te la Edna... Tipii cu care am lăsat-o sunt cam nervoşi. N-am găsit alţii, ce să fac! O vor face bucăţele şi ţi-o vor trimite prin poştă, dacă nu ies de-aici. Te-ai prins de schemă?

Am avut impresia că va sări la mine, dar nu m-am mişcat. Îl priveam drept în ochi, şi după un moment s-a calmat.

— Eşti ţăcănit, a zis el. Doar nu crezi c-o să-mi poţi face una ca asta?

M-am uitat la ceas.

— Poate că ar fi mai bine să-i sun pe băieţii mei, am zis. Au trecut mai mult de zece minute, şi n-aş vrea să facă ceva care ai putea să regreţi mai târziu.

N-a făcut nici un gest ca să mă oprească când am ridicat receptorul telefonului. Deasupra buzelor îi apăruseră picături de sudoare şi părea suferind.

Am format numărul. Reg mi-a răspuns.

— Sunt cu Starkey, am zis. Va face cum zic eu. Nu te atinge de micuţă până nu te sun din nou. Sosesc într-un sfert de oră. Dacă nu vin, tăiaţi-i urechile şi trimite-ţi-le prostănacului de taică-său.

Am închis, m-am uitat la Starkey şi mi-am dat seama că era terminat.

— Vii... am zis. Noi doi şi fata mergem la Macey. Îi vei spune cum l-a omorât Jeff pe Dixon, şi îi dau fotografia.

S-a ridicat, a ezitat o secundă, apoi a venit după noi.

— Ia-o înainte, frăţioare, i-am zis.

Am parcurs culoarul sub privirile uimite ale oamenilor lui Starkey şi am coborât scara spre uşa de la intrare.

— Te aşteptăm aici, am zis punând mâna pe umărul lui Audrey, până când opreşti un taxi.

N-a zis nimic şi a deschis uşa. În momentul în care ieşea în stradă, am tras-o repede pe Audrey spre dreapta, afară din raza uşii. Afară au răsunat imediat împuşcături violente şi luminiţe galbene au strălucit în întuneric.

Lângă noi mai era o uşă. Am deschis-o, am împins-o pe Audrey într-un birou gol şi am închis repede uşa în urma mea.

Dinspre stradă s-au auzit alte împuşcături. În clădire au început să se audă strigăte şi zgomote de paşi.

— Ce se întâmplă? a întrebat Audrey care se făcuse albă la faţă.

— Am impresia că l-am pierdut pe pretenarul nostru, am zis traversând încăperea spre o altă uşă.

Am deschis-o şi am inspectat cu prudenţă sala de biliard care acum era complet părăsită.

— Vino, repede!

Am prins-o de mână şi am tras-o după mine prin încăperea saturată de fum. Ne-am strecurat printre mesele de biliard luminate strălucitor până la fereastra care părea că dă spre terenul viran din spatele imobilului. Am deschis fereastra, am ieşit pe scara de incendiu, urmat de Audrey, şi am coborât repede treptele de fier.

În faţa imobilului încă se mai trăgea şi se auzeau sirenele poliţiei.

Am traversat în fugă terenul viran şi am sărit peste gardul viu, pe lângă care am mers până în stradă.

În faţa sălii de biliard era multă lume. Pe partea cealaltă a străzii erau oprite furgonetele poliţiei şi câţiva poliţişti încercau să-şi facă loc prin mulţime.

La colţul străzii a apărut un taxi, lângă locul în care era adunată mulţimea, înaintând încet în direcţia noastră. Am coborât de pe trotuar şi i-am făcut semn.

— *Palace Hotel*, am zis deschizând uşa. Ce e scandalul ăsta?

Şoferul a aruncat o privire în spate, spre mulţime, şi s-a strâmbat.

— Doi tipi care au murit împuşcaţi, a zis el cu un aer indiferent. Mă întreb ce-o fi cu oraşul ăsta?

Am ajutat-o pe Audrey să urce în taxi.

— Oraşul n-are nimic, am zis. Oamenii din el ar trebui să te preocupe.

— Pe mine? a zis şoferul demarând. Eu n-am treabă cu oamenii. Îmi văd de treaba mea şi atât.

I-am zâmbit lui Audrey.

— Cred că tipul ăsta are dreptate, am zis. Dacă-ţi vedeai de treaba ta şi nu-ţi băgai nasul unde nu trebuie, poate că acum n-am fi fost în situaţia asta.

*
* *

Era un dormitor mare, destul de frumos mobilat. Între cele două paturi se afla o măsuţă cu un telefon.

Audrey se întinsese pe unul dintre paturi, cu o ţigară în gură, cu mâinile sub cap. Eu stăteam într-un fotoliu, cu o sticlă de whisky pe covor la îndemână şi un pahar plin pe braţul fotoliului.

— Îţi dai seama că îmi compromiţi reputaţia? a zis Audrey cu un ton leneş.

— Nu vreau să las nimic la voia întâmplării, am zis. Atâta vreme cât nu sunt sigur că Starkey a murit, te ţin sub aripa mea protectoare.

— Încă n-am înţeles prea bine ce s-a întâmplat, a zis ea. De ce i-ai spus acelei brute că Starkey îi va pune totul în cârcă? Era adevărat?

— Nu, dar cazul ăsta începuse să devină prea complicat. Prea mulţi băgau beţe în roate. Drept pentru care mi-am zis că puţină curăţenie ar simplifica lucrurile.

I-am zâmbit zicându-mi că era grozav de drăguţă.

— I-am spus lui Jeff că Starkey îl va sacrifica pentru el. Cunosc bine acest gen de brute. Tu îmi faci asta, eu îţi fac

ailaltă. Altceva nu înţeleg. Ce-a făcut Jeff după ce i-am spus ce i-am spus? A coborât scara de incendiu, a alergat să se posteze în faţa imobilului şi a aşteptat ca Starkey să scoată nasul din casă. De asta am rămas în urmă când Starkey a ieşit după taxi. Jeff îl aştepta afară ca să-l ciuruie, şi n-aveam chef să încasez un glonţ rătăcit. Acum aş vrea să ştiu dacă Starkey e mort sau numai rănit. Sper că a murit.

Audrey s-a ridicat şi m-a privit cu atenţie.

— Vrei să spui că l-ai trimis cu bună ştiinţă la moarte? Ştiai că Jeff îl aştepta?

— Nu *ştiam*, speram.

— Cum ai putut...?

— Vezi tu, iubito, i-am explicat cu răbdare, treburile astea nu sunt pentru fete. Sentimentul n-are ce căuta aici. Cu siguranţă că Starkey ne-ar fi prins după clapa trasă. Ar fi pus gheara pe noi când nu ne-am mai fi aşteptat, şi ne-ar fi suprimat cât se poate de gingaş. Nu, Starkey trebuia să moară, şi sper ca Jeff să fi făcut treabă bună.

Am golit paharul şi l-am umplut din nou.

— Latimer ne va telefona în curând. Atunci vom şti care e situaţia.

S-a aşezat într-un fotoliu. Povestea asta o preocupa foarte mult.

— Nu-mi prea place, a zis ea. A fost o idee oribilă...

— Ar fi fost şi mai oribil dacă Jeff ar fi trecut la acţiune, aplicând propriile lui metode de convingere. Nu, fetiţo, erau nişte tipi gata de orice, şi nu trebuie să eziţi să-i tratezi aşa cum merită.

N-a spus nimic, dar a dat din cap cu un aer dezaprobator.

— Imediat ce Latimer îmi va telefona spunându-mi că Starkey a ieşit din joc, am zis eu, te voi lăsa singură. Vei putea să dormi. Ai nevoie de odihnă.

— Probabil că mă consideri ingrată, a zis ea deodată. Să nu crezi asta. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi intervenit aşa cum ai făcut.

— Să nu mai vorbim despre asta, am zis. Ce-ai făcut cu fotografia lui Dixon?

Şi-a ferit privirea.

— Am încercat s-o scot din aparat, dar mi-a scăpat. Am... am spart placa.

Am tresărit.

— Ai spart placa? am repetat cu o voce înăbuşită.

— Da... De asta eram atât de speriată. Nici... nici măcar nu puteam să i-o dau lui Starkey, chiar dacă m-ar fi ameninţat cu moartea. Şi ştiam foarte bine că nu m-ar fi crezut dacă i-aş fi spus că o spărsesem.

Am slăbit nodul de la cravată.

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să ne rugăm amândoi cerului ca Starkey să fi murit. Dacă trăieşte, e nasol de tot. Să ştii, micuţo, că sunt clipe când îmi vine să-ţi trag o bătaie bună. Dacă mai îmi faci încă o figură, să ştii că asta fac!

— Nu e nevoie, a zis ea cu un aer de căinţă prefăcută. N-am să mă mai amestec niciodată în treburile tale.

— Ăsta e un lucru bun, am zis. Nu vreau să spun c-ai făcut numai gafe, dar ai deranjat lucrurile.

S-a întors spre mine.

— Dar tu, domnule Spencer, n-ai făcut destule, cu aerele tale? Ai putea să-ţi aminteşti de ele în mod util când îţi vine să te dai drept un supraom.

Am dat cuminte din cap.

— Dar în curând mă vei vedea trecând la acţiune, am zis cu un aer hotărât. Imediat ce Latimer îmi va spune ce s-a întâmplat, plec la atac. Vei fi surprinsă câte iţe o să descurc în câteva ceasuri.

— Nu te mai grozăvi atâta, a zis ea. Hai mai bine să vedem dacă putem mânca ceva. Crezi că Latimer mai întârzie mult?

Am dat din umeri.

— Nu ştiu, am răspuns, dar voi comanda ceva.

Am ridicat receptorul telefonului şi am transmis comanda restaurantului. Când am închis, cineva a bătut la uşă.

— Cine e? am întrebat circumspect.

— Eu! a strigat Reg. Deschide!

Am deschis. Avea un aer rătăcit iar ochii îi luceau de emoţie.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat privindu-l curios.

A râs sarcastic.

— Ce s-a întâmplat? a zis el. O, bătrâne, mi-ai jucat un renghi tare frumos. Ţi-ai bătut joc de mine!

— Ce renghi? am întrebat încruntându-mă. Haide, bea puţin whisky. Mi se pare că ai nevoie.

Mi-a smuls paharul din mână şi l-a golit dintr-o răsuflare.

— Ţi-am spus că nu e bine s-o răpim pe Edna, a zis el după ce şi-a recăpătat răsuflarea. A ieşit un scandal în draci!

— Ai eliberat-o, după cum ţi-am spus, nu? Ce nu e-n regulă?

Reg şi-a trecut mâna prin părul răvăşit.

— Ce nu e-n regulă? Tipa e atât de furioasă de parcă ar avea o viespe în chiloţi. Mie nu mi s-a mai întâmplat până acum să văd aşa ceva. Aş prefera să înfrunt o tigresă cu un abces la ureche, decât să mai rămân o secundă în preajma ei.

— Nu înţeleg nimic din ce spui, am zis cât se poate de nevinovat. Ce-o face atât de furioasă?

Reg s-a întors spre Audrey de parcă ar fi vrut s-o ia drept martoră.

— Asta-i bună! Auzi ce spune! Poate că nu ştii ce-a făcut. A intrat în crucea nopţii în casa uneia dintre cele mai mari personalităţi politice din Cranville. Îi ia piuitul iubitei sale cu o directă la bărbie, o răpeşte pe jumătate goală şi mi-o dă mie pe cap. Iar eu sunt prada numărul unu. Moştenesc pachetul dat de dumnealui, o duc pe femeiuşcă la hotel, o bag în pat şi mă aşez peste ea, gata la orice ca să n-o las să facă gălăgie. în momentul ăla vine telefonul: „Totul merge bine. Dă-i drumul fetei”. Încerc să-i explic cum stă treaba, dar n-ai cum să te înţelegi cu o adevărată cuşcă cu lei. Îmi dau seama că dacă o dezleg eu însumi, n-am să scap cu viaţă şi las această grijă administratorului hotelului, precizându-i să nu treacă la acţiune decât la un sfert de oră

după plecarea mea. Şi ca o încoronare la toate astea, domnul mă întreabă ce nu e-n regulă?

Audrey a zâmbit.

— Ce te-a putut împinge să faci una ca asta? m-a întrebat ea.

— Nu puteam să fac altfel. Edna e fata lui Starkey. Era singurul mijloc prin care-l puteam obliga să facă cum vreau eu.

— Stai să vezi! a zis Reg cu amărăciune. încă nu ţi-am spus tot. Edna i-a făcut tarantelă mare lui Wolf, iar Wolf le-a făcut tarantelă mare poliţiştilor. Acum te caută peste tot ca să te aresteze pentru răpire.

— Ce? Poliţiştii? Mă caută pe mine? Ce tot spui?

— Wolf a depus plângere împotriva ta pentru răpire, a răspuns Reg cu răbdare. Şi Macey nu mai poate de bucurie pentru ocazia care s-a ivit. Poliţaii te caută ca să te salte.

Chiar în acel moment a sunat telefonul. Am răspuns. Era Latimer.

— Ce veşti ai? am întrebat imediat.

— Starkey a murit. Jeff l-a împuşcat, mi-a spus el, iar poliţaii l-au împuşcat pe Jeff în momentul în care încerca s-o şteargă.

Am respirat mai uşurat.

— Acum e mai bine, am zis. E cea mai bună veste pe care am primit-o în ultimele zile.

— Îmi pare bine, dar nu cred că aveţi motiv să vă bucuraţi prea tare, a continuat Latimer. Ce-aţi mai făcut? Macey a emis un mandat şi vrea să vă aresteze.

— Ei bine! o să vedem!... Dacă crede că poate să-mi vină de hac aşa...

Am închis şi m-am întors spre ceilalţi doi.

— Aşteptaţi-mă, le-am spus. Mă duc la Wolf.

— Hei, o clipă! a zis Reg agitându-se ca un cimpanzeu. Nu poţi pleca acum. Poliţaii patrulează peste tot ca să te aresteze.

— Mă duc la Wolf, am zis simţind că-mi sare muştarul rău de tot. Şi nu există poliţai în Cranville care să mă împiedice să fac asta.

Am ieşit trântind uşa în urma mea.

O furgonetă a poliţiei demara din faţa casei lui Wolf în momentul în care sosisem. Am aşteptat un moment, ca să se depărteze, şi am traversat peluza care ducea la uşa de la intrare. Am apăsat furios pe butonul soneriei.

Deşi era unu dimineaţa, toată casa era luminată şi uşa s-a deschis imediat.

L-am îmbrâncit pe valetul de cameră şi am pătruns în hol cu un aer hotărât.

— Unde e Wolf? am întrebat.

Valetul de cameră se chiora la mine speriat.

— Nu vă sfătuiesc să daţi ochii cu domnul Wolf în seara asta, a zis el cu glas scăzut. E furios la culme...

— N-are a face, am zis. Unde e?

Vocea lui Wolf a răsunat din capătul de sus al scărilor:

— Cine e, Jackson? Cu cine vorbeşti?

Am înaintat până la baza scării ca să mă poată vedea.

— Bună seara, am zis începând să urc treptele.

— Tu... Ieşi din casa mea! a răcnit el. Jackson, anunţă poliţia...

M-am întors şi am vârât ţeava puşcociului sub nasul servitorului.

— Ieşirea din scenă e pe-aici, i-am zis, arătându-i scara cu bărbia.

A început să urce, şi m-am întors spre Wolf, cu revolver cu tot. Se uita la mine, ţintuit locului.

— Acum vom merge la micuţa Edna, am zis cu răceală. Haide, înainte amândoi!

— O să-mi plăteşti pentru asta, a bombănit Wolf, dar a intrat în camera Ednei urmat de valet.

Edna era în pat. Când m-a zărit, s-a ridicat pe jumătate sufocată de furie.

— Uşurel, tipeso, am zis. Relaxează-te...

Am deschis uşa de la sala de baie şi l-am împins înăuntru pe valet.

— Stai acolo până când vei fi chemat, am zis închizând uşa.

— Dacă ai impresia că asta va rămâne aşa... a început Wolf.

— Stai jos, am zis arătându-i un scaun cu pistolul. Ia să schimbăm noi trei o vorbuliţă.

Edna a aruncat brusc cuverturile şi a sărit jos din pat.

— Voi chema poliţia, a zis ea cu o voce care tremura de furie. Cât o să-şi mai bată joc de noi caraliul ăsta ratat? De ce nu-l arunci afară?

Wolf a lăsat capul în jos fără să zică nimic. Nu vedea decât revolverul îndreptat spre abdomenul lui.

Am lăsat-o să se apropie de telefon, am făcut doi paşi şi, după ce m-am ferit de pumnul ei, am prins-o de mijloc şi am aruncat-o în pat. Văzând că vrea să se ridice, am profitat ca să-i trag o palmă zdravănă peste fund. Edna s-a refugiat sub cuverturi scâncind de durere şi mânie neputincioasă.

— Dacă mai faci o mişcare, te jupoi de vie, am prevenit-o eu.

Mi-a aruncat o privire plină de ură, dar a stat la locul ei. M-am aşezat în aşa fel încât să-i pot avea pe amândoi în bătaia armei.

— Acum, i-am zis lui Wolf, a venit timpul ca noi doi să lămurim unele lucruri.

— Eşti concediat! a zis el printre dinţi. Nu mai lucrezi pentru mine. Te voi târî în justiţie şi am să te bag la închisoare.

Am început să râd.

— Foarte bine, sunt concediat, am zis. Îmi convine. Dar vreau să-ţi spun ceva înainte să plec. Starkey e mort. A fost împuşcat în urmă cu o jumătate de oră. Ce zici de asta?

Ochii lui mici au început să lucească plini de interes, dar n-a răspuns. Edna a ţipat înăbuşit şi s-a schimbat la faţă. S-

a întors cu spatele la noi şi a început să plângă cu capul în pernă.

Wolf s-a uitat la ea cu un aer jenat.

— E fata lui, am zis. A plasat-o aici ca să te spioneze.

A urmat o tăcere lungă. Nu se auzeau decât hohotele Ednei. Wolf îşi privea picioarele cu un aer rătăcit.

— Minţi, a zis el în cele din urmă.

— De ce n-o întrebi? i-am sugerat. N-aveai nici cea mai mică şansă să devii primar, cu femeiuşcă asta sub acoperişul tău. Ei doi ar fi pus la cale o poveste care te-ar fi discreditat şi care poate că te-ar fi obligat chiar să părăseşti oraşul.

Mi-a arătat uşa cu degetul.

— Şterge-o! a zis el cu o voce care îi tremura de furie.

— O şterg, fii liniştit în privinţa asta, am zis. Dar înainte îmi vei face plăcerea să-i telefonezi lui Macey ca să-i spui să-mi dea pace. Îl vei anunţa că-ţi retragi plângerea de răpire, altfel o să ştie tot oraşul despre iubirea ta îndrăcită cu fata lui Starkey.

— Nu vreau să te mai văd în oraş, a zis el. Te-am văzut destul. Îmi retrag plângerea dacă dispari odată pentru totdeauna.

Am rânjit.

— Vei retrage plângerea fără condiţii. Eu ţin volanul. Am toată povestea pregătită pentru prima pagină a ziarului, şi n-ai cum s-o opreşti. Voi sta aici până când ziarul va ajunge în tot oraşul. Când toţi vor afla că Edna e fata unui bandit şi amanta ta în acelaşi timp, poţi să-ţi iei adio de la primărie.

Încă mai ezita. Am luat telefonul şi am sunat la poliţie. A răspuns Beyfield şi i-am dat receptorul lui Wolf.

— Spune-i că a fost o eroare. Spune-i că puştoaica a avut o mică criză de isterie şi că voia să se răzbune pe mine. Haide...

A urmat o lungă conversaţie cu Beyfield, pe care a fost obligat s-o repete apoi cu Macey. Şi-a retras plângerea şi, după felul în care a trebuit să argumenteze, am înţeles că Macey era foarte furios. Oricum, până la urmă s-a

descurcat. A închis cu brutalitate şi m-a privit cu o furie abia reţinută.

M-am ridicat.

— Am aranjat-o şi pe-asta, am zis. Te las. Ai face bine să te descotoroseşti de ea, i-am zis arătând spre Edna. Începând din acest moment lucrez pentru mine. Am venit la Cranville ca să găsesc trei fete care dispăruseră, şi le voi găsi... Nu-ţi mai băga nasul în povestea asta, şi poate că vei câştiga primăria, sau poate nu; mi se fâlfâie. Acum, când Starkey a ieşit din cursă, lupta se dă între tine şi Esslinger. L-am aranjat pe Starkey, aşa cum i-am aranjat şi pe alţii care încercau să-mi pună beţe-n roate. Inclusiv tu.

M-am ridicat şi am ieşit, fără să-i las răgaz să răspundă. Am coborât la parter, am deschis uşa de la intrare, am traversat peluza şi am sărit în maşină.

Era unu şi jumătate. Mă simţeam obosit, dar deloc descurajat. Acum mă puteam consacra în întregime prinderii celui care o asasinase pe Marian French. Poate că nu avea să fie prea uşor, dar aveam să-l găsesc, cu orice preţ.

M-am întors la *Palace Hotel*, am urcat scara şi i-am găsit pe Audrey şi Reg dormind adânc. Erau întinşi îmbrăcaţi pe cele două paturi, şi a trebuit să-i scutur ca să-şi dea seama că mă întorsesem.

Audrey s-a ridicat şi s-a întins leneş.

— Sunt foarte obosită, a zis ea. Cum a fost? Ai dat ochii cu Wolf?

— Da, am zis cu un zâmbet sardonic. Acum poţi să faci năniţă. Ne vedem mâine. Trebuie să discutăm o mulţime de lucruri. Haide, Reg... O să luăm altă cameră şi o să tragem un somn pe cinste. Am ajuns pe drumuri. Wolf m-a concediat, şi pe tine cu aceeaşi ocazie. Ţi-ar plăcea să devii detectiv?

Reg s-a uitat la mine somnoros şi s-a ridicat cu greu din pat.

— Mai e vorbă... a zis el. Asta a fost ambiţia vieţii mele. Nu aveam de gând să îmbătrânesc la ziar.

— Haide, înainte! am zis. Nu erai făcut pentru redactor de ziar, în schimb vei fi un bun detectiv. Haide să căutăm un culcuş.

S-a îndreptat spre uşă.

— Vrei să vorbesc eu cu tipul de la recepţie, până când o înveleşti? a propus el făcând cu ochiul spre Audrey.

— Ia o singură cameră cu două paturi, am zis împingându-l pe culoar. Trebuie să facem economii.

— Nu sta zece ani să-i spui noapte bună, a zis el. Pic de somn.

L-am lăsat să plece, apoi m-am apropiat de Audrey, care stătea întinsă pe pat, şi ne-am zâmbit.

— E bine acum? am zis. Mai pot să fac ceva pentru tine?

— E bine, doar că sunt puţin obosită, a răspuns ea. Ai rezolvat cu răpirea?

M-am aşezat pe pat lângă ea şi am prins-o de mână.

— Am rezolvat totul cu Wolf. În situaţia lui, marele industriaş nu-şi poate permite să-mi facă necazuri.

A privit spre mâinile noastre.

— Nu, ai dreptate, a zis. Dar să fii prudent!

— Nu-ţi face griji pentru mine. Am prea multă experienţă ca să mă las intimidat de un porc bătrân ca Wolf.

I-am mângâiat distrat mâna. Îmi ziceam că era tare drăguţă.

— Acum suntem asociaţi, am continuat eu... numai că eu sunt mai matur... Eu comand...

— Îmi închipui că va trebui să te las să acţionezi după cum vrei tu, a zis ea cu un ton leneş. Mărturisesc că am încurcat puţin lucrurile. Nu mai pot să-ţi ţin piept.

— Foarte bine, am zis. De fapt, nu mai poţi să-mi refuzi nimic.

— Nimic? a zis ea prefăcându-se alarmată.

— Nimic, am repetat, strecurându-mi braţul sub capul ei şi ridicându-l puţin. Capul i se odihnea pe braţul meu şi feţele noastre erau foarte aproape una de cealaltă.

— Te deranjează?

M-a privit deodată grav.

— Nu, nu cred.
Am sărutat-o.
— Adevărat?
M-a tras spre ea.
— Mi-a plăcut, a murmurat ea. Mai hai o dată...

*
* *

A doua zi dimineaţă, la unsprezece, ne aflam în biroul lui Audrey pentru a stabili planul de luptă.

Ia să vedem ce vom face, am zis după ce ne-am aşezat toţi trei comod. Există toate şansele ca Wolf să încerce să oprească cercetările. Nu ştiu ce va face Forsberg. Poate că îmi va lua cazul. Dacă da, atunci reziliez contractul cu el. Am scos de la Wolf două mii de dolari care ne vor ajunge un timp. Trebuie să descoperim cine a omorât-o pe Marian French, şi vom descoperi. Împart cei două mii de dolari în trei ca să avem fiecare ceva lovele, dar va trebui să acţionăm repede şi să rezolvăm cazul înainte de a rămâne fără nici un bănuţ.

— Nu e imprudent să reziliezi contractul cu Investigaţiile Internaţionale? a zis Audrey, pe care chestia asta părea că o cam deranjează. Vreau să spun... un angajament bun ca ăsta nu se găseşte pe toate drumurile, şi ai putea...

— O să vedem la momentul potrivit, am zis întrerupând-o. Poate că Forsberg mă va lăsa să continuu. A primit deja banii de la Wolf şi poate că-mi va da mână liberă. Oricum, nu-mi prea pasă. Mi-ar plăcea să-mi deschid propria mea agenţie. Noi trei am putea face lucruri destul de bune. Dar deocamdată să lăsăm asta. Ia să vedem cum e situaţia.

— Cam albastră, a zis Reg. N-am reuşit mare lucru.

— Şi să vă spun de ce. Pentru că până acum n-am privit problema decât din perspectiva alegerilor. Dar haide să presupunem că aceste răpiri n-au nici o legătură cu alegerile...

— Dar nu e posibil... a protestat Audrey.

— De ce n-ar fi posibil ? am zis. Să lăsăm de-o parte alegerile, pe Wolf, Esslinger, Macey şi toată banda şi s-o luăm de la început. Dispar patru fete. Nici o urmă, în afară de pantoful uneia dintre ele găsit într-o casă goală. O a cincea dispare exact în acelaşi fel ca şi celelalte patru, doar că de data asta i se găseşte cadavrul mai înainte ca asasinul să fi avut timp să-l ascundă. Dacă nu ne-am fi dus la acea casă în acel moment, n-am fi ştiut că Marian a fost omorâtă. Ar fi dispărut la fel ca celelalte. Sunt aproape convins că şi celelalte patru fete au fost strangulate.

— Poate... a zis Audrey nu foarte convinsă. Acum ştim cum au fost ucise, dar nu văd cu ce poate să ne ajute asta.

M-am dus şi m-am aşezat la biroul ei.

— Vom pune totul pe hârtie, am zis luând un creion. Mai întâi fetele. Ce ştim despre ele?

— Erau nişte fete ca toate celelalte, a răspuns Reg. Nu văd cine ar fi avut interesul să le omoare.

— Tare aş vrea să ştiu cum le convingea asasinul să vină cu el în casa aceea goală, a zis Audrey. În fine... părerea mea e că o fată nu e în toate minţile dacă acceptă să meargă într-o casă atât de lugubră şi izolată... exceptând cazul în care ar avea încredere deplină în persoana care...

Am privit-o îndelung.

— Mda, poate că aici e ceva, am zis. Cineva i-a telefonat lui Marian ca să-i dea întâlnire în acea casă. De asta suntem siguri. Aşa mi-a spus cea care i-a închiriat camera. Ş apoi chiar Marian a scris adresa pe carneţelul aflat lângă telefon. De ce s-a dus acolo fără măcar să mă anunţe? Ştia unde mă aflam.

— S-a dus deoarece cunoştea bine persoana care a sunat-o şi credea că poate să aibă încredere în ea, a zis Audrey pălind brusc.

— Ted Esslinger, am zis. El e singura persoană pe care Marian o cunoştea în acest oraş, în afară de mine, Reg şi Wolf.

— Şi celelalte fete îl cunoşteau foarte bine, a zis Reg înfiorându-se. Oricum, destul de bine ca să meargă cu el într-o casă goală.

Audrey s-a ridicat brusc şi a început să se plimbe cu febrilitate prin încăpere.

— Dar asta e adevărată nebunie, a zis ea. De ce-ar fi făcut asta? Nu... nu are nici un sens.

— Uşurel, am zis aprinzând o ţigară şi trăgând fumul în piept. Nu ştim dacă e vorba de Esslinger. Ar putea să fie el... Atât.

— Tipul ăsta a dat totdeauna târcoale fetelor, a zis Reg cu o oarecare amărăciune. Dar de aici până la a le lichida... Ce motiv ar fi avut?

— Nu pot să cred, a zis Audrey. Ted nu e un asasin. Sunt sigură de asta.

Am început să reflectez. Chestia mă cam ambala puţin.

— Staţi puţin, am zis. Să uităm deocamdată de Ted. Să zicem că aţi fi asasinul şi că aţi vrea să vă debarasaţi de cadavrul victimei... Cum aţi proceda?

— L-aş îngropa undeva, a răspuns imediat Reg.

— Într-un loc unde aş fi sigur că nu va fi găsit, am zis. Chestia asta cu îngropatul nu e chiar sigură...

— La turnătorie era un furnal, a zis Audrey înfiorându-se. Dar nu văd cine ar putea transporta un cadavru de pe Victoria Drive la furnal fără să fie remarcat... mai ales în interiorul uzinei.

Am dat din cap.

— Nu e posibil. Ar fi prea riscant. Dacă aş vrea să fiu sigur că nu-l va găsi nimeni, eu aş ascunde cadavrul într-un cimitir.

— Cu siguranţă că e locul ideal, a zis Reg. Dar transportarea unui cadavru de pe Victoria Drive la cimitir este la fel de periculoasă ca transportarea lui până la turnătorie.

— Nu şi în cazul în care acest lucru l-ar face antreprenorul de pompe funebre, am zis eu cât se poate de calm.

S-au uitat amândoi fix la mine, apoi Reg a sărit în picioare.

— Sigur că da... asta e! a exclamat el. E cât se poate de evident! Omoară fetele şi bătrânul le îngroapă. N-are decât să le pună în dric şi să le ducă, noaptea, la cimitir. Dacă cineva zăreşte din întâmplare dricul, n-are nimic de zis. Are cheile cimitirului şi poate să pună cadavrul în orice mormânt.

Audrey pălise.

— Nu pot să cred, a zis ea. Max Esslinger n-ar putea să facă una ca asta.

— Dar se potriveşte perfect, asta explică totul, zise Reg.

— Nu, am zis, asta nu explică totul. Asta nu explică de ce Ted a omorât fetele. Ce motiv are? Să examinăm totul cu mai multă atenţie. Să presupunem că Esslinger e asasinul şi să vedem dacă-i putem găsi un motiv valabil. De ce-ar asasina cinci fete într-un timp atât de scurt? Nu există decât un singur răspuns plauzibil. Acela că e nebun.

Audrey a scuturat din cap cu un aer încăpăţânat.

— Îl cunosc de când mă ştiu. Am fost împreună la şcoală. E la fel de normal ca noi.

— Niciodată nu poţi să fii sigură de asta, i-am atras atenţia. Poate că şi-a pierdut brusc minţile. Cum era când era mic? Era morocănos, sau ceva de felul ăsta?

— Era perfect normal, a insistat ea. Îi plăceau fetele, bineînţeles, dar asta n-a fost niciodată catalogată drept nebunie!

— Nu... Bine! Să nu mai vorbim. Ce alt motiv ar fi putut să aibă ca să le omoare?

— Poate că le-a pus într-o situaţie urâtă... şi ca să evite necazurile... a început Reg.

L-am întrerupt:

— Cum? Pe toate cinci? am zis. Nu, nu e posibil. Iar pe Marian abia o cunoscuse şi era cu totul alt gen de fată.

Am reflectat câteva minute în tăcere.

— Îşi iubeşte tatăl? am întrebat-o pe Audrey.

— Sunt foarte legaţi, a răspuns ea. Ar face orice unul pentru celălalt. Cu mama lui lucrurile stau altfel.

— Ar vrea ca tatăl lui să devină primarul oraşului? Adică, ţine mult la asta?

— Da... aşa cred...

— E o idee cam... „îndrăzneaţă”, dar stă în picioare, am zis. Să presupunem că Ted vrea să găsească o cale pentru favorizarea tatălui său la alegeri. Dacă reuşeşte să-l scoată din joc pe Starkey, asta creşte foarte mult şansele tatălui său.

— Cum? a tresărit Reg. Vrei să spui că a suprimat cinci fete pentru ca tatăl lui să devină primar?

— Nu, nu asta vreau să spun. Dar să presupunem că Ted are ceva. Nu ştiu. Un fanatism religios oarecare, un fel de sadism sexual... Şi dacă găseşte o cale prin care să-l lichideze pe Starkey şi în acelaşi timp să-şi satisfacă instinctele sângeroase...

— Dar n-are nici un instinct sângeros, a zis Audrey. Îl cunosc foarte bine.

— Să ştii că dacă aş avea instincte sângeroase n-aş striga asta în gura mare.

— Ai aşa ceva? a întrebat Reg.

— O să-ţi spun asta mai târziu. Bag mâna în foc că magazinul de pompe funebre al lui Esslinger are o legătură cu toate aceste crime.

— Nu ştii dacă celelalte fete au fost asasinate, a zis Reg. Acum dacă Marian a fost ucisă asta nu înseamnă că...

— Nu încerca să-mi strici teoria, am zis. Stă-n picioare. Chiar foarte bine. Trebuie să pornim imediat la treabă. Aş vrea să te duci la magazinul foto şi să afli dacă Ted a pus vreodată piciorul acolo. Pe urmă, aş vrea să încerci să afli cine a venit după fotografiile celor trei fete: Luce MacArthur, Vera Dengate şi Joy Kuntz.

— De acord, a zis Reg. Voi vedea ce pot să fac. După plecarea lui Reg, i-am spus lui Audrey:

— Acum e rândul tău... Aş vrea să te ocupi de Ted Esslinger. Caută să afli ce-a făcut în seara fiecărei dispariţii.

Vezi dacă are alibi. Fii drăguţă cu el şi nu-l părăsi nici o clipă. Încearcă să vezi dacă nu cumva are idei cam bizare. Dacă n-am omis nimic, singura explicaţie e că Ted nu-i întreg la minte. Încearcă să vezi dacă e nebun.

Audrey a dat din cap.

— Mă voi ocupa, a zis ea. Tu ce ai de gând să faci?

— E timpul să-i fac o mică vizită lui Max Esslinger, am zis. Aş vrea să arunc o privire la pompele lui funebre.

Audrey şi-a luat geanta şi mănuşile.

— O să-ţi placă, a zis ea. Aş jura că Max Esslinger nu are nici un amestec în toată povestea asta, şi vei fi şi tu de părerea mea după ce-l vei întâlni.

Am tras-o spre mine.

— Tu n-ai un suflet negru şi bănuitor ca mine, am zis sărutând-o.

M-a respins.

— Ne-am pupat destul, a zis ea cu severitate. Jos labele!

— O clipă! am zis luând-o iar în braţe. N-am spus că eu comand?

— Tot timpul? a întrebat ea zâmbind, în cameră s-a făcut un moment tăcere.

= CAPITOLUL VII =

Am deschis încet uşa cu geam de la *Pompele funebre din Cranville*. Fundul încăperii în care am intrat era ascuns de o perdea de catifea neagră suspendată de o bară de cupru, în spatele căreia probabil că se afla o uşă. După un moment, perdeaua s-a dat într-o parte şi a apărut un bărbat. Avea o faţă îngustă şi un corp scheletic. Părul galben ca paiul era pomădat şi i se lipea de craniu, iar ochii negri şi adânc înfipţi în orbite luceau ca nişte cărbuni aprinşi.

S-a uitat la mine bănuitor şi m-a întrebat, cu o voce fără timbru, dacă îmi putea fi de folos cu ceva.

Aşa de tare semăna cu un vampir încât, câteva clipe, am rămas fără grai.

— Domnul Esslinger e acasă? am întrebat eu în cele din urmă, făcând un efort.

— Pe cine să-i anunţ? a întrebat el fără să se mişte.

— Spune-i că un agent de la Investigaţiile Internaţionale ar vrea să-i vorbească un moment, am răspuns.

Şi-a ferit privirea, dar am avut timp să citesc în ea un fel de teamă.

— Mă duc să-i spun, a zis el. Dar este foarte ocupat în acest moment.

— Nu sunt grăbit. Spune-i doar că doresc să-l văd.

Mi-a aruncat o privire ostilă şi s-a retras. După un moment, m-am apropiat de un sicriu din imitaţie de lemn de abanos care se afla în încăpere. Era foarte frumos lucrat şi m-am întrebat dacă mi se potrivea.

— Doriţi să-mi vorbiţi? m-a întrebat încetişor o voce din spatele meu.

Am tresărit fără să vreau.

Max Esslinger era replica perfectă a fiului său, dar mai în vârstă. Avea trăsăturile mai ridate şi privirea mai matură, dar asemănarea era frapantă.

— Poate că deja aţi auzit de mine, am zis. Am lucrat pentru Wolf până în dimineaţa asta.

A zâmbit.

— Cum să nu, bineînţeles, a zis el cu o voce plăcută, de bariton. Sunteţi detectivul de la New York, nu? Îmi pare bine de cunoştinţă. Nu mai lucraţi pentru domnul Wolf?

Am dat mâna cu el puţin cam descumpănit.

— Cred că e greu să te înţelegi cu un om ca Wolf. Poftiţi în biroul meu...

L-au urmat prin uşa acoperită de perdeaua de catifea neagră până pe un culoar îngust, din care se deschideau mai multe uşi. A treia era uşa biroului său.

Esslinger m-a invitat să iau loc într-un fotoliu şi el s-a aşezat la birou.

— Ei bine, domnule Spencer, ce pot să fac pentru dumneata? a întrebat el deschizând un sertar şi scoţând o cutie de trabuce.

— Nu, mulţumesc, am zis aprinzând o ţigară. După cam v-am spus, de azi-dimineaţă nu mai lucrez pentru Wolf. Dar cazul ăsta m-a afectat foarte mult, domnule Esslinger, şi mi-am zis că poate nu veţi avea nimic împotrivă dacă aş continua să lucrez împreună cu domnişoara Sheridan. N-o să vă coste nimic, bineînţeles. Wolf a achitat cheltuielile pentru acest caz şi n-am intenţia să-i dau banii înapoi. Aş dori tare mult să lămuresc povestea asta înainte de a mă întoarce la New York.

Spre surprinderea mea, faţa i s-a luminat imediat.

— Ar fi foarte generos din partea dumneavoastră, domnule Spencer. Trebuie să vă spun că sunt foarte necăjit că încă nu s-a obţinut nici un rezultat pozitiv.

Mi-am amintit tot ce spusese Audrey despre imposibilitatea ca acest om să fie amestecat în vreun fel în dispariţia fetelor. Esslinger avea ceva care mă convingea că probabil avea dreptate.

— Perfect, am zis. La drept vorbind, mă aşteptam la unele reticenţe din partea dumneavoastră. Auzisem că aţi dori să-i daţi mână liberă domnişoarei Sheridan.

M-a privit cu un aer stingherit.

— De ce?... Nu, vă asigur... Evident, când am auzit că Wolf a angajat un expert şi că spera să profite de pe urma acestei poveşti oribile ca să obţină avantaje politice, am fost obligat să mă aliniez şi eu. Dar vă asigur, domnule Spencer, că nu voi avea linişte până când nu vor fi găsite aceste fete şi asasinul nu va fi arestat.

L-am privit gânditor.

— Sunt într-adevăr nişte asasinate, am zis. În privinţa asta nu poate să existe nici o îndoială.

I-am povestit cum descoperisem cadavrul tinerei Marian French.

După ce am terminat, Esslinger a pus lent trabucul pe marginea scrumierei. Se vedea foarte bine că asta îl emoţionase profund.

— Cine a putut să comită un lucru atât de oribil? a întrebat el. Nu-mi vine să cred că cineva a putut să le ucidă deliberat pe toate aceste biete fete... şi fără nici un mobil. E aproape de neconceput.

— Poate că există un mobil, am zis. Sau există un mobil, sau asasinul este un sadic.

— Mi-aţi spus că cadavrul acelei biete fete a dispărut? a întrebat Esslinger. Dar cum? Unde a putut să-l ducă asasinul?

Am scuturat din cap.

— Habar n-am, am zis. Dar... mai e ceva ce-aş vrea să lămuresc.

M-am oprit o secundă, apoi am zis brusc:

— De ce-aţi angajat-o pe Audrey Sheridan? După câte am înţeles, nimeni din Cranville n-a crezut că ea ar putea să rezolve cazul.

O clipă mi s-a părut că descopăr un fel de reticenţă în privirea lui, dar totul s-a petrecut foarte repede şi n-am putut să fiu sigur.

— Nu înţeleg foarte bine ce vreţi să spuneţi, a zis el. În vocea lui era o oarecare răceală.

— Eu cred că da, domnule Esslinger. Audrey Sheridan este o fată de treabă, am zis. Ţin la ea, ţin mult la ea, dar nu are experienţa necesară pentru a lămuri un astfel de caz. Pot să vă mărturisesc că din cauza ei am pierdut mai multe piste, pentru că ţinea neapărat să rezolve ea cazul. Dar o femeie nu are cum să se descurce în faţa unei situaţii de acest fel. E prea periculos... de ce-aţi angajat-o?

Esslinger s-a înroşit uşor la faţă. A luat trabucul, s-a uitat la el, a văzut că se stinsese şi l-a aprins.

— Chiar credeam că domnişoara Sheridan era în stare să le găsească pe fete, a zis el în cele din urmă. Trebuie să vă amintiţi, domnule Spencer, că în momentul acela nimeni nu bănuia că fuseseră asasinate.

M-am uitat fix la el; şi-a ferit privirea.

— Toate astea sunt aiureli, am zis. Dar dacă nu vreţi să vorbim sincer, nu pot să vă forţez.

— Dar vă asigur că...

Am ridicat mâna.

— Să nu mai vorbim despre asta. Când v-am văzut, mi-am zis că sunteţi un tip corect. Dar acum nu mai sunt chiar atât de sigur. Aţi avut un gând când aţi angajat-o pe Audrey Sheridan, şi nu că aţi crezut că le va găsi pe fete. Există alt motiv. Poate că, dimpotrivă, nu voiaţi să fie găsite. Angajând-o pe Audrey, puteaţi să fiţi liniştit că nu le va găsi niciodată!

A sărit de pe divan.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva! a zis el cu un aer mânios. Audrey Sheridan conduce singura agenţie de detectivi din oraş. Era cât se poate de natural să mă adresez ei.

— Mda? am zis dând din cap. Există o mulţime de agenţii cu reputaţie – şi nu prea departe de Cranville – care ar fi fost foarte bucuroase să se ocupe de caz. Nu te-ar fi costat mai mult decât Audrey Sheridan şi ai fi fost sigur de rezultat. Ceea ce-mi spui e departe de a mă satisface, domnule Esslinger.

A făcut un efort pentru a se stăpâni şi s-a reaşezat pe scaun.

— Sunt conştient că am făcut cum m-am priceput mai bine cu mijloacele pe care le-am avut la dispoziţie, a zis el străduindu-se să-şi păstreze calmul. Şi doresc mai mult ca niciodată să continui să te ocupi de acest caz. La nevoie, sunt gata să te finanţez.

— Perfect, am zis strivind restul de ţigară în scrumieră. După părerea dumitale, ce şanse ai să fii ales primar?

Am simţit că această întrebare nu-i plăcea şi acum era în defensivă.

— Nu cred că Wolf e un concurent jenant, a răspuns el. Nu e prea popular. Iar acum, când nu mai lucrezi pentru el, mă îndoiesc că va reuşi să găsească fetele.

— Crezi că Macey ar putea să sprijine alt candidat, acum când Starkey a fost scos din cursă?

A dat uşor din umeri.

— S-ar putea... Nu ştiu.

— Cine e slăbănogul care m-a primit?

S-a încruntat.

— La cine te referi? La Elmer Hench? E cumnatul meu. El conduce afacerea în locul meu. Politica îmi ia prea mult timp.

M-am ridicat.

— Ei bine, domnule Esslinger, asta era aproape tot ce voiam să-ţi spun. Din acest moment trec la acţiune. Vom avea ocazia să ne revedem.

A rămas nemişcat.

— Am toată încrederea în dumneata, a zis el, cu privirea spre birou. Sunt sigur că vă veţi strădui.

— Asta e sigur, am zis întorcându-mă spre uşă. Dar m-am oprit brusc.

În prag se afla o femeie. De cât timp se afla acolo? Nu ştiam. Era înaltă, avea părul uşor cărunt şi ochii umezi. Purta o rochie de mătase neagră, care plutea în jurul ei ca un sac, şi avea cercei de jais. Cu o voce de bariton, tăioasă şi autoritară, i-a zis lui Max Esslinger:

— Cine e?

— Domnul Spencer, detectivul de la New York, a răspuns el aruncând spre nevasta lui o privire jenată şi ostenită.

— Nevasta mea, a adăugat el întorcându-se spre mine. Doamna Esslinger s-a uitat la mine, trecându-şi peste buze vârful roz al limbii. Ai fi zis că e pântecele vâscos al unui limax.

— Ce doreşti? a întrebat ea.

— Am aranjat totul, a zis cu vioiciune Esslinger. Acum pleacă. Ar vrea s-o ajute pe domnişoara Sheridan. Nu mai lucrează pentru Wolf.

Doamna Esslinger şi-a încrucişat lent mâinile.

— Audrey n-are nevoie de ajutor, a zis ea. Spune-i să plece.

— Plec, am zis, trecând prin faţa ei în drum spre uşă.

Femeia aceea înaltă cu privire de viperă avea ceva înspăimântător. Semăna tare mult cu fratele ei. Aceeaşi construcţie osoasă, acelaşi nas colţuros şi ascuţit, aceleaşi buze alburii şi pline de cruzime.

— Nu-mi place să fiu spionată la mine acasă, a zis ea în momentul când ajungeam la uşă. Fă în aşa fel încât să nu te mai văd.

Am parcurs culoarul şi am intrat în salonul de primire.

Elmer Hench se afla acolo, lângă sicriul din imitaţie de abanos, cu mâinile lungi şi osoase lipite în faţă şi capul aplecat într-o parte de parcă ar fi tras cu urechea.

M-a urmărit cu privirea, în timp ce traversam încăperea, dar nici unul nu a pronunţat vreun cuvânt.

Am deschis uşa de la intrare şi, trăgând aer în piept, am regăsit lumina soarelui şi zarva străzii.

*

* *

Am lăsat două vorbe pentru Reg şi pentru Audrey la recepţia hotelului, cerându-le să vină să ne întâlnim la *Joe's Bar*, nu departe de-acolo.

Când am intrat în local, puţin după şapte, nu erau decât clienţii de la bar, iar restaurantul era încă gol.

L-am anunţat pe barman că sunt la restaurant dacă mă caută cineva.

— Bine, a zis el.

Am intrat în sala restaurantului şi m-am instalat la o masă, într-un colţ, departe de intrare.

O chelneriţă în uniformă albastră s-a repezit la mine şi m-a întrebat dacă doream „meniul special”.

— Aştept nişte prieteni, i-am explicat. Dar poţi să-mi aduci ceva de băut.

A zâmbit arătându-şi dinţii foarte frumoşi. Când m-am uitat mai bine la ea, am văzut că are un şasiu care merita să te holbezi la el.

— Ce doriţi? a întrebat ea aplecându-se spre mine. Parfumul ei m-a ameţit.

I-am spus că eram foarte mulţumit dacă îmi aducea un whisky mare sec, şi m-am uitat după ea în timp ce se îndrepta spre bar.

Înainte de a mi se aduce băutura, Reg a intrat în local şi a rânjit mulţumit când m-a zărit. S-a trântit pe un scaun.

— Mor de foame, a zis el. Viaţa asta a început să mă macine serios.

— Bine, bine, am zis. Măcinat sau nu, mi-ai adus ceva? Chelneriţa mi-a adus paharul de whisky.

— Salut, bebeluşule! i-a zis ea lui Reg care s-a făcut stacojiu la faţă.

A pus paharul în faţa mea.

— Ce serveşti? l-am întrebat pe Reg.

— Nu-l îndemna la băutură, a zis chelneriţa privindu-l protector. O să-i aduc o coca-cola.

Am lăsat-o să se depărteze, apoi l-am întrebat pe Reg:

— O prietenă? Deci, ce ziceai?

Reg a încercat să-şi aranjeze o şuviţă rebelă.

— Ted e cunoscut la magazinul foto, a zis el. A venit acolo de multe ori şi a cumpărat câteva fotografii, dar tipa

de la casă nu-şi aminteşte dacă era vorba de cele ale fetelor.

— Nu puteai să-i împrospătezi memoria? A dat din umeri.

— N-aveam ce scoate de la ea, a zis el cu un aer dezgustat. Ai mai văzut specimene de felul ăsta. Le e greu să-şi amintească şi cum le cheamă.

— Atunci cum de-şi aminteşte că Ted a venit în magazin?

— S-a dat la ea, a răspuns Reg. Tipul e un fustangiu. Ea crede că fotografiile erau doar un pretext pentru a-i face avansuri.

— Alte detalii? l-am întrebat împingând spre el o ţigară.

— A început să frecventeze magazinul cu aproximativ o lună în urmă. Şi s-a pus imediat bine cu ea. De fiecare dată când venea, cumpăra două-trei fotografii ale fetelor, dintre cele care se aflau pe tejghea. După ce-i îndruga vorbe dulci, plătea şi se căra. Tipa era atât de ameţită încât niciodată n-a remarcat ce fotografii lua.

— Nu i-a dat niciodată un tichet?

— Aiurea! Nu e nebun. Altceva. Fotografiile făcute în ajun sunt totdeauna expuse a doua zi pe tejghea. Cred că el e făptaşul, dar va fi greu de dovedit.

— Toate astea nu ne duc prea departe, am mormăit eu. Asta e tot?

Reg a dat fumul pe nas.

— M-am dus la un coleg de-al lui. Unul pe nume Roger Kirk. Îl cunosc, dar n-a vrut să spună nimic. Ai putea să dai ochii cu el?

L-am privit un moment.

— Ai ceva în minte?

— Tipul cu pricina ar putea să ştie până unde ajunseseră relaţiile lui Ted cu fetele care au dispărut. Dacă-l sperii, s-ar putea să vorbească.

— E o idee, am zis, dar trebuie să fim foarte atenţi. Dacă Kirk se va duce să-i spună lui Ted că-l bănuim, asta ar putea să strice totul. Totuşi, nu trebuie neglijat nimic. O să văd ce voi putea face cu acest Kirk.

— Când halim? a întrebat Reg. Mi-e o foame!

— Imediat ce vine Audrey, am zis golind paharul. Ce ştii despre Elmer Hench?

— Tipul ăla? Mă sperie. Ai mai văzut unul ca el? Ar face o carieră frumoasă ca actor de cinema.

— În afară de asta... Ai informaţii despre el?

— Nu multe. De fapt, el conduce treaba în locul lui Esslinger. Am auzit că e un specialist. Se pare că e neîntrecut la îmbălsămat oameni. Când un cadavru trece prin mâna lui, juri că trăieşte.

— E fratele doamnei Esslinger?

— Da... Ea l-a adus când Esslinger a început să se ocupe de politică. De atunci, Esslinger nu se mai bagă.

— Este adevărat că doamna Esslinger bea? am întrebat. Dixon mi-a spus asta, dar parcă nu arată a beţivă.

Reg a dat din cap.

— Nu pot să-ţi spun. E ciudată... Am impresia că lui Esslinger îi e frică de ea.

— Cum aşa?

— Ea îl conduce şi pe el şi pompele funebre. Am auzit că ea l-a împins să facă politică. Îl adoră pe Ted, dar asta probabil că ştii.

Chelneriţa a adus coca-cola.

— Mâncaţi acum? a întrebat ea.

— Hei! a protestat Reg văzând că-i fac semn să mai aştepte puţin. Unde naiba e Audrey? Parcă ţi-am spus că mor de foame!

— Bine, am zis. Două „meniuri speciale”. După ce chelneriţa a plecat, m-am aplecat spre el.

— Mă întrebam dacă fata n-a dat iar de vreun necaz.

Reg a rânjit privind peste umărul meu.

— De data asta, nu, a zis el. A venit.

Am întors capul.

Audrey traversa sala mai drăguţă ca niciodată. Ochii îi străluceau. Mi-am dat seama că se întâmplase ceva important.

— Ce-i? am întrebat.

Audrey a aruncat pe faţa de masă un mic tichet albastru.

— Tocmai mi s-a dat asta, a zis ea aşezându-se la masă. Nu a fost nevoie să mă uit de două ori la tichet. Ştiam despre ce era vorba mai înainte să fi citit ce scria pe el:

Vă anunţăm că v-am fotografiat.

M-am uitat lung la Audrey.

— Hei! a zis zâmbind. Ar trebui să fii mulţumit. Nu e asta ocazia ideală?

— Cum? Ce vrei să spui? am întrebat eu încercând să alung primele efecte ale şocului. Să nu-ţi închipui că am să te las să te joci cu povestea asta! Ce, nu eşti în toate minţile?

A suspinat şi s-a întors spre Reg, în căutarea unui sprijin.

— Tu îl înţelegi pe tipul ăsta? a întrebat ea. Îi aduc pe tavă mijlocul de a ajunge drept la asasin, şi uite cum mă primeşte!

Reg părea şi el puţin zdruncinat.

— Ascultă, surioară, a zis el, pune-te în locul lui. E topit după tine...

Acum Audrey s-a simţit jenată.

— Şi eu care credeam că asta e secret! a zis ea zâmbind stingherită.

— Şi un surdo-mut şi-ar da seama că individul ăsta nu mai doarme noaptea, a zis el cu un aer dispreţuitor... De unde ai pescuit asta?

Audrey şi-a pus geanta pe masă.

— Am fost fotografiată în după-amiaza asta, a zis ea cu un aer vesel. Eram cu Ted Esslinger şi a fost fotografiat şi el o dată cu mine.

Chelneriţa a adus cele două „meniuri speciale”. S-a chiorât la Audrey cu un aer invidios.

— La fel? a întrebat ea.

Am împins farfuria spre Audrey.

— Ia-o pe-a mea, am zis. Nu-mi mai e foame.

— Dar trebuie să mănânci, a insistat Audrey. Doar n-ai să-ţi faci sânge rău pentru mine...

— Mie poţi să-mi mai aduci un whisky.

— Ce-nseamnă dragostea! a zis Reg. Când o să-mi pierd pofta de mâncare, o să ştiu acum de ce!

— Gura! am zis puţin cam agasat. Mă gândesc la ceva.

— Ar fi bine, a zis el, înghiţind de parcă n-ar mai fi mâncat de opt zile.

Am bătut în masă cu tichetul albastru.

— Nu-mi prea place povestea asta, am zis. Din clipa asta, Reg, nu te mai desparţi nici o secundă de Audrey.

Reg a ridicat nasul din farfurie.

— Îmi convine, a zis el. La ce oră faci baie? a întrebat-o el pe Audrey.

— Nici nu vreau s-aud! a zis ea. Crezi, domnule Spencer, că nu sunt în stare să am grijă de mine?

— Ţi-am spus că nu-mi place deloc povestea asta. Începând din seara asta vei avea o gardă de corp.

— Şi ce gardă! a mormăit Reg între două îmbucături. În ceea ce priveşte corpul...

— Dacă nu luaţi în serios ce vă spun, să ştiţi că vă sucesc gâtul! Ei, fir-ar să fie! Te rog să ai grijă de ea. M-ai înţeles? Dacă i se întâmplă ceva, ai încurcat-o cu mine!

M-am întors spre Audrey.

— Ted a spus ceva când aţi fost fotografiaţi? am întrebat.

A părut puţin cam speriat, a răspuns Audrey. M-a sfătuit să fiu foarte prudentă.

— Nu mă miră! am zis cu dispreţ. Ce-ai mai scos de la el?

— Nu mare lucru, a mărturisit ea cu modestie. La drept vorbind... nimic.

M-am uitat la ei cu aceeaşi privire severă.

— Am impresia că nici unul dintre voi nu meritaţi salariul pe care vi-l dau. Nici măcar n-aţi reuşit să aflaţi dacă are sau nu alibi pentru seara în care a fost asasinată Marian?

Audrey s-a oprit din mâncat.

— Ascultă, domnule Spencer, a zis ea cu un ton acerb, să ştii că dacă mai iei aerul ăsta superior, îmi dau demisia şi lucrez singură!

— Şi ce-ai să faci? am zis eu rânjind. Dar, lăsând gluma la o parte, chiar n-ai aflat nimic despre alibiul lui?

— Nu. N-am putut să-l fac să vorbească. În schimb, mi-a cerut să ne întâlnim mâine seară.

Am luat paharul adus de chelneriţa.

— Adică ţi-a dat întâlnire?

Audrey a dat din cap.

— Ca detectivă, poate că priceperea mea cam lasă de dorit, a zis ea. Dar mi-a rămas puterea de seducţie.

— Ia să ne gândim puţin, am zis. Tu şi Ted sunteţi prieteni din copilărie?

— Asta nu înseamnă nimic, a zis Reg. Un tip poate să fie coleg cu o fetişcană, s-o tragă de codiţe şi să-i verse cerneala pe şorţuleţe, după care îi vine pandalia. Mi s-a mai întâmplat.

— Mai taci odată! O să-ţi spun când o să am nevoie de pagini alese din cariera ta amoroasă...

— Nu vreau neînţelegeri interne, a zis Audrey. Eu şi Ted ne-am văzut foarte puţin în ultimii ani... dar hazardul ne-a împins unul în braţele celuilalt şi... asta pare că îl interesează...

M-am întors spre ea.

— Mi se pare că te gândeşti la ceva!

— Nu ghiceşti la ce? Dacă Ted e asasinul, ăsta e singurul mijloc de a-l prinde asupra faptului. Imediat m-am gândit la asta când am fost fotografiată. Am făcut în aşa fel încât Ted să creadă că nu-mi e indiferent şi a înghiţit momeala. Ne aflăm în faţa aceloraşi date care au dus la toate celelalte asasinate. Sunt noua iubită a lui Ted. Am fost fotografiată. Mâine, poza mea va fi în vitrina magazinului, şi mai rămâne doar să dispar pentru ca cercul să se închidă. Dar de data asta, lucrurile nu vor mai merge atât de departe.

Am reflectat un moment.

— Mai eşti în siguranţă până când fotografia va apărea în vitrină... S-ar putea să nu fie pusă. Dar dacă e pusă, nu trebuie să mai fii singură nici o clipă.

— Va fi pusă, a zis Audrey. Am telefonat la magazin şi am aranjat. O vor mări şi mi-au promis că mâine dimineaţă va fi în vitrină.

Reg i-a aruncat o privire admirativă.

— N-o lălăi, a zis el. Poate că acum prindem ceva!

Toată povestea asta nu mă entuziasma deloc, dar îmi dădeam seama că era inutil să obiectez.

— Bine, am zis. Nu mai eşti lăsată singură nici o clipă. Unde vă întâlniţi mâine seară?

— Trebuie să-mi telefoneze. Mi-a zis că vom cina împreună şi vom merge la dans, dar încă n-am fixat nimic.

M-am întors spre Reg.

— Cum se face noapte, toţi trei vom pleca într-o mică expediţie... Cimitirul din Cranville. Aş vrea să arunc o privire. După care, o vei aduce pe Audrey la hotel şi vei rămâne cu ea. Eu mă voi duce să fac o mică excursie suplimentară la „Pompele Funebre”.

— De fapt; a zis Audrey aplecându-se uşor înainte, de ce n-ai face o mică vizită şi în camera lui Ted? Mi-a spus că în seara asta se întoarce târziu acasă. Am putea merge imediat.

Ideea mi se părea bună.

— Ştii unde e camera lui? am întrebat-o pe Audrey. Pot să ajung uşor la ea?

— E în spatele casei, a zis Audrey. Ajungi cu uşurinţă. Vino. Te conduc.

M-am ridicat şi am împins scaunul în spate.

— Bine, am zis. Haide.

*
* *

Casa lui Esslinger era o clădire modestă cu două etaje, la intrarea în oraş.

Noaptea se lăsa cu repeziciune. Era trecut de zece şi jumătate când Audrey a oprit maşina în spatele casei, pe o stradă îngustă şi puţin frecventată. Primul etaj era complet

cufundat în beznă, dar era lumină într-o cameră de la parter.

Am coborât.

— Aici e, a şoptit ea arătându-mi cu degetul fereastra mică ce ieşea în relief din panta acoperişului. Mergi apoi pe aleea din mijlocul grădinii şi urci pe burlanul de scurgere până pe acoperit. De acolo vei ajunge cu uşurinţă la fereastră.

— Crezi că e Tarzan? a zis Reg tresărind.

— Bine, am zis. Mă aşteptaţi aici. Dacă e ceva mişcare, claxonaţi puţin.

Audrey m-a prins de mână.

— Fii prudent... N-aş vrea să-ţi rupi ceva.

Am privit-o zâmbind. Aş fi vrut ca Reg să fie la sute de kilometri de-acolo.

— Nu-ţi face griji pentru mine, am zis. Mă voi descurca.

— Dacă vreţi să vă luaţi un rămas bun mai intim, pe mine nu mă jenează, a zis Reg sarcastic.

I-am închis pliscul cu mâna şi i-am dat o palmă amicală peste umăr. Apoi am sărit gardul şi am aterizat pe pământul moale al unui strat de flori.

Am străbătut fără zgomot grădina, menţinându-mă tot timpul în umbră. Lumina salonului cădea asupra gazonului, şi mi-am dat seama, chiar mai înainte de a fi ajuns la casă, că va trebui să traversez pata aceea mare de lumină. Am încetinit pasul şi m-am oprit la marginea cercului de lumină, după care am aruncat o privire prudentă în interior.

Doamna Esslinger stătea chiar în faţa mea, într-un fotoliu mare. Tricota. Deşi mâinile ei se mişcau cu o rapiditate incredibilă, se uita drept în faţă, pe fereastra deschisă. Ai fi zis că mă priveşte pe mine drept în ochi, iar expresia ei fixă şi plină de răceală m-a îngrijorat puţin. M-am tras înapoi instinctiv şi am aşteptat un moment în întuneric. Mă întrebam dacă mă văzuse dar, pentru că nu părea că se mişcă din loc, am aruncat încă o privire.

Doamna Esslinger privea tot drept înainte, pe fereastra deschisă, dar acum eram sigur că nu putea să mă fi văzut

în întuneric. Dar trebuia să fiu foarte prudent la traversarea petei de lumină.

M-am lăsat în patru labe şi m-am târât încet. În cele câteva secunde cât mi-a trebuit să ajung în întunericul din cealaltă parte, am avut senzaţia groaznică că mă aflu gol în mijlocul unei mulţimi de cincizeci de mii de persoane.

M-am ridicat şi am tras cu urechea. În afara unei maşini care a trecut cu mare viteză prin faţa casei, n-am auzit nici un zgomot.

Am rămas un moment sprijinit de balustrada din lemn de la intrare, fără să mă mişc.

N-am remarcat nimic anormal, dar după un minut, am văzut o umbră pe gazon lângă mine. Probabil că era doamna Esslinger care venise la fereastră. Lumina încăperii îi proiecta silueta alungită grotesc pe iarba tunsă scurt. Inima a început să-mi bată cu putere şi mi s-au uscat brusc buzele.

M-am lipit şi mai mult de balustradă. Locul era destul de întunecos, dar simţeam că mă cuprinde panica. Undeva în subconştient eram mirat de această teamă. Era clar că apropierea de doamna Esslinger nu făcea bine la nervi.

Am aşteptat, ţinându-mi respiraţia, lac de o năduşeală rece. Umbra s-a mişcat brusc şi am zărit capul doamnei Esslinger. Se uita în grădină, tăcută şi atentă. Mi-am dat seama că trăgea cu urechea.

Era atât de aproape de mine, încât aş fi atins-o dacă făceam trei paşi. Dacă ar fi întors capul şi s-ar fi uitat în direcţia mea, eram sigur că m-ar fi văzut. Nu-mi amintesc să fi trecut printr-un moment mai teribil ca acesta.

Probabil că a fost convinsă că nu era nimeni în grădină, căci a plecat de la fereastră şi a tras brusc perdelele. Grădina a fost cufundată în întuneric, şi preţ de câteva secunde n-am mai văzut nimic. Ochii mi s-au obişnuit treptat cu bezna şi casa şi-a recăpătat forma.

Ezitam să intru în casă. Mă întrebam unde era Hench. Mă mai întrebam dacă doamna Esslinger urcase la etaj.

Am vrut să fiu cu sufletul împăcat şi m-am apropiat de fereastră cu paşi uşori. Perdelele erau bine trase, dar fereastra rămăsese deschisă. M-am aplecat în faţă, cu inima cât un purice. Mi-a trecut prin cap că doamna Esslinger mă aştepta în spatele perdelelor, gata să sară la mine. Gândul ăsta m-a făcut să mă înfior până în vârful picioarelor. Am auzit un zgomot slab de andrele şi am plecat de la fereastră puţin mai liniştit.

Dacă voiam să intru în casă, trebuia să mă grăbesc. Nu se mai vedea nici o altă lumină. Speram că Hench şi Esslinger erau plecaţi de-acasă.

Am găsit burlanul de scurgere de care-mi vorbise Audrey. Era la celălalt capăt al casei şi destul de departe de camera în care tricota doamna Esslinger. Înainte de a începe escaladarea, mi-am scos pantofii şi, apucând burlanul cu amândouă mâinile, am început să mă caţăr cu greu spre acoperiş.

Când am ajuns sus, m-am agăţat de streaşină şi am reuşit să mă salt pe ţigle. Eram lac de năduşeală din cauza efortului şi abia atunci mi-am dat seama că noaptea devenise foarte caldă şi apăsătoare. O masă mare de nori negri se apropia lent dinspre orizont şi am avut impresia că în curând va izbucni furtuna.

M-am ridicat pe acoperiş încercând să zăresc drumul de dincolo de grădină. După un moment am reuşit să disting masa întunecată a maşinii parcate nu departe de-acolo. M-am întors şi am început să urc lent panta domoală a acoperişului până la fereastra camerei lui Ted.

Nu avea perdea şi camera era cufundată în întuneric. Am apucat de marginea ferestrei şi am împins ridicând în acelaşi timp. S-a deschis fără zgomot. Am aruncat o privire în încăpere. Lumina lunii era destul de puternică ca să-mi pot da seama că nu era nimeni.

Am sărit uşor peste pervaz şi m-am apropiat de uşă. Am crăpat-o încet şi n-am auzit nici un zgomot. Am închis-o la loc, am luat din buzunar o mică pană de lemn şi am vârât-o

între parchet şi latura de jos a uşii. Trebuia să evit intrarea pe neaşteptate a oricui care m-ar fi prins cu mâna în sac.

M-am apropiat imediat de birou şi am început să scotocesc sertarele. În ultimul am găsit ce doream. Sub un teanc de cămăşi de mătase se afla un anumit număr de fotografii. M-am apropiat de fereastră şi, la lumina lunii, am văzut că erau fotografiile celor cinci fete. Am simţit cum mi se strânge inima revăzând faţa calmă şi atrăgătoare a tinerei Marian French.

Am pus fotografiile în buzunar şi mă pregăteam să mă întorc la birou când, oprindu-mă brusc, am simţit că mi se ridică părul în cap.

Lumina lunii cădea acum peste uşa vopsită în alb şi am văzut foarte clar clanţa lăsându-se în jos. Uşa a început să se deschidă, dar a fost imediat blocată de pană.

Era destul. M-am întors fără zgomot la fereastră, mi-am trecut un picior peste pervaz şi am ieşit pe acoperiş. Am alunecat repede până la streaşină şi m-am agăţat solid de ea. Am rămas un moment suspendat în gol, cu inima bătându-mi cu putere, apoi mi-am dat drumul în grădină.

M-am încălţat în două secunde şi, fără să-mi mai leg şireturile, mă pregăteam s-o iau la sănătoasa pe gazon.

Deodată, un fel de şuierat slab m-a făcut să sar într-o parte. Am simţit că ceva mă atinsese la umăr. Am văzut un laţ alunecând pe gazon şi, pur şi simplu terorizat, am luat-o la fugă.

Am traversat grădina într-un timp record, am sărit gardul viu şi am aterizat aproape la picioarele lui Reg.

— Repede! am zis gâfâind. Să nu mai stăm aici nici o secundă!

Audrey a pornit motorul şi m-am aruncat pe scaunul din faţă. Reg s-a strecurat pe bancheta din spate.

— Repede! am repetat. Am fost descoperiţi!

Următoarele minute au trecut în tăcerea cea mai profundă.

Audrey accelera şi era atentă la drum. Eu mă prăbuşisem lângă ea, încercând să-mi limpezesc gândurile.

— Ajunge, am zis după un moment. Să ne oprim aici. Acum suntem destul de departe.

— Eşti foarte grăbit! a zis ea privindu-mă cu atenţie. Bietul de tine! Pari foarte zguduit...

Am respirat adânc.

— Zguduit? am zis. Subestimezi situaţia... Era gata să fac un stop cardiac. Cineva mă aştepta în grădină şi puţin a lipsit ca să nu mă sugrume ca pe un iepure.

— Ai prea multă imaginaţie, a zis Reg. Mai bine spune că ţi-e frică de întuneric şi că ai întins-o când ai dat cu ochii de pisica casei!

— Reg... Nu-l mai tachina, a zis Audrey cu o voce blândă. Cred că spune adevărul.

Am scos fotografiile din buzunar şi le-am pus pe genunchii lui Audrey.

— Ia uită-te la astea şi spune-mi ce crezi, am zis.

— Unde le-ai găsit? a întrebat Audrey după ce-a văzut despre ce e vorba.

— Erau ascunse sub un teanc de cămăşi, în comoda lui Ted, am răspuns eu. E prima dovadă mai serioasă pe care o avem. Sunt pozele tuturor, chiar şi a lui Marian.

— E adevărat că era gata să fii strangulat? a întrebat Audrey privindu-mă cu ochii ei mari.

— Aproape... am zis luând o ţigară şi oferindu-i şi ei una. Cineva a încercat să mă prindă cu lasoul. Dacă n-aş fi făcut un mic salt într-o parte, laţul mi-ar fi aterizat în jurul gâtului. Cam ca la circ.

M-am întors spre Reg.

— Nu cumva Ted se distrează cu lasoul în timpul liber?

— E prima oară când aud de asta, a răspuns Reg, puţin dezamăgit.

— În orice caz, aşa au fost ucise fetele. E bine de ştiut. Acum ştim la ce trebuie să fim atenţi.

— Presupun că n-ai avut timp să vezi cine era? a întrebat Audrey.

— Nu... Ţi-a spus cumva Ted unde îşi va petrece seara? Dacă el e asasinul, atunci el mă aştepta cu lasoul.

— Mi-a spus că se va duce la *Ciro Club*. Mergem să vedem?

— Bineînţeles! Hai întâi să găsim un drugstore de unde să putem telefona. Pe urmă mergem la cimitir. Am impresia că povestea se apropie de sfârşit.

—Chiar crezi că Ted e asasinul? a întrebat Audrey.

— Aşa mi se pare. Dacă acţionăm inteligent, fotografiile sunt o dovadă suficientă ca să-l băgăm la zdup. Iar tentativa de a mă suprima este o probă în plus. Dacă găsim cadavrele, cred că tipul e terminat.

Audrey a oprit maşina în faţa unui drugstore. I-am spus lui Reg să sune la *Ciro Club* şi să întrebe dacă Ted e acolo. În timp ce aşteptam, am întrebat-o pe Audrey:

— Te-ai gândit ce vei face după ce se termină cu povestea asta?

Şi-a ferit privirea.

— Nu... încă nu. Cred că am să mă las de meseria asta. Nu par prea dotată.

Am prins-o de mâini.

— Cu mine, vei face progrese surprinzătoare. De ce nu ne-am asocia?

— Rămâne să ne mai gândim, a zis ea prudentă. Dar eşti cumplit de tiranic.

— Nu şi dacă aş fi soţul tău, am zis eu cu un aer degajat. Mi-am petrecut braţul după umerii ei şi am tras-o uşurel spre mine.

— Ştii bine că nu te poţi lipsi de mine. Spune da.

Reg a băgat capul pe fereastra maşinii.

— Chiar nu poate omul să vă lase singuri două secunde! a zis el cu severitate. Cum să faci o treabă serioasă cu doi porumbei în călduri!

— Nu credeam c-o să vii atât de repede, am zis retrăgându-mi repede braţul.

A deschis portiera şi a urcat în maşină.

— Am lucrat repede, a zis el făcând cu ochiul.

— Bine, bine... Ce-ai aflat? Mai e acolo?

— Nu. Şi chestia cea mai tare e că n-a fost acolo în seara asta. Ce ziceţi de asta?

Am schimbat o privire cu Audrey.

— Bine, am zis. Cred că suntem pe drumul cel bun. Înainte! Prima staţie: cimitirul din Cranville!

Când am ajuns la cimitir, un orologiu bătea undeva miezul nopţii. Deasupra noastră, nori mari şi negri acopereau aproape în întregime luna şi în depărtare se auzeau sunete slabe.

Audrey a pus frână şi maşina s-a oprit.

— Bun... Şi acum? a zis ea privind fără entuziasm zidurile înalte, negricioase şi lugubre din jurul cimitirului.

Am deschis uşa maşinii şi am ieşit la aer. Atmosfera era din ce în ce mai apăsătoare. Venea ploaia. În depărtare, spre est, câteva fulgere au brăzdat cerul.

— Ne aşteaptă o furtună de toată frumuseţea, am zis scrutând drumul.

Părea pustiu.

— Pe mine mă sperie mai mult locul decât furtuna, a zis Reg.

— Să nu ne mai gândim la asta, am zis.

Totuşi nici eu nu mă simţeam în largul meu.

M-am îndreptat spre poarta mare de fier forjat şi am tras cu putere de cele două batante, care s-au deschis încet cu un scârţâit îngrozitor, punându-mi nervii la grea încercare.

— Gata! Puteţi intra.

Maşina a intrat pe poartă şi s-a oprit la mijlocul aleii principale a cimitirului.

Am închis poarta şi i-am cerut lui Audrey să stingă farurile. Aerul era plin de parfumul florilor care împodobeau mormintele.

Pietrişul scrâşnea sub paşii noştri. Audrey şi Reg stăteau lângă mine.

— De ce naiba ne-ai adus aici? a şoptit Reg uitându-se la dreapta şi la stânga. Ce vrei să facem?

— O să aruncăm o privire pe registru, am zis arătând spre coşmelia paznicului, aflată în apropierea porţii de la intrare. Vreau să văd cine a fost îngropat de curând.

— Ce idee! a zis Reg suspinând. Chiar era nevoie să aşteptăm miezul nopţii pentru asta? Nu puteai s-o faci ziua?

— Şi să-i dau de ştire asasinului? Mai bine i-aş fi trimis o ilustrată!

Audrey s-a uitat la mine gânditoare.

— Chiar crezi că vei găsi ceva?

— Dacă nu m-am înşelat pe toată linia, atunci le voi găsi pe fete chiar în seara asta, i-am răspuns.

Reg a suspinat zgomotos.

— Nu mă simt prea bine, a zis el cu o voce şovăielnică. Şi, fireşte, nimeni nu s-a gândit să ia un întăritor!

— Am o sticluţă de whisky în maşină, a zis Audrey. Mă duc s-o aduc.

Am băut fiecare o duşcă, dar asta n-a schimbat cu nimic situaţia. Bubuitul tunetului se apropia din ce în ce mai mult şi fulgerele aruncau din când în când asupra cimitirului o lumină gălbuie.

— Să mergem! am zis.

Am pornit pe cărarea care ducea la coşmelia paznicului.

Am fost obligat să sparg un geam. Audrey şi Reg s-au strecurat în urma mea într-o încăpere umedă şi mirosind a mucegai. După patru-cinci minute de căutări, am dat de un registru mic legat în piele.

— Iată-l, am zis aşezându-l pe masă. Reg, ţine lanterna să pot citi.

La lumina palidă a lanternei, am deschis registrul la ultima pagină şi am început să citesc.

În ultimele zece săptămâni nu fuseseră decât două înmormântări. Dar răsfoind cu atenţie registrul, am găsit o altă pagină cu titlul „Cripte particulare”:

CRIPTA Nr. 12
Proprietar: Max Esslinger
Maxwell Drive nr. 18, Cranville

14 iulie Harry MacClay
23 iulie Mary Warren
2 august Edward Cook
11 august Sheila Ross
19 august Gwen Hurst

— Ce mai e şi asta? a şoptit Reg citind numele cu un aer uluit.

— Îi cunoşti pe oamenii ăştia? l-am întrebat pe el, apoi pe Audrey.

Nici unul dintre ei nu-i cunoştea.

— Nu v-aţi prins? Sunt nume inventate ca să-l înşele pe paznic. Haideţi... Vom face o plimbărică la cripta nr. 12.

Ţipătul de spaimă a lui Audreys fost pe jumătate acoperit de bubuitul tunetului. S-a agăţat de mine. Inima a început să-mi bată cu putere.

— Cineva se uita la noi pe fereastră, a zis ea cu un aer speriat. Am văzut un cap... lipit de geam.

Am împins-o uşor într-o parte şi am alergat la fereastră. Era întuneric beznă. Am scos capul pe fereastră şi am ascultat cu atenţie, dar n-am auzit decât vuietul vântului care agita copacii. Deodată s-a auzit din nou bubuitul tunetului.

M-am întors spre Audrey.

— Eşti sigură că ai văzut pe cineva?

Audrey s-a înfuriat.

— Semăna ca un cap. L-am văzut doar câteva secunde, dar aş fi jurat că era cineva care ne spiona.

Capul lui Reg căpătase subit nuanţele burţii de peşte mort.

— Să ne cărăm de-aci, a zis el cu o voce nesigură. Nu-mi place deloc chestia asta.

— Nu mai înainte de a fi aruncat o privire în cripta 12, am zis cu încăpăţânare. Cheia trebuie să fie pe-aici pe undeva.

Ceilalţi doi n-au mai spus nimic, în timp ce eu scotoceam în căutarea cheii. Până la urmă am găsit mai multe, agăţate pe o placă de lemn din spatele uşii.

— Iat-o, am zis.

Numărul era scris pe o etichetă mare, din lemn, ataşată de cheie.

— Nu-mi vine deloc să ies în bezna de-afară, a zis Reg privind nervos pe fereastră.

— Dacă vreţi, puteţi să mă aşteptaţi aici, am zis trecând peste pervazul ferestrei.

— Nu, nu! Venim cu tine, a zis imediat Audrey. N-aş putea să rămân singură aici.

Am pornit înainte, cu lanterna aprinsă. Ceilalţi doi veneau în urma mea. N-aveam habar unde putea să fie cripta 12, dar eram hotărât s-o găsesc.

În curând am ajuns la prima criptă, cea cu numărul 7. Părea că nu exista nici un plan anume al numerotării criptelor. Următoarea avea numărul 23 şi a urmat numărul 15. Brusc, un fulger imens a sfâşiat întunericul, ţintuindu-ne pe loc pe toţi trei; tunetul a urmat abia după câteva secunde. Bubuitul a fost îngrozitor şi a făcut-o pe Audrey să se refugieze în braţele mele.

Ne-am continuat drumul printre morminte, păşind peste mici pătrate de gazon, călcând peste straturi de flori, ocolind cripte, străbătând poteci cu pietriş, lovindu-ne de morminte vechi abandonate, nămolindu-ne pe parcelele de pământ proaspăt săpate. Era o adevărată plimbare de coşmar.

Deodată am găsit-o. Chiar în momentul în care voiam să renunţ. Eram frânţi, lac de năduşeală şi stăpâniţi de o senzaţie nesănătoasă, care se accentua cu fiecare minut. Deodată am zărit în faţa mea ceva alb care se desprindea din întuneric. Era o criptă mare de marmură, înconjurată de un gard de fier forjat. Fasciculul lanternei a luminat numărul 12.

— Pe toţi dracii! am zis. L-am găsit!

Un fulger enorm a sfâşiat în zigzag cerul şi, preţ de o secundă, a învăluit cimitirul într-o lumină aproape orbitoare. Reg şi Audrey erau lângă mine. La dreapta mea

se afla cripta de marmură albă şi, la vreo cincizeci de paşi de-acolo, Elmer Hench.

Am văzut totul într-o secundă la lumina fulgerului, apoi totul s-a cufundat în beznă.

Am apucat instinctiv revolverul.

— Staţi pe loc! i-am strigat lui Reg, şi m-am repezit în direcţia în care îl zărisem pe Elmer Hench.

Am blestemat lumina slabă a lanternei. Nu vedeam cu ea nici la doi metri.

N-am văzut nici urmă de Elmer Hench, dar ştiam că e acolo, îl văzusem, înalt, scheletic, înspăimântător, ca un mort ieşit din groapă ca să ne reproşeze că îi tulburăm pacea.

O sudoare rece îmi năclăia cămaşa care mi se lipea de piele. Panica de care mă simţeam cuprins îmi usca buzele, îmi îngheţa sângele şi îmi secera picioarele.

Era inutil să încerc să dau de el. Putea să fie oriunde. În spatele meu sau în faţa mea. La dreapta sau la stânga. Sau poate chiar plecase.

Am revenit de unde plecasem şi i-am găsit pe Reg şi Audrey lângă criptă, pe jumătate morţi de spaimă.

— Ce Dumnezeu faci? m-a întrebat Reg clănţănind din dinţi.

— Hench e în cimitir, am zis. L-am văzut adineauri. Reg a holbat ochii de mirare.

— Hench... mumia aia? a zis gata să se sufoce. Asta mai lipsea! Să ne cărăm de-aici cât mai repede cu putinţă!

I-am pus revolverul în mână.

— Mă duc să arunc o privire în criptă împreună cu Audrey, am zis. Ai grijă ca Hench să nu ne deranjeze. Asta e treaba ta.

— Nu cred că voi putea să fiu vreodată detectiv, a zis el cu o voce tremurătoare. Îmi dau demisia.

Nu l-am ascultat. Am introdus, cu o mână tremurătoare, cheia în broasca porţii de fier forjat şi am deschis-o. Am ajuns la uşa criptei, cu Audrey în spatele meu. Aceeaşi cheie se potrivea şi acolo. Uşa criptei s-a deschis fără

probleme. Era o uşă de marmură masivă care s-a mişcat greoi. Am coborât două trepte şi am pătruns sub boltă.

Audrey m-a prins de mână. Avea degetele reci.

— Mi-e... mi-e foarte frică, a zis ea.

— Ssst!

Am tras cu urechea. Tunetul a bubuit asurzitor deasupra noastră, pierzându-se lent în depărtare. Am luminat încăperea cu lanterna. Era o cameră mică şi pătrată. Am văzut mai multe etajere şi pe fiecare câte un sicriu. Am numărat cinci.

M-am întors la uşă unde l-am găsit pe Reg încercând cu disperare să vadă în întuneric.

— Fii cu ochii-n patru... i-am şoptit. Dacă vezi ceva care nu-ţi place, tragi fără ezitare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mişcaţi-vă mai repede! a implorat el. Simt că albesc înainte de termen.

Ştiam ce simte. Aveam şi eu aceeaşi stare. Mi se făcea pielea ca de găină la gândul că Elmer Hench mă aştepta afară în întuneric. Nu m-ar fi deranjat chiar atât de tare dacă măcar l-aş fi putut vedea, dar cimitirul, bezna, bubuiturile tunetului şi Elmer Hench pe deasupra, toate astea la un loc erau cam prea mult.

I-am dat lanterna lui Audrey.

— Rămâi aici şi ţine lanterna dreaptă, ca să văd ce fac, am zis. Voi deschide unul din sicrie.

— Nu... nu, nu face asta, a zis ea cu o voce tremurătoare. Marc... Te rog... E groaznic! Nu... Nu poţi să faci asta!

Am scos din buzunar o şurubelniţă mare pe care o luasem din maşină.

— Sunt obligat s-o fac, iepuraşule. Altă posibilitate nu există.

M-am apropiat de o etajeră lată şi adâncă pe care se aflau două sicrie de acaju.

Am încercat să citesc ce era gravat pe mica placă din cupru prinsă în partea de sus a unuia dintre sicrie, dar în momentul acela lumina lanternei a început să se bâţâie în toate sensurile.

M-am întors şi m-am uitat la Audrey. Era albă la faţă ca varul şi am crezut că va leşina. M-am repezit la ea şi am prins-o de umeri.

— Îmi... îmi pare rău! a zis ea agăţându-se de mine. Mi-am mai revenit. Cred că din cauza lipsei de aer de-aici... şi... mi-e şi frică. O să mă aşez puţin. Într-o clipă o să-mi fie foarte bine.

I-am luat lanterna din mână şi am ajutat-o să se aşeze lângă uşă, pe treapta de sus a scării.

— Ce este? a întrebat Reg cu o voce nesigură.

— Nu te ocupa de ce se petrece aici, i-am spus. Cască ochii la Hench.

— Îi casc, îi casc! a răspuns el. Numai că e beznă ca într-un tunel şi nici măcar nu mai fulgeră. Poate ar fi bine să te grăbeşti... Parcă vreau acasă!

— Mai rezişti cinci minute? am întrebat-o pe Audrey. Îţi promit că nu durează mai mult.

— Bineînţeles, a răspuns ea.

Dar eram destul de speriat de paloarea ei.

Am luat lanterna şi m-am întors la sicrie. Şi eu mă simţeam destul de stingherit.

Am citit placa de pe primul sicriu: *Harry MacClay, 1900-1945*. Am început treaba macabră de deschidere a sicriului. Mâinile transpirate îmi tremurau de frică. Şurubelniţa îmi aluneca mereu.

În fine, ultimul şurub mi-a căzut în mână şi am făcut o jumătate de pas înapoi, speriat la gândul că acum urma ultima mişcare. Raza lanternei a luminat o întreagă latură a bolţii proiectându-mi umbra pe perete. Am pus şurubelniţa pe etajeră şi mi-am şters mâna cu batista.

— Ce-i? m-a întrebat Audrey cu voce scăzută.

M-am întors spre ea. S-a ridicat, a făcut câţiva paşi şi s-a oprit.

— Nimic, am zis. Aproape am terminat.

Am ridicat capacul greu de acaju. în acea clipă, un fulger strălucitor a luminat puternic bolta. Preţ de o secundă, am zărit faţa grotească şi dilatată a celei care fusese Marian

French, privindu-mă din interiorul sicriului, şi deodată Audrey a ţipat.

Am lăsat capacul să cadă şi m-am întors brusc.

Audrey stătea parcă ghemuită acoperindu-şi mâinile cu faţa. Am privit spre uşă. Reg îşi ţinea gâtul cu ambele mâini şi, mai înainte să fi avut timp să fac vreo mişcare, a fost înghiţit de întuneric. Aproape în acelaşi timp, uşa grea a criptei s-a închis cu un zgomot înăbuşit. Am auzit clar zgomotul cheii şi a zăvorului care a intrat în alveola de piatră.

= CAPITOLUL VIII =

Mi-a trebuit cam un minut ca să-mi dau seama în ce situaţie eram. M-am repezit imediat spre uşă şi am lovit-o cu pumnii. Era însă solidă şi n-am obţinut decât o vânătaie mare la umăr. Am cercetat cavoul la lumina lanternei, dar altă ieşire nu mai era. Pe jos era piatră şi nu se putea încerca nimic fără o sculă potrivită.

M-am uitat la Audrey la lumina lanternei care începea să slăbească. Avea faţa desfigurată de groază.

— Ai văzut? a zis ea gâfâind, aruncându-se în braţele mele.. îl ucide pe Reg! Trebuie să facem ceva! Trebuie să-l ajutăm!

Am strâns-o în braţe.

— Audrey, pentru numele lui Dumnezeu! am zis prinzând-o de mâini. Nu-ţi pierde capul. Vezi foarte bine că nu putem face nimic. Nu înţelegi că suntem îngropaţi de vii?

A tresărit şi s-a lipit de mine fără să spună nimic. După câteva clipe am zis:

— Ce nebuni am fost să venim aici fără să anunţăm pe nimeni!

— Noi... vom ieşi de-aici, a zis Audrey încercând să aibă o voce fermă. Dar... Reg... Avea o frânghie în jurul gâtului.

A început să plângă în hohote.

Nu aveam nici revolverul. În afară de şurubelniţă, nu aveam nimic cu care să încerc să forţez uşa. Am împins-o uşor pe Audrey într-o parte şi m-am dus să examinez broasca. Am văzut imediat că nu era nici o speranţă.

Ca dezastrul să fie complet, lumina lanternei a început să slăbească cât se poate de îngrijorător. Am stins-o şi am rămas într-o beznă apăsătoare trăgând cu urechea, dar probabil că grosimea zidurilor criptei înăbuşea orice zgomot exterior.

— Acum nu-mi mai e chiar atât de frică, a zis Audrey. Hai să stăm jos, Marc. Sunt sigură că cineva ne va scoate de-aici.

Am bâjbâit prin întuneric în căutarea ei, apoi ne-am aşezat amândoi pe prima treaptă a scării de la intrare. Mi-ar fi plăcut şi mie să fiu aşa de sigur ca ea.

— Deci, Hench e autorul? a zis Audrey sprijinindu-se de mine. Trebuie să ieşim de-aici pentru ca asasinul să plătească pentru faptele lui.

— Nu cred că e Hench. De ce n-ar fi şi Ted aici? Ştii ce cred? Hench e amestecat în povestea asta, dar nu el e criminalul. El ascunde cadavrele, dar părerea mea e că nu el e asasinul.

Dacă aş fi reuşit să ies de-acolo, aş fi rezolvat cazul cu viteza fulgerului. Tăcerea era copleşitoare şi începeam să respir cu dificultate. Mi-am zis că peste câteva ore vom pieri asfixiaţi.

— Dacă ieşim de-aici, te măriţi cu mine? am întrebat-o.

Şi-a lăsat capul pe umărul meu.

— Hmmm... Chiar eşti sigur că vrei să te însori?

— Cu tine... da, am zis cu blândeţe, ştiind că ăsta era adevărul.

— Va trebui să povestim asta copiilor noştri... Că m-ai cerut de nevastă într-un cavou.

Vocea îi tremura puţin, dar simţeam că făcea tot posibilul ca să pară nepăsătoare. Am sărutat-o.

— Vom ieşi... vei vedea.

Spunând asta, am simţit pe faţă un uşor curent de aer. M-am ridicat, am ridicat-o şi pe ea şi m-am întors cu faţa la uşă.

— Să nu faci nici un zgomot, i-am şoptit cu gura lipită de ureche. Se deschide uşa.

Am stat aşa, fără să mişcăm, preţ de câteva secunde... apoi am împins-o pe Audrey în spatele meu şi am aprins brusc lanterna.

Mă pregăteam să trec la atac, crezând că Elmer Hench venea să ne lichideze, dar l-am zărit pe Reg care clipea lovit de lumina lanternei.

— Îmi dau demisia, a zis el cu o voce sugrumată. Am sărit la el şi l-am apucat de gulerul hainei.

— Reg! am strigat, în timp ce Audrey mă împingea într-o parte şi se arunca de gâtul lui sărutându-l.

Aproape că l-am sufocat preţ de câteva secunde cu efuziunea noastră, apoi l-am smuls din braţele lui Audrey.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat scuturându-l.

— Asta e... strică totul, a zis el cu amărăciune. Nu poate să mă mai pupe o dată ca să mă simt şi mai bine?

— Îi interzic, zăpăcitule! am zis încântat că-l văd. Te credeam mort.

Reg s-a uitat peste umăr în bezna cimitirului.

— Şi eu, a zis el. Şi chiar că aş fi mierlit-o, dacă unul dintre ei doi ar fi avut mai mult curaj.

— Erau doi?

— Bine-nţeles! Hench şi un altul. Celălalt a lansat lasoul. Stăteam la uşă, scrutând întunericul, când un fulger a luminat brusc cimitirul ca în plină zi şi l-am zărit pe Hench la vreo zece metri în faţa mea. Tocmai voiam să strig ca să te anunţ, când am simţit ceva căzându-mi pe cap şi, înainte de a fi putut să strig, laţul s-a strâns în jurul gâtului şi am fost tras puternic în spate.

— Te-am văzut, am zis eu.

— Vă puteţi închipui ce-a fost pe mine, a zis Reg mângâindu-şi delicat gâtul. Dacă mi-aş fi pierdut capul, acum eram rece. Am auzit pe cineva năpustindu-se în faţa mea – presupun că a fost Hench – şi aproape imediat uşa cavoului s-a închis. Dacă reuşeau să mă lichideze, eraţi terminaţi. Laţul era deja destul de strâns şi nu mai respiram prea bine, dar mi-am recăpătat echilibrul şi m-am întors în direcţia tipului care trăgea de frânghie. În felul ăsta frânghia n-a mai fost atât de întinsă. Deodată mi-am amintit – şi zău că nu ştiu de ce nu mi-am amintit mai devreme – că aveam puşcociul tău în mână... şi am început

să trag. Chestia asta n-a rămas fără efect. Lichidatorilor ăstora nu prea le place să li se riposteze. Au spălat imediat putina. Imediat ce tipul a dat drumul la frânghie, am simţit că revin la viaţă şi am mai tras de două ori după ei ca să-i încurajez să se care la ei acasă. Pe urmă, m-am întors la cavou ca să văd dacă nu cumva aţi profitat iar de ocazie ca să vă giugiuliţi. Uşa era închisă şi cheia nu era acolo. Mi-a trebuit ceva timp până când am găsit-o şi... asta e tot!

Am suspinat uşurat.

— Şi n-ai văzut cine era al doilea tip? l-am întrebat.

— Nu, a răspuns Reg. Tot ce ştiu, e că mai era cineva cu Hench.

Audrey m-a luat de mână.

— Nu crezi că acum am putea să plecăm? S-ar putea să le treacă prin cap să se întoarcă.

— Plecăm imediat, am zis strângând-o uşor de mână. Mai am ceva de făcut şi pe urmă plecăm. Ai o lanternă, Reg? A mea s-a stins.

— Mi-a întins o lanternă mică.

— Ce mai e? a întrebat el anxios. Drept să-ţi spun, a început să mi se cam facă lehamite de locul ăsta.

— Ai cheia cavoului?

— Mda... a zis el.

— Încuie uşa şi stai lângă ea. Voi deschide încă un sicriu.

— Ce? Nu eşti în toate minţile. Asta a devenit la tine o manie, a zis el.

S-a dus totuşi la uşă, a închis-o şi s-a sprijinit de ea.

M-am întors la sicrie şi am început să lucrez la al doilea, cel de lângă primul deja deschis. Nu mi-a luat mai mult de cinci minute ca să scot toate şuruburile şi să ridic capacul. O singură privire a fost de ajuns. Am simţit un val de greaţă în fundul gâtului.

— Reg... vino puţin. Ştii cine e?

Reg s-a apropiat şi a aruncat o privire.

— Dumnezeule mare! a murmurat el printre dinţi, întorcând imediat capul. E Luce MacArthur.

Am lăsat în jos capacul şi mi-am şters mâinile cu batista.

— Acum e destul, am zis. Nu mai e nevoie să le deschidem şi pe celelalte. Mai mult ca sigur că sunt aici toate. Haide, ne întoarcem acasă. Dar înainte va trebui să anunţăm poliţia să păzească cavoul. S-ar putea ca asasinul să aibă ideea să transporte cadavrele în altă parte.

Reg a deschis uşa şi a scrutat întunericul. Începuse ploaia. Am tras cu urechea un moment.

— Vezi ceva? am şoptit eu.

—Nu... nimic, dar nu-mi surâde deloc să fac o plimbare pe întunericul ăsta, ştiind că doi asasini ar putea să te aştepte pitiţi după o cruce ca să-ţi sară în cârcă, a zis Reg. Ce-ar fi să stăm aici până dimineaţă?

— Nu, am zis. Să mergem. Dacă vom sta împreună, nu vor îndrăzni să se arate. Şi s-ar putea să fie hăt departe!

Am ieşit în ploaie. Amândoi au venit după mine. Am încuiat uşa cavoului şi poarta de fier şi am pus cheia în buzunar.

La lumina lanternei se vedea ploaia furioasă care cădea peste morminte.

Am pornit cu pas grăbit, trăgând cu urechea. În cimitir nu se auzea nici un zgomot, cu excepţia paşilor noştri pe pietriş şi răpăitul regulat al ploii pe frunze.

Baraca paznicului a apărut brusc din întuneric.

— Am nevoie de registru, i-am şoptit lui Reg. Aşteptaţi-mă aici.

M-am oprit în faţa ferestrei şi am deschis-o.

Peste cinci minute, toţi trei ne aflam în maşină, îndreptându-ne în mare viteză spre hotel. Aveam la mine registrul paznicului. Reg stătea în spatele nostru, bombănind printre dinţi şi ştergându-se cu batista udă.

— Mâine se va termina, le-am zis. Şi pe tine, draga mea, se bazează rezolvarea cazului...

— Spune-mi ce trebuie să fac, şi voi face întocmai, a răspuns ea. Cu o singură condiţie. Să nu mă mai aduci noaptea în cimitir!

Am trecut prin faţa unui drugstore deschis toată noaptea şi i-am cerut lui Audrey să oprească.

— Mă duc să-i dau un telefon lui Beyfield, am zis. Trebuie neapărat să pună pază la cavou.

Am avut baftă să-l prind pe Beyfield chiar în momentul în care se pregătea să plece.

— Până cel mai târziu mâine seară voi lichida cazul, i-am spus. Dacă vrei să participi, acum e momentul să dai o mână de ajutor. Dacă nu vrei să mă ajuţi, eu voi obţine toată gloria şi poliţia va fi ridiculizată în ziare.

— Ce? Ce spui? a zbierat el la capătul celălalt a firului. Dacă ştii ceva, vino să spui la comisariat, altfel pun să te aresteze ca complice!

—Nu fi tâmpit! am răcnit şi eu. Mâine seară voi pune gheara pe asasin, nu înainte. Aş vrea să trimiţi doi oameni de-ai tăi la cimitir, ca să facă de pază în faţa cavoului 12. Şi asta imediat. Trebuie să stea acolo toată noaptea şi să aibă grijă ca nimeni să nu intre în criptă. Cheia e la mine, dar poate că mai există una. Am înăuntrul cavoului destule dovezi ca să arunc tot oraşul în aer...

Asta se pare că i-a stârnit interesul.

— Fetele sunt înăuntru, nu-i aşa?

— Mda... dar nu ne atingem de ele până mâine seară. Încă n-am prins asasinul. Dacă ne descoperă jocul, se va retrage în cochilia lui. Poate că e deja destul de speriat ca să mai încerce încă o crimă... îmi dai răgaz până mâine seară?

Până la urmă a acceptat.

— Ascultă, Spencer, sunt de acord. Voi aranja treburile în privinţa cavoului, dar dacă până mâine seară nu iese nimic, intru eu...

*
* *

A doua zi dimineaţă, m-am sculat devreme, i-am lăsat pe Reg şi Audrey să lenevească în pat, iar eu am expediat o telegramă lungă colonelului Forsberg. După care, m-am dus

la un magazin de instrumente chirurgicale şi am făcut o comandă urgentă.

Trecuse puţin de unsprezece când m-am întors la hotel. Am bătut la uşa camerei în care se afla Audrey.

Am găsit-o în pat, cu micul dejun pe noptieră. A lăsat jos ziarul şi mi-a zâmbit.

— Unde-ai fost? a întrebat ea întinzându-mi mâna.

M-am aşezat pe pat şi am prins-o de mână. Am privit-o şi mi-am zis că era mişto de tot.

— Am pus puţină ordine în treburi, am zis. Printre altele, am cumpărat licenţa de căsătorie.

A început să râdă.

— Nu se poate!

— Ba da! Doar nu crezi că o să las să-mi scape o ocazie ca asta... Ai zis că te căsătoreşti cu mine dacă reuşim să ieşim vii din blestematul ăla de cavou... Şi va trebui să-ţi ţii promisiunea...

— Am impresia că da, a zis ea trăgându-mă în braţele ei. Nu cred că va fi prea amuzant să fiu nevasta unui detectiv, dar cel puţin îmi voi putea face ucenicia...

Au urmat apoi vreo cinci minute foarte amicale, după care m-a respins energic.

— Ce-ar fi să trecem acum la treburi serioase? a zis ea. Ce se va întâmpla?

— O grămadă de lucruri. În primul rând, ultima ta întâlnire de domnişoară. Începând de mâine, n-ai să mai pleci la plimbare decât cu mine. Să-ţi intre bine în cap chestia asta!

— Ultima mea întâlnire cu... Ted?

— Mda... Trebuie să terminăm cu el. Poate că acum e prudent. Poate că nu va încerca nimic în seara asta. Dar dacă încearcă... al nostru e!

— Chiar crezi că el e asasinul?

— Cine ai vrea să fie? Totul se potriveşte. Cred că vom descoperi că e un obsedat sexual. Hench nu e decât complice. El se ocupa de ascunderea cadavrelor... îmi vine

foarte greu să-ţi spun să faci asta, dar dacă nu-l prind asupra faptului, e în stare să ne scape...

— Ce trebuie să fac?

— Ai întâlnire cu el în seara asta. De restul se va ocupa personal.

— Nu e prea complicat, a zis ea, dar... vei fi şi tu?

— Bineînţeles... am zis sărutând-o. Nu-ţi face griji. Poţi să mai leneveşti. Ai liber până diseară... Voi veni imediat ce pot.

Reg se plimba prin cameră cu un aer îngrijorat. A ridicat capul când a văzut că se deschide uşa şi m-a întrebat imediat:

— Ce se întâmplă? Unde-ai fost?

— Am pus la punct nişte mici chestii, i-am răspuns. Până diseară nu mai e mare lucru de făcut. Totul depinde de Ted. Dacă se retrage în cochilia lui, vom fi obligaţi să bruscam lucrurile. Dar dacă cade în cursă... al nostru e!

— Audrey e momeala?

— Da... N-aş fi vrut, dar...

M-a întrerupt soneria telefonului. Era recepţia hotelului. Beyfield era jos şi voia să vorbească cu mine.

— Spune-i să urce, am zis.

Am închis şi i-am aruncat lui Reg o privire complice.

— Vine Beyfield, i-am spus. Sper să nu ne facă probleme.

După două minute, Beyfield a intrat în cameră. Faţa lui durdulie avea o expresie de neîncredere.

I-am arătat cu degetul singurul fotoliu din încăpere.

Reg s-a aşezat pe marginea ferestrei iar eu m-am sprijinit cu coatele de cămin.

Beyfield s-a aşezat greoi. S-a uitat la Reg, apoi s-a întors spre mine.

— Sper că ştii ce faci, a zis el desfăcându-şi cu grijă lama de gumă. Nu i-am spus nimic şefului şi nu mă simt prea bine.

Şi-a vârât lama în gură şi a început s-o molfăie.

— Cazul e aproape rezolvat, am zis, dar situaţia e încă puţin încurcată.

— Ai face bine s-o descurci repede, a zis el. Dacă-ţi rupi gâtul, Macey o să facă scandal mare...

— Ai pus oameni să păzească cavoul?

— Mda. O treabă nu prea plăcută... Au stat toată noaptea în ploaie ascultând cum se întorc morţii în coşciuge. Sper că n-ai glumit când mi-ai spus că fetele sunt acolo?

— Le-am văzut cu ochii mei, am zis cu un zâmbet sardonic.

— Prin urmare, asasinul e Esslinger? S-a uitat fix la mine.

— Nu Max, am răspuns.

Aştepta explicaţii, dar nu i-am spus mai mult.

— Fiul... ai? a zis el după un moment.

— Poate... Diseară vom afla exact.

A reînceput să mestece.

— Macey ar fi deschis cavoul cât ai zice peşte, a continuat Beyfield. Am riscat foarte mult... Ar fi bine să rezolvi problema.

— Oricum, i-am amintit, am descoperit totuşi cadavrele. Voi nici măcar atâta n-aţi făcut.

— Mda, a zis el. Trebuie să recunoaştem. Cred că chestia asta o să-l dea gata pe Macey. N-o să fie o treabă bună pentru el.

— Afacericile din Cranville nu mă interesează, am zis. Vreau să pun mâna pe asasin, pe urmă am să ridic ancora.

— Da... dar eu sunt de-aici, a început el să explice lungindu-şi picioarele. Nu mi-ar conveni deloc ca Wolf să câştige primăria, iar dacă Esslinger e terminat, asta se va şi întâmpla.

— Esslinger e terminat, am zis. Va fi obligat să părăsească oraşul. Cumnatul lui e amestecat în asasinate. Asta e de ajuns.

— Mda... a zis el cu un aer preocupat. Va trebui găsit altcineva care se candideze, pentru că Wolf...

— Poate că am putea să-l lucrăm şi pe Wolf, am zis, şi i-am spus toată povestea cu Edna Wilson.

M-a ascultat cu atenţie şi mi-a făcut cu ochiul.

— Văd că te-ai ocupat de toate. Dacă e adevărat ce spui, Wolf poate fi şi el terminat.

— Du-te la Latimer, am zis. Ar putea să-ţi aranjeze el povestea asta. Un articol bine adus din condei pe prima pagină a ziarului local va face mare senzaţie în oraş. Dacă joci strâns, ai toate şansele să fii numit şeful poliţiei.

Faţa i s-a luminat.

— M-am gândit şi eu la asta, a zis.

— Vrei să participi la acţiune? Ai putea să vii cu noi diseară. Nu vreau să-mi fac reclamă. Vreau doar ca şeful meu, colonelul Forsberg, să ştie că mi-am făcut treaba, i-am explicat eu.

S-a luminat din nou la faţă.

— De acord.

— Bine. Ne întâlnim aici la şapte.

— Voi veni, a zis el.

S-a îndreptat spre uşă, a ezitat şi s-a întors spre noi.

— Nu-mi plac detectivii particulari, a zis el, dar tu nu eşti deloc un băiat rău.

— Nu-ţi face griji pentru mine, am zis râzând. Îmi câştig şi eu existenţa.

— Mda... Evident... Uitasem asta, a zis el şi a ieşit.

Reg s-a uitat la mine cu un aer dezaprobator.

— Borţosul ăsta a mirosit dincotro bate vântul, a zis el. Şi nu s-a lăsat rugat să vină să-şi ia partea lui. De ce-l bagi şi pe el?

Am aprins o ţigară şi m-am trântit în fotoliul încălzit de fesele mari ale lui Beyfield.

— De ce nu? am zis. Oricum, nu putem merge mai departe. Pe urmă e treaba poliţiei. Şi din moment ce a hotărât să-l termine pe Macey şi chiar pe Wolf, ce ne priveşte pe noi asta?

Am tras un fum şi l-am dat afară suflându-l încet spre tavan.

— Ţi-ar plăcea să vii la New York, Reg? Cred că şeful meu ar putea să aibă nevoie de tine.

Reg s-a uitat la mine neîncrezător.

— Glumeşti?

— Nu... Te asigur... Acum nu văd ce-am mai putea face aici, i-am zis. Eu şi Audrey ne vom căsători...

După ce a terminat cu felicitările, l-am întrebat:

— Ce zici?

—S-a făcut!

M-am ridicat.

— Unde te duci? a întrebat el.

— Eu? am zis zâmbind. Nu ghiceşti? În vizită la nevasta mea.

*
* *

Puţin după orele şase, am intrat în camera în care se afla Audrey, cu o cutie mare pătrată sub braţ. Tocmai îşi aranja părul.

— De unde vii? a întrebat ea întorcându-se spre mine. Am pus jos cutia, am sărutat-o şi m-am aşezat lângă ea.

— Am făcut câteva cumpărături, am zis. Ted a dat vreun semn de viaţă?

— Mi-a telefonat acum o oră. Ne întâlnim pe la opt la *Ciro Club*.

— Merge treaba! am zis încercând să-mi stăpânesc emoţia. Ţi-a spus ceva?

— Nimic special, a zis ea. A fost foarte prietenos. Părea foarte fericit la gândul că ne întâlnim diseară. A glumit puţin, dar nimic mai mult. Să ştii că nu-mi vine să cred...

— În curând ne vom lămuri, am zis. Cum vei fi îmbrăcată?

— Nici nu ştiu... O rochie oarecare. De ce? Vrei să port ceva deosebit?

— Da. Un costum alb şi o bluză cu guler pe gât sau poate chiar un pulover pe gât.

— E prea cald! a protestat ea.

Apoi, văzând că vorbesc serios, a tăcut câteva secunde, după care a reluat:

— Ce înseamnă asta?

— Vreau să fii foarte vizibilă în întuneric. Iar puloverul pe gât va trebui să ascundă asta.

Am luat cutia şi am deschis-o cu precauţie.

— Am avut o idee, am zis scoţând din cutie un mulaj de ipsos al gâtului şi umerilor ei.

Era o lucrătură frumoasă. Două piese care se îmbucau perfect şi erau şi solide.

— Acum, stai liniştită două secunde ca să văd dacă ţi se potriveşte.

— Dar de ce? Doar n-ai să mă obligi să port oroarea asta?

— Cu oroarea asta în jurul gâtului, am zis cu calm, nu poate nimeni să te stranguleze... Nu vreau să las nimic la voia întâmplării.

Părea puţin surprinsă, dar şi-a desfăcut halatul fără să mai spună nimic. Am pus una din piesele mulajului pe umărul corespunzător. Se potrivea perfect. Am aşezat şi a doua parte şi am fixat legătura între ele. Audrey avea gâtul complet protejat aproape până la bărbie. Mulajul nu-i strângea gâtul şi n-o jena. Eram foarte mândru de opera mea.

— Dar n-am să pot petrece toată seara cu asta în jurul gâtului!... Ted o va remarca până la urmă.

— Nici nu mă gândeam la asta, am zis. Am vrut doar să văd dacă ţi se potriveşte. Înainte de a părăsi localul, te vei duce la toaletă şi ţi-l vei pune. Îl voi avea pregătit şi ţi-l voi pasa la momentul potrivit. În întuneric nu poate să-şi dea seama de nimic. Te expui unui mare pericol şi nu vreau să ţi se întâmple ceva. Cu chestia asta eşti apărată.

Am desfăcut mulajul, am sărutat-o şi m-am întors în camera mea, unde Reg trândăvea întins în pat.

— Începusem să-mi fac griji, a zis el ridicându-se. Ce-ai mai adus?

I-am povestit chestia cu mulajul.

— Ce idee! Totuşi, chiar crezi că va încerca s-o stranguleze?

Am aprins o ţigară.

— Dacă n-o face, înseamnă că m-am înşelat, dar nu vreau să las nimic la voia întâmplării, am răspuns eu.

— Îmi ascunzi ceva, a zis el, privindu-mă cu neîncredere. Ce-ai mai pus la cale?

Am zâmbit.

— Mai târziu, i-am zis. E încă prea devreme pentru confidenţe...

— Bine... bine, a zis el cu un aer bosumflat. Dacă umbli cu mistere... Gândeşte-te şi tu puţin la nervii mei...

— O să mă gândesc, am zis uitându-mă la ceas.

Era şapte fără un sfert. M-am aşezat şi în timp ce aşteptam, am recapitulat întreaga poveste în mintea mea. Aveam impresia că totul se potrivea la fix. Nu ştiam ce-aş mai fi putut să fac.

Beyfield a sosit la şapte fix. Părea foarte însufleţit şi ne-a făcut cu ochiul de la uşă.

— Cred că o să meargă, a zis el aşezându-se pe marginea patului. Am fost la Latimer. O să-l lucrăm pe Wolf.

— Cât te-a costat? am întrebat, cunoscându-l bine pe Latimer.

A făcut din nou cu ochiul.

— Am prieteni, a zis el. E un tip în oraş pe care l-ar interesa să cumpere ziarul. Cred că Wolf va fi foarte mulţumit să scape de el.

— Poate ai găsit un alt primar? am zis eu privindu-l cu atenţie.

— Poate... a zis el. Dar totul depinde de voi. Dacă chestia voastră nu merge în seara asta, voi fi într-o situaţie afurisită de tot.

— O să meargă, i-am spus. Bei ceva?

— Asta voiam să zic şi eu, a spus el. Şi ce mai e nou?

Am sunat la recepţie şi le-am cerut să ne aducă de băut. Apoi i-am explicat că Audrey avea întâlnire la *Ciro Club* cu Ted Esslinger.

— Prin urmare, e vorba de Ted Esslinger? a zis el dând din cap. O să fie o lovitură grea pentru bătrân. Ţin mult la

el, dar fiul nu mi-a fost niciodată prea simpatic. E un fustangiu. Chiar am avut reclamaţii la un moment dat...

— Ştiam că e mort după femei, dar nu-mi închipuiam că e periculos, am zis. Numitul Roger Kirk, amicul lui, ar putea să ne folosească drept martor, când cazul va ajunge la tribunal.

— Amândoi au aceeaşi stofa, a mormăit Beyfield, şi la un moment dat toată lumea vorbea despre ei. Într-un oraş mic ca al nostru, totul se află până la urmă. Numai că până acum au mers uşurel. Probabil că au ales genul de fete prea intimidabil ca să aibă curajul să vorbească. Una sau două s-au plâns totuşi, dar Esslinger a aranjat totul cu Macey. Dacă plăteşti cât trebuie, aranjezi tot ce vrei cu Macey, a conchis el dezgustat.

Ni s-a adus de băut şi am pregătit trei pahare de whisky cu sifon. Tocmai le beam în linişte când a apărut Audrey. Arăta nemaipomenit cu costumaşul ei alb şi puloverul de caşmir albastru cu alb.

Beyfield s-a uitat la ea cu admiraţie.

— Bravo vouă! Staţi aici toţi trei şi vă delectaţi cu whisky! Iar mie nu-mi dă nimeni nici măcar o picătură!... La urma urmelor, pe mine o să mă stranguleze...

— Nu mai spune asta, am zis. Nu-mi place deloc ca nevasta mea să bea whisky. O să-ţi dau un gin la Club.

A dat din cap cu un aer melancolic.

— Încep să mă întreb dacă fac bine luându-te de bărbat, a zis ea, turnându-şi puţin whisky în paharul meu, apoi puţin sifon. Atâta timp cât mai sunt nemăritată, fac ce-mi place...

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să mergem, am zis. Ia un taxi până la Club, am adăugat întorcându-mă spre Audrey. Nu-ţi fie frică, tot timpul vom fi în spatele tău. Dacă Ted vrea să te ducă în altă parte, acceptă fără ezitare... Dar să nu uiţi de asta înainte de a părăsi Clubul.

I-am arătat cutia în care se afla mulajul.

— Promit, a zis ea.

S-a întors spre ceilalţi doi.

— Vreţi să mă lăsaţi puţin singură cu viitorul meu soţ? S-ar putea să-mi mai facă unele recomandări confidenţiale.

Beyfield s-a îndreptat spre uşă şi Reg s-a luat după el.

Ne-am întâlnit toţi trei în hol peste cinci minute. Audrey a luat un taxi. Noi am luat altul şi am pornit după ea.

— E tare puştoaica, a zis deodată Beyfield. Mare baftă ai avut să dai peste o fată ca ea.

Ciro Club era localul cel mai elegant din Cranville. Am ajuns după opt şi am văzut-o pe Audrey urcând scara mare care ducea la bar.

— Auzi, Reg... ar fi mai bine să ne aştepţi afară cu taxiul, i-am spus bătându-l amical pe umăr. Dacă nu avem unul imediat la plecare, s-ar putea să ratăm totul.

A dat din cap fără tragere de inimă, iar eu am intrat în local împreună cu Beyfield.

Barul era destul de aglomerat şi ne-am strecurat înăuntru cu greutate. Am comandat două whisky-uri mari şi am aruncat o privire pe deasupra tipului.

Audrey stătea la o masă lângă uşă. Era singură.

— Încă n-a venit, am şoptit la urechea lui Beyfield. Sper că nu s-a răzgândit.

Am părăsit barul şi ne-am aşezat în fundul sălii, de unde puteam s-o vedem pe Audrey fără să riscăm să fim văzuţi.

După cinci minute, am văzut un chelner apropiindu-se de masa la care stătea Audrey şi aplecându-se să-i vorbească.

— Se întâmplă ceva, i-am spus lui Beyfield. Aşteaptă-mă aici. Mă duc să văd.

Când am ajuns la masa ei, chelnerul tocmai pleca. Audrey s-a ridicat.

— Mi-a lăsat un mesaj, a zis ea puţin speriată. Vrea să ne întâlnim imediat la numărul 49 de pe Maddox Avenue. Acolo e o petrecere la nişte prieteni de-ai lui...

— Acum înţeleg, am zis. Aşa le-a atras şi pe celelalte la casa de pe Victoria Drive.

I-am făcut semn lui Beyfield care a venit imediat lângă noi.

— Unde se află Maddox Avenue? l-am întrebat.

— În spatele cunoscutei Victoria Drive. De ce?

— Ted a lăsat un mesaj în care îi spune lui Audrey că o aşteaptă acolo. Spune că ar fi o petrecere la nişte prieteni... la numărul 49.

— Aşteptă-mă un minut, a zis Beyfield.

S-a îndreptat spre cabina telefonică şi s-a întors după cinci minute. Era roşu la faţă.

— E o casă nelocuită, a zis el. Am dat ordin oamenilor mei să fie gata să o înconjoare, imediat ce intrăm acolo... Am impresia că ai nimerit în plin.

I-am întins lui Audrey cutia.

— Du-te repede să-ţi pui asta, fetiţo.

*

* *

Maddox Avenue era o stradă mare slab luminată, cu case pe o singură parte. Pe cealaltă parte era un imens teren viran care se termina la turnătorie. Casele, foarte rare, se acoperiseră de la an la an cu un strat gros de funingine adus de fumul care ieşea pe coşurile furnalelor. Am mai avut o ultimă discuţie cu Audrey prin portiera taxiului său înainte de a o lăsa să se îndrepte spre numărul 49.

— Mai întâi vom merge acolo eu şi Beyfield... ne vom ascunde în grădină, am zis. Reg va veni şi el la noi când va sosi taxiul.

Audrey s-a aplecat peste portieră şi a spus cu o voce anxioasă:

— Şi eu ce fac?

— Cum ajungi la uşă, suni şi aştepţi. Dacă Ted vine să-ţi deschidă, îl urmezi înăuntru. Noi vom fi în spatele tău, am zis. Ai un revolver?

— Da... în geantă.

— Scoate-l şi ţine-l în mână în aşa fel încât să nu ţi-l vadă. Dacă lucrurile se precipită şi nu ajungem destul de repede... nu ezita să-l foloseşti.

Şoferul taxiului asculta cu gura căscată. Am strâns-o uşor de mână.

— Să nu-ţi fie frică, am zis încet ca să audă numai ea. Vreau să ştii că te iubesc...

Am părăsit-o fără să mai întorc capul şi am pornit pe Maddox Avenue împreună cu Beyfield, evitând să trecem pe sub felinare.

Casa cu numărul 49 era ultima de pe stradă. Izolată în mijlocul unei grădini mari, clădirea era cufundată în întuneric şi părea complet pustie. Ne-am apropiat cu precauţie. Când am ajuns la numai câţiva metri, am reperat o lumină slabă în antreu.

— Ai văzut, am şoptit la urechea lui Beyfield. E acolo, o aşteaptă.

— Ce-ar fi să ne repezim înăuntru şi să sărim pe el? a sugerai Beyfield. Parcă nu-mi vine s-o las să se aventureze singură în casă.

— Nici mie, am zis. Dar nu există altă soluţie dacă vrem să-l prindem asupra faptului.

Ne opriserăm şi priveam casa prin gardul viu al grădinii. În afară de antreu, tot restul casei era cufundat în întuneric.

— Să încercăm prin spate. Poate că e mai uşor, am murmurat.

— Probabil că oamenii mei sunt deja prin preajmă, a şoptii Beyfield.

S-a uitat la ceas. Cadranul luminos indica opt şi cincizeci de minute.

— Ai grijă, a zis el. N-ar ezita să-ţi tragă una la căpăţână. M-am întors.

— Atunci poate că e mai bine să treci în faţă, am zis. S-ar părea că ai un cap mai tare decât al meu.

A bombănit ceva şi s-a pus în mişcare. N-am făcut mai mult de cinci paşi şi, deodată, din întuneric s-a desprins o siluetă. Am zărit câţiva nasturi de uniformă strălucind slab. Beyfield i s-a adresat tipului:

Care e situaţia, sergente?

— Am sosit numai de două minute, a zis poliţistul. E cineva în casă, dar nu ne-am dus să-l deranjăm.

— Câţi oameni ai?

— Şase. Au luat poziţie în jurul casei. Le-am spus că pot să lase să intre pe oricine, dar că nimeni nu are voie să iasă din casă. Am făcut bine?

— Mda.

Beyfield s-a întors spre mine.

— Poate că ar fi mai bine să vină şi el cu noi.

— Bine... dar fără zgomot.

Ne-am strecurat prin grădină până în partea din spate a casei. Când am ajuns la uşă, am auzit taxiul lui Audrey apropiindu-se de casă.

Eram îngrozitor de nervos şi am remarcat că mâinile îmi tremurau. Aş fi vrut s-o opresc pe Audrey, s-o împiedic să sune la uşă... A trebuit să fac un efort considerabil ca să-mi stăpânesc panica ce începea să pună stăpânire pe mine.

Beyfield a încercat să deschidă uşa.

— E încuiată, mi-a spus el la ureche.

L-am împins uşor într-o parte şi am examinat broasca. Nu părea prea complicată. Am scos briceagul şi am scormonit un moment în gaura cheii. Uşa s-a deschis cu uşurinţă.

Aproape în acelaşi timp am auzit taxiul oprindu-se în faţa casei. După câteva clipe, o sonerie a răsunat undeva în casă. Am intrat în bucătărie şi am aprins lanterna.

— Acum e la uşă, i-am şoptit lui Beyfield. Mai întâi intru numai eu. Vino după mine peste două minute. Lasă-l pe sergent la uşă, pentru cazul în care ar încerca să fugă.

Beyfield m-a strâns de braţ, ca să-mi arate că înţelesese. Am înaintat încet. Am băgat mâna în buzunar şi am tras piedica puşcociului.

Soneria a răsunat din nou şi, în momentul în care am deschis uşa bucătăriei, după ce stinsesem lanterna, am auzit pe cineva care cobora scara.

M-am ghemuit în fundul întunecos al micului coridor în care mă aflam, cu revolverul în mână, cu inima bătându-mi

cu putere. O lampă cu ulei, agăţată de perete la capătul de jos al scării, răspândea în antreu o lumină gălbuie.

O umbră a apărut pe perete – o siluetă imensă, slabă, cu mâini lungi şi subţiri şi degete groteşti, îndoite ca nişte gheare. Se îndrepta repede şi fără zgomot spre uşa de la intrare. L-am recunoscut imediat pe Elmer Hench. S-a oprit în faţa uşii, a ascultat o clipă apoi a deschis-o brusc. Am auzit exclamaţia de mirare a lui Audrey şi am văzut degetele osoase ale lui Hench prinzându-i braţul şi trăgând-o înăuntru. Audrey şi-a tras mâna cu o tresărire de repulsie. În acest timp, Hench a închis uşa şi s-a sprijinit de ea, întorcându-se spre Audrey.

— Bună seara, domnişoară Sheridan, i-a zis el zâmbind. La lumina pâlpâitoare a lămpii de ulei, faţa lui slabă şi foarte palidă avea ceva înspăimântător.

Audrey s-a tras înapoi instinctiv. Era atât de aproape de mine încât îi auzeam răsuflarea accelerată.

— Nu vă fie teamă, domnişoară Sheridan, a zis Hench. Ted vă aşteaptă. E sus cu toţi prietenii lui. Vă aşteaptă. Urcaţi repede la ei.

Audrey nu reuşea să facă nici o mişcare, parcă era paralizată. Hench s-a încruntat şi faţa i s-a strâmbat într-un fel de rictus.

— Haide... Ce mai aşteptaţi? a zis el întinzând spre ea degetele osoase şi lăsându-le să cadă aproape imediat. Urcaţi sus la Ted. Vă aşteaptă de mult. E nerăbdător să vă vadă.

Audrey a pornit încet spre scară. Nu-l scăpa din ochi pe Hench. El se uita la ea fără să mişte, sprijinit în continuare cu coatele de uşa de la intrare.

Audrey a pus piciorul pe prima treaptă şi s-a oprit... Am simţit răsuflarea lui Beyfield în ceafa mea, dar nu m-am întors. Priveam ţintă la Audrey.

Totul s-a petrecut foarte repede.

Am auzit un fel de şuierat. Audrey a ţipat. A încercat să se agaţe de frânghia care se strângea în jurul gâtului şi a început să se desprindă lent de podea, trasă în susul scării.

În momentul în care picioarele s-au ridicat în aer, Hench a scos un mârâit de animal, s-a repezit la genunchii ei şi s-a agăţat de ei.

O împuşcătură mi-a răsunat la ureche şi am fost pe jumătate orbit de flamă.

M-am repezit înainte. Aproape în acelaşi timp, Hench s-a prăbuşit tăcut pe podea. Am prins-o pe Audrey de talie şi am ridicat-o ca s-o eliberez de frânghie. Nu a avut nici o reacţie şi, o clipă, mi-a fost îngrozitor de frică ca nu cumva să fi ajuns prea târziu.

Beyfield, care trăsese în Hench, i-a desfăcut repede laţul din jurul gâtului. Am auzit-o pe Audrey murmurând:

— Totul e bine, Marc. Apoi a început să suspine.

Reg şi sergentul s-au năpustit brusc înăuntru. M-am repezit pe scară. Beyfield mi-o luase înainte. Mă aştepta în capătul de sus al scării.

— Acum l-am prins, a zis el printre dinţi. Nu poate să iasă de-aici. N-am mai văzut în viaţa mea una ca asta.

— O să vezi ceva şi mai şi când voi pune mâna pe el, am zis eu furios.

Ne-am pomenit în faţa unui culoar întunecos unde numai lanternele noastre aruncau pete de lumină. Pe o singură parte a culoarului se vedeau mai multe uşi. Le-am deschis una după alta. Beyfield stătea puţin mai în spate, pe culoar, cu puşcociul în mână, pentru cazul în care asasinul ar fi încercat să fugă îmbrâncindu-mă.

Am cercetat toate camerele. Chestia asta îmi punea rău de tot nervii la încercare. Fiecare cameră goală ne apropia şi mai mult de asasin. Probabil că, ascuns în întuneric, şi el ne auzea apropiindu-ne.

În cele din urmă a rămas numai o cameră.

— L-am prins, a zis Beyfield împingându-mă uşor într-o parte. Ieşi de-acolo! a răcnit el furios. Mă auzi?... Ieşi de-acolo... Şi mâinile sus!

În cameră s-a auzit o mişcare uşoară.

— Ieşi de-acolo! a strigat din nou Beyfield.

Sergentul a urcat cu doi poliţişti. Toţi trei stăteau la celălalt capăt al culoarului luminând uşa cu lanternele lor puternice. Am auzit paşi apropiindu-se de uşă. Paşi lenţi, uşori, ezitanţi.

Ne ţineam revolverele îndreptate spre uşă. Uşa s-a deschis încet la început, apoi brusc. Doamna Esslinger ne privea cu buzele strânse, ochii ca două sloiuri de gheaţă şi faţa ridată.

Purta aceeaşi rochie neagră prost croită şi avea pe cap o pălărie plată tot neagră. Se uita la noi cu un aer absent şi, brusc, a izbucnit într-un râs înspăimântător.

*
* *

Stăteam în salonul hotelului, beam un păhărel şi fumam de mama focului. Era ultima noastră noapte la Cranville şi toţi eram puţin cherchelţi.

Beyfield radia. Pentru el, lucrurile luau o întorsătură destul de fericită. Se şi vedea şeful poliţiei. Imediat ce povestea avea să fie publicată, guvernatorul statului avea să facă o anchetă şi Macey era ca şi destituit.

Beyfield a ridicat paharul în sănătatea mea, cu demnitatea puţin cam ţeapănă a celui care a băut cam multişor.

— Eşti un tip nemaipomenit, a zis el. Eşti un om de aur, chiar dacă eşti detectiv particular...

Audrey îşi lăsase capul pe umărul meu şi zâmbea dulce cu ochii în tavan.

— A fost mai mult noroc, a zis ea cu jumătate de glas. Mare noroc. Acum ştiu cum să fac ca să ajung un mare detectiv... Mă pun pe capul unui nevinovat şi aştept să vină norocul... Recunoaşte scumpule. Nu-i aşa că erai convins că Ted e asasinul?

— Într-adevăr, am zis, am crezut un moment că Ted era criminalul, dar mi-am schimbat repede părerea.

Apoi m-am grăbit să continuu văzând-o tresărind de indignare:

— Bine, bine! Admit. Am crezut că vinovatul e Ted. Dar nu i-am scăpat din vedere pe doamna Esslinger şi pe fratele ei. Mă intrigau. Şi de unde era să ştiu că erau sonaţi? Nu mi-am petrecut toată viaţa în oraşul ăsta ca voi... N-aveţi dreptul să mă criticaţi.

Latimer s-a îndreptat în scaun şi m-a privit cu ochii puţin înceţoşaţi.

— Destul cu discuţiile, a zis el. Trebuie să scriu un articol afurisit şi cum vreţi să scriu ceva dacă nu ştiu care a fost treaba?

Reg i-a tras o palmă uşoară peste umăr.

— Eşti afumat rău de tot, a zis el rânjind. Lasă articolul şi bea.

Latimer s-a încruntat cu un aer dezaprobator.

— Gura! a mormăit el. Afumat sau nu, un articol e un articol. S-a întors spre mine.

— Povestiţi-mi. Baba era sonată, dar asta nu explică totul.

— Ba da, am zis jucându-mă distrat cu buclele lui Audrey. Dacă te gândeşti cu mare atenţie la asta. Am primit de la colonelul Forsberg toate informaţiile despre ea. Nu-mi plăcea deloc de doamna Esslinger, aşa că m-am gândit că n-ar strica să aflu mai multe despre ea. A debutat în viaţă făcând un număr de rodeo în cadrul unor turnee în provincie. Mânuia lasoul ca Buffalo Bill. Tatăl ei a murit într-un azil, bolnav de nebunie ucigaşă. Ca şi ea. Avea douăzeci de ani când a fost concediată de la circ. Fratele ei a luat-o sub protecţia sa şi au venit împreună în estul ţării unde s-a căsătorit cu Esslinger, care nu ştia nimic despre trecutul ei. Frăţiorul a continuat s-o supravegheze şi, cum a văzut că a început să scape pedalele, a venit să locuiască împreună cu ea, acasă la Esslinger. Din această cauză Esslinger a fost obligat să-l ia ca asociat. Esslinger şi-a dat seama treptat că nevasta lui nu e în toate minţile, dar nu-l lăsa inima s-o închidă la nebuni.

Audrey şi-a îndreptat brusc spatele.

— De unde ai aflat toate astea?

— Dispui de mari avantaje când lucrezi pentru o firmă ca Investigaţiile Internaţionale. Forsberg mi-a trimis toate informaţiile. Doamna Esslinger nu avea în cap decât un singur lucru: fiul ei. Era geloasă la nebunie, iar când fiul a început să se ţină după fete, mama a devenit periculoasă. Hench era şi el nebun, dar nu la fel. El nu omora. El îmbălsăma. Când doamna Esslinger a început să stranguleze, una după alta, toate iubitele fiului său, Hench se delecta îmbălsămându-le. Şi ascundea cu grijă cadavrele în cavoul familiei Esslinger. Dar asta ştii...

— Ca şi cum aş fi fost acolo, a zis Latimer. Asta înseamnă că magazinul *Stop-Foto* nu avea nici un amestec?

— Nu chiar, am răspuns. În nebunia ei, doamna Esslinger era hotărâtă să facă totul pentru ca soţul ei să devină primar. A văzut în asta un mijloc de a-i dăuna lui Starkey, şi s-a concentrat asupra fetelor ale căror fotografii se aflau expuse în vitrină. Îţi aminteşti că am găsit acolo o batistă a nefericitei Mary Drake? Pun prinsoare că Hench a pus-o acolo, în speranţa că Ted sau eu vom veni acolo şi o vom vedea. Ted era sincer convins că Starkey era amestecat în aceste asasinate. Mama sa îi vârâse asta în cap.

— Şi fetele... însemna ceva faptul că toate erau blonde? Am lipit-o pe Audrey de mine.

— Doar că lui Ted îi plăceau mai mult blondele... ca şi mie. Nimic nu e mai frumos ca o blondă atrăgătoare!

— Adevărat... a zis Beyfield zâmbind. Oh, copii! Ce-o să mă mai distrez mâine dimineaţă când o să văd mutra lui Macey! O să-l jupoi de viu pe porcul ăsta!

— Nu reuşesc totuşi să înţeleg de ce au mai încercat doamna Esslinger şi Hench să mă omoare, a zis Audrey. Ştiau că descoperisem cadavrele. Puteau să mai aştepte un timp înainte de a o lua de la capăt.

— Erau amândoi la fel de ţăcăniţi, am zis. Li s-a întins o capcană şi n-au rezistat tentaţiei de a cădea în ea.

— Dar ce făcea Ted în timpul ăsta? a zis Audrey. De ce n-a venit la întâlnire?

— Doamna Esslinger a avut grijă de asta. Fiul ei i-a spus că se va întâlni cu tine. Ea l-a trimis pe Hench să telefoneze la bar că întâlnirea se amână şi că Ted te aşteaptă la adresa respectivă, în timpul ăsta, a făcut în aşa fel încât să-l reţină pe fiul ei, astfel încât acesta să nu poată ajunge la timp la întâlnire, şi ca tu să fii deja plecată de la bar când el va ajunge acolo. Pariez că aceeaşi schemă a folosit pentru toate fetele.

— Asta e tot? a întrebat Latimer strivind chiştocul ţigării în scrumieră.

— Da... Nu văd cum ar fi putut să fie altfel. Ai material pentru un articol trăsnet. Nu uita să pui toate astea pe seama perspicacităţii lui Beyfield.

Beyfield era în al nouălea cer.

— Dacă vrei, o să-ţi dau o mână de ajutor pentru articol, a zis Reg.

Latimer s-a ridicat.

— Vino, a zis el. O să-l facem imediat.

— Pe mâine dimineaţă, i-am amintit lui Reg. Vreau să plecăm cu primul tren.

Beyfield a golit paharul şi s-a ridicat şi el.

— Ei bine, copii, puteţi să vă duceţi liniştiţi să faceţi nani! a zis el întinzându-ne mâna. Aproape că regret plecarea voastră. Data viitoare când veţi trece din nou pe-aici, n-o să mai recunoaşteţi oraşul. După înlăturarea lui Macey şi a lui Wolf, va începe să miroase mai plăcut şi pe la noi.

S-a îndreptat cu un pas ezitant spre ieşire, lăsându-ne singuri.

— E totuşi amabil, a zis Audrey prinzându-mă de mână.

— Un poliţai e totdeauna amabil când are nevoie de tine, am zis. Haide, iubire... la culcărică.

— Ştiu că oricum sunt ridicolă, a zis ea privindu-mă, dar dacă îţi aminteşti... ai spus că Max Esslinger era convins că nu voi reuşi niciodată să descurc acest caz. Atunci de ce m-a angajat?

EDITURA Z

SERIE NOUĂ

ENIGMA Z

În plic am găsit o foaie de hârtie bătută la maşină:

„Ai două ore la dispoziţie ca să părăseşti oraşul. Ăsta e primul şi ultimul avertisment. Nu că n-am ţine la tine. Ne topim după tine. Dar nu este destul aer la Cranvile să putem respira cu toţii în voie. Aşa că, fii înţelegător şi şterge-o. Altfel, vom fi obligaţi să-ţi fixăm de urgenţă data funerariilor.“

Am pus scrisoarea deoparte. În capul meu se amestecau o sumedenie de gânduri contradictorii. Am deschis valiza şi am scos un revolver Police 38. L-am cântărit în mână, apoi am zâmbit şi l-am pus fără grabă la centură.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-21-4

Lei 9500